

Sp. zn.:**43Cob/101/2022** - 651
IČS: **6120214600**

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Blahu, členiek senátu JUDr. Márie Kubincovej, PhD. a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci **žalobcu** Slovenská autobusová doprava Zvolen, akciová spoločnosť, so sídlom Balkán 53, 960 95 Zvolen, IČO: 36 054 666, právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Martin Kováčik, s.r.o., so sídlom Tajovského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO:47 236 876 proti **žalovanému** Banskobystrický samosprávny kraj, so sídlom Námestie SNP 23, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 37 828 100, právne zast. TaylorWessing e/n/w/c advokáti s.r.o., so sídlom Panenská 6, 811 03 Bratislava, IČO: 35 905 832 **o zaplatenie** 1.610.731,70 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Cb/82/2020 zo dňa 20. júna 2022 takto

r o z h o d o l:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Cb/82/2020 zo dňa 20. júna 2022 **potvrďuje**.

II. Žalobcovi **priznáva** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd napadnutým rozhodnutím v prvej výrokovej vete zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 1.610.731,70 Eur s 8% úrokom z omeškania z dlžnej sumy od

18.05.2019 až do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur do 3 dní od jeho právoplatnosti. V druhej výrokovej vete priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca svojou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.610.731,70 Eur s príslušenstvom. Svoj nárok odôvodnil tým, že ako dopravca uzavrel so žalovaným ako správnym orgánom dňa 29.12.2008 Zmluvu o výkone vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave na území Banskobystrického samosprávneho kraja (ďalej aj „BBSK“) č. 1335/2008/ODDDS (ďalej „Zmluva“), predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytovať žalovanému prepravné výkony v pravidelnej prímestskej autobusovej doprave na uspokojovanie prepravných potrieb obyvateľov žijúcich na území samosprávneho kraja a záväzok žalovaného hradiť dopravcovi preukázanú stratu, ktorá žalobcovi vznikne plnením záväzku poskytovať výkony vo verejnom záujme zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave (ďalej aj „zákon o cestnej doprave“). Uvedená zmluva bola menená a dopĺňaná Dodatkami č. 1 až 9, pričom posledný dodatok č. 9 bol uzavretý dňa 11.09.2017 (ďalej aj „dodatok č. 9“). Záväzkom dopravcu, t.j. žalobcu sa rozumie podľa zmluvy záväzok prevádzkový, prepravný a tarifný v pravidelnej prímestskej autobusovej doprave vykonávanej na základe platných dopravných licencií udelených na linky uvedené v Prílohe č. 1 a schválených cestovných poriadkov. Podľa čl. III. ods. 1 Zmluvy, preukázanou stratou sa rozumie rozdiel medzi skutočnými ekonomicky oprávnenými nákladmi vynaloženými dopravcom pri plnení záväzku podľa čl. II. ods. 1, vrátane primeraného zisku a tržbami z regulovaného cestovného a ďalšími výnosmi dosiahnutými plnením povinnosti poskytovať výkony, ktoré sú predmetom Zmluvy. V zmysle čl. IV. ods. 2 Zmluvy, výška skutočne preukázanej straty mala byť určovaná dopravcom, t.j. žalobcom každý mesiac po predložení mesačného výkazu nákladov a výnosov podľa Prílohy č. 4. Podľa čl. IV. ods. 5 Zmluvy záverečné vyúčtovanie preukázanej straty za príslušný rok obdobia platnosti zmluvy bude vykonané najneskôr do 31.03. nasledujúceho roku. Ak v zmysle čl. IV. ods. 7 Zmluvy správny orgán poskytne dopravcovi na úhradu preukázanej straty plnú dohodnutú výšku náhrady preukázanej straty podľa čl. IV. ods. 1, čo však bude menej finančných prostriedkov ako predstavuje skutočná preukázaná strata zistená za príslušný kalendárny rok podľa čl. IV. ods. 5, bol žalovaný ako správny orgán povinný doplatiť žalobcovi ako dopravcovi rozdiel medzi výškou finančných prostriedkov poskytnutých podľa čl. IV. ods. 1 a výškou skutočne preukázanej straty vypočítanej podľa čl. IV. ods. 5 do 30 dní po doručení výkazov podľa ods. 5 tohto článku.

3. Podľa žalobcu v súlade so zmluvnými podmienkami listom označeným ako „Predloženie výkazov o prevádzke prímestskej autobusovej dopravy“ č. 781/ZV/19 zo dňa 27.03.2019 doručil žalovanému dňa 29.03.2019 záverečné vyúčtovanie preukázanej straty za rok 2018 a na základe výzvy žalovaného zo dňa 03.04.2019 doručenej žalobcovi dňa 12.04.2019 doručil dňa 17.04.2019 žalovanému list č. 781/ZV/18 - odp, označený ako „Predloženie výkazov o prevádzke prímestskej autobusovej dopravy za rok 2018“ zo dňa 15.04.2019, ktorým pôvodné vyúčtovanie opravil o sumu 2,- Eur. Z takto predloženého vyúčtovania v zmysle čl. IV. ods. 7 Zmluvy vznikol podľa žalobcu nárok na doplatok preukázanej straty za rok 2018 vo výške 1.610.731,70 Eur (riadok 27. výkazu o výkonoch, nákladoch a tržbách v prímestskej autobusovej doprave za január až december 2018), ktorú žalovaný neuhradil.

4. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v priebehu konania žalobca doplnil svoje skutkové tvrdenie a poukázal na to, že žalovaný uhradil žalobcovi náhradu straty za prepravné výkony v pravidelnej prímestskej autobusovej doprave vo verejnom záujme za rok 2018 vo výške 14.776.339,27 Eur. Od tejto sumy však žalobca odčítal čiastku 58.553,19 Eur, ktorú vykazoval voči žalovanému ako nedoplatok z ročného vyúčtovania za rok 2017, nakoľko pri úhrade náhrady straty za prepravné výkony realizované v roku 2017 započítal žalovaný jednostranne voči týmto nákladom uvedenú čiastku 58.553,19 Eur, keďže podľa žalovaného neoprávnene bola žalobcovi pri úhrade náhrady straty za rok 2015 vyplatená aj suma odpisov za nákup autobusov za december 2015 v tejto výške. Keďže na výzvu žalovaného žalobca túto sumu uhradenú za prepravné výkony v roku 2015 nevrátil, žalovaný započítal na náhradu straty za rok 2017 uvedenú čiastku, o ktorú znížil vyplatenú úhradu prepravných výkonov za rok 2017, s čím žalobca nesúhlasil. Žalobca preto od sumy uhradenej žalovaným za náhradu straty za prepravné výkony v roku 2018 odčítal od čiastky 14.776.339,27 Eur uvedenú sumu 58.553,19 Eur a podľa opraveného „Výkazu o výkonoch, nákladoch a tržbách v prímestskej autobusovej doprave za rok 2018“ zo dňa 15.04.2019 potom predstavuje neuhradená náhrada straty za prepravné úkony čiastku 1.610.731,70 Eur. Vzhľadom na výhrady a námietky žalovaného žalobca poukazoval na to, že v zmysle čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9 sa v danom prípade pri účtovaní náhrady straty za prepravné výkony vo verejnom záujme neuplatní regulácia, t.j. zastropovanie výšky náhrady straty v sume 0,77 Eur za 1 km jazdy, ale je potrebné účtovať skutočnú náhradu straty v zmysle čl. IV ods. 1 písm. a) Zmluvy, keďže neboli splnené dohodnuté zmluvné podmienky na regulovanú výšku náhrady straty za rok 2018, nakoľko došlo k obmedzeniu, t.j. k zníženiu objemu prepravných výkonov na základe nariadenia žalovaného podľa listu zo dňa 18.06.2018 a zo dňa 28.06.2018, na základe ktorého došlo k pozastaveniu spojov č. 5 a 54 na linke žalobcu č. 604441 na trase Zvolen - Detva a späť. Keďže došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov, nebola splnená podmienka regulovanej výšky náhrady straty podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9. Žalobca ďalej poukazoval na to, že žalovaným vykonaný zápočet, t.j. zníženie úhrady náhrady straty za rok 2017 o odpisy uplatnené žalobcom za december 2015 v sume 58.553,19 Eur je v rozpore s dohodnutými podmienkami a preto od vyššie uvedenej úhrady náhrady straty za rok 2018 vykonanej žalovaným túto sumu odčítal a výška celkovej náhrady straty potom predstavuje za rok 2018 nárok uplatnený v žalobe v sume 1.610.731,70 Eur.

5. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný neuznával nárok žalobcu v celom rozsahu a žiadal žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že na základe dodatku č. 9 zo dňa 11.09.2017 došlo k zmene čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy, podľa ktorého v rokoch 2017 a 2018 bude náhrada preukázanej straty hradená maximálne vo výške 0,77 Eur za kilometer. V súlade s dohodnutými podmienkami uhradil žalovaný v roku 2018 výšku preukázanej straty a žalobcovi uhradil celkovo 14.776.339,27 Eur. Podľa prehľadu o nákladoch a výkonoch v prímestskej autobusovej doprave za obdobie roku 2018 vykázal žalobca 19 188 375 skutočne odjazdených km, čo pri sume 0,77 Eur za 1 km predstavuje dohodnutú náhradu straty v sume 14.775.048,75 Eur a teda uhradil mu o 1.290,52 Eur viac. Žalobcom predložené výkazy o prevádzke prímestskej autobusovej doprave za január až december 2018 týkajúce sa záverečného vyúčtovania preukázanej straty za rok 2018 zo dňa 29.03.2019 nepovažoval žalovaný za splnenie povinnosti žalovaného podľa čl. IV ods. 5 Zmluvy, pretože v „Prehľade o nákladoch a výkonoch prímestskej autobusovej doprave za január až december 2018“ v riadku 14 a v predloženom výkaze „Výkaz o výkonoch,

nákladoch a tržbách prímestskej autobusovej dopravy za obdobie január až december 2018“ v položke 25 žalobca vykázal nesprávnu sumu. Preto žalovaný vyzval žalobcu 03.04.2019 na predloženie správnych výkazov, čo podľa žalovaného žalobca nevykonal a v podaní zo dňa 15.04.2019 uviedol len to, že z uhradených platieb žalovaným vo výške 14.776.339,27 Eur bola odpočítaná suma 58.553,19 Eur, ktorú žalobca vykazuje ako nedoplatok ročného vyúčtovania za rok 2017, čo odôvodnil žalobca neoprávneným odpočítaním tejto sumy zo strany žalovaného pri úhrade straty za rok 2017 na základe kontroly Úradu hlavného kontrolóra BBSK č. 37/2016, ktorý evidoval k 31.12.2017 pohľadávku voči žalobcovi vo výške 58.553,19 Eur ako hodnotu odpisov zakúpených v decembri 2015 a hodnotu primeraného zisku k týmto odpisom, keďže tieto v danom mesiaci nevykonali žiaden výkon vo verejnom záujme. Podľa žalovaného vzhľadom na nesplnenie povinnosti žalobcu, ktorý nedoručil žalovanému správne výkazy, nezačala podľa zmluvne dohodnutých podmienok plynúť 30-dňová lehota na úhradu žalobcom uplatnenej straty. Žalovaný poukazoval aj na prebiehajúci súdny spor medzi stranami sporu pred Okresným súdom vo Zvolene pod sp. zn. 10Cb/8/2019, v ktorom okresný súd medzitýmnym rozsudkom určil, že neexistuje právo žalobcu voči žalovanému na finančné plnenie podľa uvedenej zmluvy v znení dodatku č. 9 za obdobie po 31.12.2018.

6. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný nepoprel dohodu medzi stranami sporu o maximálnej výške náhrady preukázanej straty podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9. Nesúhlasil však s tvrdením žalobcu o neuplatnení maximálnej výšky náhrady preukázanej straty z dôvodu zníženia objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016, čím nebola splnená podmienka pre uplatnenie uvedenej maximálnej sadzby. Žalovaný poukázal na to, že dodatkom č. 9 bola Zmluva doplnená aj o čl. II. bod 4, v ktorom sa strany dohodli, že počnúc rokom 2017 môže medziročne dôjsť k zvýšeniu alebo zníženiu objemu prepravných výkonov maximálne o 2% oproti bezprostredne predchádzajúcemu kalendárnemu roku, avšak len ako dôsledok zmeny cestovných poriadkov alebo mimoriadnych udalostí. Znenie čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy je preto potrebné interpretovať spolu s čl. II. ods. 4 zmluvy, ktoré definuje povolenú odchýlku v celkovom objeme prepravných výkonov v rokoch 2017 a 2018 v porovnaní s objemom prepravných výkonov v roku 2016. V roku 2017 ani v roku 2018 nedošlo k zvýšeniu ani zníženiu celkového objemu prepravných výkonov o viac ako 2% a boli preto zachované podmienky pre zachovanie maximálnej výšky náhrady preukázanej straty, ktoré oprávňovali žalobcu účtovať len sumu 0,77 Eur za 1 km. V prospech tohto výkladu žalovaný odkázal aj na dôvodovú správu k prejednávaniu dodatku č. 9 na 43. zasadnutí zastupiteľstva BBSK pod č. 7662/2017/4. Zmysel dodatku č. 9 pre žalovaného bol zásadný v tom, aby nedochádzalo k navyšovaniu nákladov na výkony vo verejnom záujme, ako tomu bolo v roku 2010 až 2016 a nie je preto možné súhlasiť so žalobcom, že akýkoľvek pokles objemu prepravných výkonov v roku 2017, resp. 2018 v porovnaní s rokom 2016, čo i len o 1 km má automaticky za následok neuplatnenie maximálnej výšky náhrady preukázanej straty podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Účelom dodatku č. 9 bola teda ochrana žalovaného, aby sa pri vyššom počte odjazdených kilometrov neúmerne nezvyšovali jeho náklady, ako aj ochrana žalobcu, aby pri nižšom počte odjazdených kilometrov boli zohľadnené jeho ekonomické záujmy. Namietal ďalej, že nižší objem prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 žalobca nepreukázal, nakoľko zo žiadnych predložených dokladov nevyplýva splnenie podmienky žalobcom podľa čl. III. ods. 3 Zmluvy, v zmysle ktorého podiel prístavných a odstavných kilometrov nesmie presiahnuť 3,5 % na celkových kilometrických výkonoch. Žalobca

nepreukázal ani splnenie podmienok na uvedenie autobusov zakúpených v mesiaci december 2015 do užívania v tomto období, keď žalobca nepreukázal, či tieto spĺňali všetky technické funkcie potrebné na ich užívanie pri zabezpečení prímestskej autobusovej dopravy podľa dohodnutých podmienok, teda technické funkcie ustanovené zákonom, ako aj špecifikované v zmluve. Podľa žalovaného až po splnení týchto funkcií je možné autobusy považovať za uvedené do užívania, k čomu došlo až v januári 2016 a nie v decembri 2015. Odpisy za december 2015 zakúpených autobusov žalobcom neboli preto oprávnenými nákladmi, ktoré mal znášať žalovaný. V tejto súvislosti doplnil, že len podložky pod ŠPZ boli zakúpené dňom 30.12.2015 a teda novozakúpené autobusy žalobcom neboli technicky spôsobilé na užívanie. Žalovaný považoval podanú žalobu za šikanóznny výkon práva, keď pre zníženie objemu výkonov o 4822 km z dôvodu obmedzenia spojov na linke č. 604441 žalobca žiadal, aby žalovaný z verejných zdrojov uhradil sumu 1,6 mil. Eur.

7. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že žalovaný vo svojom podaní doručenom súdu dňa 03.12.2021 poukazoval na dohodnutú odchýlku podľa dodatku č. 9 k zmluve vo výške 2% objemu prepravných výkonov oproti roku 2016, pričom zistený rozdiel objemu prepravných výkonov medzi rokom 2016 a 2018 bol 30412 km, čo predstavuje 0,15% výkonov. Podľa žalovaného bol žalobcom tvrdený pokles objemu výkonov zapríčinený zmenou v pomere pracovných a voľných dní, ako aj prázdnin v danom kalendárnom roku a tento pokles nie je možné pripočítať na ťarchu žalovaného. Ak by v roku 2018 nedošlo k zmene v rozložení pracovných a voľných dní v porovnaní s rokom 2016, žalobca by aj napriek spornej zrušenej linke odjazdil viac kilometrov v roku 2018, ako v roku 2016. Poukazoval na to, že v dňoch, ktoré sú štátnymi sviatkami, žalobca odjazdí vždy menší objem kilometrov ako v pracovný deň a poukázal na novozavedený štátny sviatok dňa 30.10. v roku 2018. V súvislosti s jeho nariadením (o zrušení dvoch spojov na uvedenej linke žalobcu) objem výkonov v roku 2018 bol znížený o 4822,55 km, čo predstavuje len 0,02% objemu prepravných výkonov, pričom žalobca žiada náhradu až do výšky 12%. Zopakoval, že žalobca bol povinný v zmysle čl. IV. ods. 5 písm. c) Zmluvy žalovanému v ročnom výkaze nákladov a výnosov uviesť počet prístavných a odstavných kilometrov, čo žalobcom predložený výkaz neobsahoval a nie je možné overiť skutočný počet ubehnutých kilometrov zo strany žalobcu, ktoré sa majú použiť na účel podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Zopakoval, že náklady žalobcom uplatnené ako odpisy za nákup autobusov v decembri 2015 je možné považovať za oprávnené až ich uvedením do užívania. Zo samotného vyjadrenia žalobcu vyplýva, že technické funkcie týchto autobusov boli v decembri 2015 zabezpečované, t.j. nebola ešte ukončená činnosť ich zabezpečovania. V danom mesiaci preto nie je možné hovoriť o ich uvedení do užívania v decembri 2015.

8. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že žalovaný v priebehu konania namietal výsluch svedka Ing. Vojecha Kupku z dôvodu jeho zaujatosti, vzhľadom na prebiehajúci súdny spor na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 67Cb/30/2020 medzi SAD Lučenec, ktorého svedok Vojtech Kupka je štatutárnym zástupcom, a žalovaným, predmetom ktorého je doplatok vo výške 3.923.283,42 Eur za výkony autobusovej prepravy za rok 2017 a 2018 z dôvodu neuplatnenia zastropovania vo výške 0,75 Eur za km. Žalovaný poukazoval aj na vyjadrenie poslanca BBSK p. Demiana ako predsedu finančnej komisie žalovaného na 43. zasadnutí zastupiteľstva BBSK ohľadne dodatku č. 9, ktorý považoval zastropovanie maximálnej výšky náhrady preukázanej straty za ubehnutý km za také opatrenie, ktoré môže dosiahnuť účel, pre ktoré došlo k uzavretiu dodatku č. 9 a nie

predĺženie odpisov autobusov, pretože odpisy autobusov žalovaný zaplatí tak či tak bez ohľadu na to, že ich bude splácať po dlhšiu dobu. Žalovaný ďalej v priebehu konania poukázal na to, že zrušenie spojov nie je porušením zmluvy a nie je ani dôvodom pre zánik fixácie maximálnej výšky za jeden ubehnutý km v rokoch 2017 a 2018. Z dôvodu zrušenia autobusovej linky 606506 spoločnosti SAD Lučenec na základe iniciatívy tejto spoločnosti bolo pre žalovaného nevhodné zachovať linku žalobcu na trase Zvolen - Detva a späť, na ktorej začal premávať SAD Lučenec, ktorý dovtedy premával na trase Lučenec - Detva a jeho spoj bol predĺžený medzi Detvou a Zvolenom. Žalobca nemal udelenú licenciu, aby jazdil až do Lučenca a udelenie novej licencie bolo komplikovanejšie riešenie ako predĺženie existujúcej linky pre SAD Lučenec. Z dôvodu hospodárnosti preto žalovaný zrušenie diaľkovej linky 606506 spoločnosti SAD Lučenec riešil tak, že predĺžil linku SAD Lučenec o trasu Detva - Zvolen. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal, či po zrušení linky, ktorú žalobca ďalej vykonával si tieto odjazdené km nezahrnul do kalkulácie na rok 2018. Vytvorenie nového štátneho sviatku v roku 2018 považoval za mimoriadnu udalosť podľa čl. II. ods. 4 Zmluvy, pričom zavedením tohto sviatku došlo o odjazdenie o 40.000 až 44.000 km menej, než by tak tomu bolo v pracovný deň, nakoľko novozavedený štátny sviatok pripadol na pracovný deň. Podľa žalovaného preto k zníženiu počtu ubehnutých kilometrov v roku 2018 oproti roku 2016 nedošlo. Žalovaný zdôrazňoval výklad Zmluvy v znení dodatku č. 9 tak, že čl. IV. ods. 1 písm. b) sa má vykladať spolu s čl. II. ods. 4 umožňujúcim medziročné zníženie prepravných výkonov maximálne o 2% oproti bezprostredne predchádzajúcemu kalendárnemu roku, avšak len ako dôsledok zmeny cestovných poriadkov alebo mimoriadnych udalostí. Podľa žalovaného došlo k poklesu objemu prepravných výkonov v dôsledku mimoriadnych udalostí, a to zavedením nového sviatku, ako i zmenou cestovných poriadkov - zrušenie diaľkovej linky SAD Lučenec a následná zmena cestovných poriadkov, ktoré na ňu nadväzovali. K poklesu objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 došlo len vo výške 0,15%, t.j. v rámci dohodnutej tolerancie 2% podľa čl. II. ods. 4 Zmluvy v znení dodatku č. 9 a tento pokles nespôsobuje preto zrušenie dohodnutej fixácie náhrady straty podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Pretože výkony vo verejnom záujme podľa výkazov predložených žalobcom za rok 2018 žalovaný už uhradil, žiadal žalobu zamietnuť.

9. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že na uvedené výhrady reagoval v priebehu konania žalobca a tieto považoval za nedôvodné a zotrval na svojom nároku v celom rozsahu. V priebehu konania poukazoval na dodatok č. 9 k Zmluve a znenie ním zmeneného čl. IV ods. 1 písm. b), podľa ktorého náhrada preukázanej straty v rokoch 2017 a 2018 bude maximálne vo výške 0,77/km za predpokladu, ak nedôjde k poklesu výšky regulovaného cestovného oproti roku 2016, ani k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016. Podľa žalobcu nedošlo k splneniu predpokladov uplatnenia regulovanej maximálnej výšky náhrady preukázanej straty, keďže v roku 2018 došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016. Podľa prehľadu o nákladoch a výkonoch prímestskej autobusovej dopravy za január až december 2016 žalobca zrealizoval 19 218 786 km a za rok 2018 výkony v rozsahu 19 188 374 km. K zníženiu objemu prepravných výkonov došlo jednak automaticky s prihliadnutím na počet pracovných a voľných dní, ako aj vzhľadom na rozloženie prázdnin v danom kalendárnom roku, avšak k zníženiu objemu prepravných výkonov došlo aj z dôvodu, že to nariadil sám žalovaný listom zo dňa 18.06.2018 potvrdeného v Oznámení zo dňa 28.06.2018, v ktorých nariadil pozastavenie spojov žalobcu č. 5 a 54 na linke č. 604441 na trase Zvolen - Detva a späť. Oznámením zo dňa 28.06.2018

bolo zároveň žalobcovi oznámené, že z dôvodu neodôvodneného nepozastavenia týchto spojov na základe predchádzajúceho oznámenia tieto výkony nebudú žalobcovi uhradené. K zníženiu objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 teda podľa žalobcu došlo minimálne v dôsledku priameho nariadenia žalovaného v rozsahu 4822,55 km. Z dôvodu takéhoto zníženia objemu prepravných výkonov preto žalobca nebol povinný účtovať maximálnu výšku náhrady preukázanej straty, pričom na základe žiadosti žalovaného tomuto doručil opravené výkazy za rok 2018 v liste zo dňa 15.04.2019. Doručením takto opravených výkazov začala žalovanému plynúť lehota splatnosti doplatenia rozdielu medzi výškou poskytnutých peňažných prostriedkov žalovaným a výškou skutočnej preukázanej straty podľa čl. IV ods. 7 Zmluvy.

10. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca s výhradami žalovaného o neoprávnenom uplatňovaní sumy 58.553,19 Eur nesúhlasil. Túto sumu žalobca vykazoval ako nedoplatok za ročné vyúčtovanie náhrady straty za rok 2017, ktorú vyúčtoval žalovanému vo výške 934.727,93 Eur a žalovaný z nej uhradil len sumu 876.174,74 Eur. Žalovaný v roku 2016 v rámci úhrady preukázanej straty uvedenú sumu 58.553,19 Eur uhradil, avšak na základe vykonanej kontroly Útvaru hlavného kontrolóra žalovaného č. 37/2016 žiadal túto sumu späť, s čím žalobca nesúhlasil. Žalovaný preto listom zo dňa 02.05.2018 započítal uvedenú sumu s náhradou preukázanej straty za rok 2017. Žalobca však tvrdil, že vozidlá ním zakúpené v decembri 2015 zaradil do svojho majetku v decembri 2015 a preto nie je sporná oprávnenosť výšky odpisov, sporné je obdobie, v ktorom boli odpisy zúčtované. Ich zaradenie do majetku žalobcu a uplatnenie si tohto nároku na náhradu preukázanej straty za december 2015 považoval žalobca za dôvodné a poukazoval na § 33 ods. 1 Opatrenia MF SR č. 23054/2002-92, podľa ktorého uvedením do užívania sa rozumie zabezpečenie všetkých technických funkcií tohto majetku potrebných na jeho užívanie a splnenie povinností podľa osobitných predpisov, o.i. zákona č. 725/2004 Z.z. Pred prvým použitím vozidiel prebiehajú na nich činnosti vyžadované zákonom, t.j. zaevidovanie vozidla, pridelenie EČV, avšak aj činnosti dohodnuté v zmluve, napr. montáž elektronických pokladní, svetelných tabúl, polepy autobusov atď., pričom až po vykonaní a splnení všetkých podmienok sú tieto vozidlá nasadené do prevádzky a v tomto prípade sa tak tomu stalo nie v mesiaci, kedy boli zakúpené, ale až v januári 2016. Podstatné však podľa žalobcu je, že v decembri 2015 boli vozidlá žalobcom zakúpené, zaradené do jeho majetku a preto bol uplatnený odpis u žalovaného za december 2015, keďže už v tomto mesiaci boli zabezpečené všetky technické funkcie potrebné na ich užívanie.

11. Žalobca ďalej v priebehu konania poukazoval na ekonomický účel uzavretia dodatku č. 9 k Zmluve, ktorým bolo nielen zastropovanie výšky náhrady straty za výkon prepravného, avšak aj predĺženie odpisov novozakúpených autobusov zo strany žalobcu. Nesúhlasil s uplatnenou námietkou zaujatosti svedka Ing. Vojtecha Kupku ako predsedu predstavenstva SAD Lučenec, ktorá spoločnosť mala uzavretú so žalovaným obsahovo identickú zmluvu, vrátane dodatku č. 9, o výkone vo verejnom záujme s jediným rozdielom výšky fixácie preukázanej straty v sume 0,75 Eur/km. Z dôvodu nesplnenia zmluvných predpokladov na účtovanie výšky náhrady straty v sume 0,77/km a z dôvodu oprávnené uplatnených odpisov ako náhrady nákladov súvisiacich so skutočnou stratou za december 2015 žiadal žalobca žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

12. Okresný súd po vykonanom dokazovaní žalobe v celom rozsahu vyhovel. Pri

svojom závere vychádzal z nespornej skutočnosti uzavretia Zmluvy o výkone vo verejnom záujme medzi stranami sporu zo dňa 29.12.2008 v znení dodatkov č. 1 až 9, pričom odkázal na ust. čl. II., III., IV., V., VII., VIII., IX., X., XI., ako aj na dohodnuté neoddeliteľné prílohy k tejto zmluve. Uviedol, že žalobca v súlade so Zmluvou listom označeným ako „Predloženie výkazov o prevádzke prímestskej autobusovej dopravy č. 781/ZV/19 zo dňa 27.03.2019“ doručil žalovanému dňa 29.03.2019 záverečné vyúčtovanie preukázanej straty za rok 2018 podľa čl. IV. ods. 5 Zmluvy. Na základe výzvy žalovaného opravil pôvodné vyúčtovanie, ktoré mu doručil 17.04.2019 ako list č. 781/ZV/18-ODP. Okresný súd z takto predloženého vyúčtovania konštatoval vznik nároku žalobcu podľa čl. IV. ods. 7 Zmluvy na doplatok preukázanej straty za rok 2018 vo výške 1.610.731,70 Eur podľa riadku 27 výkazu o výkonoch, nákladoch a tržbách v prímestskej autobusovej doprave za január až december 2018, z ktorej sumy žiadal žalobca aj 8% úroky z omeškania ročne od 18.05.2019. Okresný súd sa nestotožnil s procesnou obranou žalovaného o nepredložení výkazov za rok 2018 zo strany žalobcu podľa dohodnutých podmienok, keďže mal preukázané, že žalobca predložil výkazy za rok 2018 žalovanému v súlade so Zmluvou dňa 27.03.2019 podľa čl. IV. ods. 5, t.j. do 31.03. nasledujúceho roku a skutočnosť, že žalobcom predložené výkazy sa nezhodovali s údajmi žalovaného, nenegujú ich predloženie žalobcom. V prípade opaku by sa žalovaný mohol vyhýbať svojej povinnosti úhrady preukázanej straty pri akejkoľvek aj minimálnej odchýlke medzi údajmi žalobcu a žalovaného. Podľa okresného súdu preto žalobca splnil lehotu na predloženie záverečného vyúčtovania preukázanej straty za rok 2018, v dôsledku čoho začala žalovanému plynúť lehota splatnosti na doplatenie rozdielu medzi výškou poskytnutých peňažných prostriedkov a výškou skutočne preukázanej straty podľa čl. IV. ods. 7 Zmluvy a uplynutím 30 dní sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku.

13. Okresný súd sa vysporiadal s procesnou obranou žalovaného o prebiehajúcim konaní medzi stranami sporu na Okresnom súde Zvolen pod č.k. 10Cb/8/2019, ktorého predmetom je určenie neexistencie práva žalobcu voči žalovanému na finančné plnenie podľa Zmluvy v znení dodatku č. 9 za obdobie po 31.12.2018 a dospel k záveru, že toto konanie nemá vplyv na rozhodnutie v prejednávanej spore, pretože predmetom tohto konania je úhrada preukázanej straty podľa uvedenej zmluvy do 31.12.2018.

14. Okresný súd zistil náhradu predpokladanej straty vo výške 14.717.786,08 Eur podľa riadku 25 výkazu o výkonoch, nákladoch a tržbách v prímestskej autobusovej doprave za január až december 2018, výšku straty 1.610.731,70 Eur podľa riadku 27 uvedeného výkazu a výšku ubehnutých km za rok 2018 - 19 188 374. Podľa okresného súdu počet takto najazdených km nerozporoval ani žalovaný v odpore, túto skutočnosť považoval okresný súd za nespornú, pretože z takéhoto počtu km žalovaný aj vychádzal pri priebežných úhradách, ako aj pri výpočte ním už uhradenej vykázanej straty žalobcom.

15. Okresný súd konštatoval spornosť uplatneného nároku ohľadne výšky straty na základe rozdielnej interpretácie strán dodatku č. 9 k Zmluve, a to čl. II. ods. 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b). Spornosť vyplývala aj zo žalovaným tvrdeného neoprávneného odpočítania sumy 58.553,19 Eur, ktoré žalobca vykazoval ako nedoplatok z ročného vyúčtovania za rok 2017. Okresný súd konštatoval, že strany sporu nepopreli, že pre roky 2017 a 2018 bola dohodnutá maximálna výška náhrady preukázanej straty za 1 km za predpokladu, že nedôjde k poklesu výšky regulovaného cestovného oproti roku 2016, ani k zníženiu objemu prepravných

výkonov oproti roku 2016. Medzi stranami sporu bola sporná okolnosť splnenia, resp. nesplnenia predpokladov uplatnenia maximálnej výšky náhrady preukázanej straty za rok 2018, keď podľa žalobcu tieto podmienky splnené neboli, nakoľko došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov, s čím žalovaný nesúhlasil, keďže zníženie objemu prepravných výkonov je v súlade s dohodnutou odchýlkou podľa čl. II. ods. 4 Zmluvy, ktorý je potrebné vykladať v spojení s čl. IV. ods. 1 písm. b) v znení dodatku č. 9 uzavretého dňa 11.09.2017. Okresný súd pri svojich záveroch vychádzal z porovnania realizovaných prepravných výkonov v roku 2016 v rozsahu 19 218 786 km a v roku 2018 v rozsahu 19 188 384 km, t.j. zo zistiteľného poklesu objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 o 30 412 km. Okresný súd sa zaoberal skutkovým tvrdením strán sporu, keď žalobca poukazoval na to, že k tomuto zníženiu došlo automaticky s prihliadnutím na počet pracovných a voľných dní a rozloženie prázdnin v kalendárnom roku, ku ktorému dochádza bez zásahu strán a ku ktorej skutočnosti sa neprihliada pri posudzovaní zvýšenia alebo zníženia objemu prepravných výkonov, avšak v roku 2018 došlo k zníženiu prepravných výkonov nariadením zo strany samotného žalovaného zo dňa 18.06.2018 potvrdeného oznámením zo dňa 28.06.2018, na základe ktorého okresný súd zistil, že žalovaný z vlastnej vôle bez dohody so žalobcom požiadal žalobcu o prípravu a zaslanie nového cestového poriadku linky č. 604441 z dôvodu pozastavenia spojov č. 5 a 54 a požiadal o pozastavenie týchto spojov od 25.06.2018 na trase Zvolen - Detva a späť. Okresný súd dospel k záveru, že na základe tejto skutočnosti podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 a preto žalovaný nemal povinnosť účtovať žalovanému maximálnu výšku náhrady preukázanej straty, ale jej reálnu výšku. Okresný súd sa zaoberal aj obranou žalovaného, ktorý nesúhlasil s takto uplatneným a odôvodneným nárokom a poukazoval na výklad Zmluvy v znení jej dodatku č. 9 tak, že čl. IV. ods. 1 písm. b) je potrebné vykladať v spojení s čl. II. ods. 4, ktorý definuje povolenú odchýlku v objeme prepravných výkonov v roku 2018 v porovnaní s objemom prepravných výkonov v roku 2016, pričom nedošlo k medziročnému zníženiu celkového objemu prepravných výkonov o viac ako 2% a bola splnená podmienka zachovania maximálnej výšky náhrady straty za rok 2018. Podľa žalovaného preto žalobca nebol oprávnený účtovať reálnu výšku, ale sumu 0,77 Eur/km. Žalovaný nesúhlasil, že akýkoľvek pokles objemu prepravných výkonov v roku 2018 v porovnaní s rokom 2016, teda čo i len o 1 km by mal znamenať neuplatnenie maximálnej výšky náhrady straty podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy. Okresný súd sa zaoberal aj tým, že žalobca podľa žalovaného nepreukázal celkový objem prepravných výkonov v roku 2018, t.j. či bol skutočne nižší oproti roku 2016, pretože zo žiadnych dôkazov predložených žalobcom nie je možné verifikovať, či žalobca splnil podmienku podľa čl. III. ods. 3 Zmluvy, podľa ktorého podiel prístavných a odstavných km nesmel presiahnuť 3,5% z celkových kilometrických výkonov, keďže podľa žalovaného tieto údaje nie je možné zistiť z predložených dokladov za rok 2016, ako ani za rok 2018. Žalobca namietal túto obranu, keďže žalovaný rozsah prepravných výkonov za roky 2016 a 2018 nikdy nerozporoval, pričom podľa žalobcu prístavné a odstavné km nepresiahli stanovené percento výkonov dohodnutých v zmluve. Počet odjazdených km žalobca žalovanému mesačne predkladal vo formulároch, ktoré tvoria prílohu Zmluvy, v ktorých sa nenachádza samostatná kolónka pre prístavné a odstavné km. Takáto požiadavka je preto podľa žalobcu neopodstatnená, s čím sa okresný súd stotožnil.

16. K interpretácii prejavenej vôle pri uzatváraní dodatku č. 9 v znení čl. II. ods. 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) okresný súd konštatoval, že len výsluchy štatutárneho zástupcu žalobcu a JUDr. Gabriely Matuškovvej považoval za hodnoverné preukázať, ako prejavenu

vôľu v písomnom dodatku č. 9 k Zmluve v čase jeho uzavretia strany vykladali. Podľa okresného súdu výsluch Mgr. Stanislava Horníka nebol spôsobilý preukázať ako žalovaný ponímal a vykladal sporné ustanovenia, tento svedok nebol účastný rokovaní strán pri príprave navrhovaného znenia dodatku č. 9. Schválenie dodatku zastupiteľstvom žalovaného bol len prvým predpokladom pre jeho riadne uzatvorenie štatutárnym zástupcom žalovaného, t.j. predsedom BBSK v danom čase, vzhľadom aj na poukazovanú judikatúru žalovaným. Podľa okresného súdu jedine štatutárny zástupca žalovaného, ktorý bol účastný spolu s pánom Uhríkom pri rokovaní o obsahu dodatku č. 9 k Zmluve mohol súdu ozrejmiť výklad žalovaného k sporným ustanoveniam, pričom ich výsluch žalovaný nenavrhol.

17. Vykonané dokazovanie zhodnotil okresný súd vo vzťahu k výkladu čl. II. ods. 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) v znení dodatku č. 9 k Zmluve tak, že z výsluchu svedkov navrhnutých žalobcom, a to štatutárneho zástupcu žalobcu, právnej zástupkyne žalobcu, ktorá zastupovala žalobcu na rokovaníach o uzavretí dodatku č. 9 k Zmluve mal preukázané tvrdenia žalobcu, že náhrada preukázanej straty bude maximálne vo výške 0,77 Eur za 1 km, avšak za predpokladu, že nedôjde k poklesu výšky regulovaného cestovného oproti roku 2016, ani k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016 bez ohľadu na stranami dohodnutú odchýlku podľa čl. II. ods. 4 Zmluvy. Podľa okresného súdu, ak nemalo dôjsť k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016, nemalo dôjsť k takémuto zníženiu ani o 1 km, pričom do zníženia objemu ubehnutých kilometrov sa nezahrňovalo podľa bežnej praxe dopravcov zníženie alebo zvýšenie týchto kilometrov za soboty, nedele, sviatky, prázdniny, ktoré v tom ktorom roku pripadli na rôzne dni v týždni, kedy dochádza k automatickému poklesu, resp. zvýšeniu objemu ubehnutých kilometrov na linkách, na ktorých mal žalobca vykonávať výkony vo verejnom záujme podľa Zmluvy špecifikované v Prílohe č. 1. Finálne znenie dodatku č. 9 po niekoľko mesačných rokovaníach iniciovaných žalovaným bolo ekonomickým kompromisom zmluvných strán, aby jednotlivé ustanovenia boli pre obe zmluvné strany najmä z ekonomického hľadiska tolerovateľné. Podľa okresného súdu jednotlivé ustanovenia si zmluvné strany počas rokovaní vykladali rovnako, čo potvrdzuje aj dôvodová správa č. 7662/2017/4 zo dňa 28.07.2017, ktorá bola predložená na rokovanie 43. zasadnutia zastupiteľstva žalovaného, na ktorom bol dodatok schvaľovaný. Podľa okresného súdu výklad sporných ustanovení prezentovaný žalobcom potvrdzujú aj vyjadrenia vtedajšieho župana Mariána Kotlebu, ako aj vyjadrenia vtedajšieho riaditeľa úradu žalovaného Milana Uhríka uvedené v zápisnici a v dôvodovej správe k dodatku, ktorý priamo za žalovaného so žalobcom rokoval. Uvedené závery potvrdil i svedok Ing. Vojtech Kupka a vypočutá právna zástupkyňa žalobcu JUDr. PhD. Gabriela Matušková. Okresný súd konštatoval, že žalobcom navrhnutí a súdom vypočutí svedkovia dodatok priamo podpísali, resp. vôľu pri podpise dodatku k zmluve prejavili, Vojtech Kupka ako predseda predstavenstva SAD Lučenec, a.s., Lučenec, ktorý za uvedeného dopravcu podpísal obdobný dodatok č. 9 k Zmluve o výkone vo verejnom záujme, ktorú mal uzavretú so žalovaným. Výsluch tohto svedka okresný súd považoval za vierohodný aj napriek vzneseným námietkam zo strany žalovaného, keďže bol osobne prítomný rokovaní o obsahu obdobného dodatku k zmluve.

18. Podľa okresného súdu predseda kraja Marián Kotleba bol predkladateľom návrhu na schválenie už vyrokovaného znenia Dodatku č. 9 do zastupiteľstva žalovaného s takým výkladom sporných ustanovení, ako ich prezentoval žalobca v konaní a poslanci zastupiteľstva už vyrokované znenie Dodatku č. 9 v predloženom znení schválili, čo potvrdil i

svedok Mgr. Stanislav Horník. Dodatok č. 9 za žalovaného podpísal predseda kraja Marián Kotleba, ktorého žalovaný nenavrhol vypočúť v konaní a preto žalovaný ohľadne výkladu sporných ustanovení Zmluvy ako ich prezentoval v spore, neuniesol dôkazné bremeno.

19. Okresný súd vo vzťahu k nároku žalobcu na úhradu skutočne vzniknutej straty nad rámec jej limitácie vo výške 0,77/km v zmysle čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9 uviedol, že podľa znenia čl. II. bod 4 Zmluvy zavedeného dodatkom č. 9 si zmluvné strany dohodli garanciu objemu dopravy na 7 rokov od podpísania tohto dodatku do jej ukončenia, ktorá sa mohla počnúc rokom 2017 medziročne znížiť alebo zvýšiť maximálne o 2% oproti bezprostredne predchádzajúcemu roku. K tejto dohode došlo v dôsledku toho, že žalobca súhlasil s predĺžením odpisov za novonakúpené autobusy na 10 rokov, ale zároveň aj z dôvodu, že bola fixovaná náhrada preukázanej straty pre rok 2017 a 2018 podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy, ktoré ustanovenie slúžilo i na prospech žalovanému, keď k zvýšeniu objemu prepravy maximálne o 2% mohlo dôjsť len v dôsledku zmeny cestovných poriadkov alebo mimoriadnych udalostí. Podľa okresného súdu mal žalobca garantovaný objem dopravy na 7 rokov a žalovaný mal garanciu v tom, aby sa nekontrolovane nezvyšovali náklady na dopravu. Zvýšenie alebo zníženie v tolerancii do 2% bolo prípustné len v dôsledku zmeny cestovných poriadkov a mimoriadnych udalostí. Ak by teda nedošlo k mimoriadnej udalosti alebo ak by dopravca nenavrhol zmenu cestovného poriadku, nemal by čo žalovaný schváliť a žalobca by mal garantovaný objem dopravy na 7 rokov. Toleranciu do 2% výkonov by musel znášať na svoju ťarchu žalobca v prípade, ak by žalovaný objednal menší objem prepravných výkonov oproti bezprostredne predchádzajúcemu kalendárnemu roku a znášal by tým všetky náklady (odpisy autobusov, mzdové náklady, poisťky vozidiel atď.) aj keď autobusy nevykonávajú výkon vo verejnom záujme, lebo nejazdia bez toho, aby si ich náklady mohol uplatniť u žalovaného, ako ekonomicky oprávnené náklady, avšak zníženie objemu prepravných výkonov nad 2% by predstavovalo porušenie ustanovení zmluvy žalovaným. Podľa okresného súdu zmenu cestovných poriadkov ani mimoriadnu udalosť žalovaný nepreukázal. Nie je ňou ani zavedenie nového štátneho sviatku a táto nie v zákone o cestnej prevádzke ani v zmluve medzi stranami sporu zadefinovaná.

20. Okresný súd dospel k záveru, že podľa písomného znenia čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy a jeho výkladu žalobcom sa nemá porovnávať zvýšenie alebo zníženie objemu prepravných výkonov oproti bezprostredne predchádzajúcemu kalendárnemu roku, ale sa má porovnať objem prepravných výkonov v roku 2017 a 2018 s objemom prepravných výkonov oproti roku 2016. Potom logicky uvedené sporné ustanovenia zmluvy spolu nesúvisia. Ust. čl. II. ods. 4 platí pre celé obdobie platnosti dodatku č. 9, t.j. od 01.01.2017 do 31.12.2023, pričom ust. čl. IV. ods. 1 písm. b) malo platiť len pre roky 2017 a 2018. Dohodnutá tolerancia + - 2% podľa čl. II ods. 4 Zmluvy potom podľa okresného súdu nijako nesúvisí s dojednaním fixácie náhrady preukázanej straty pre roky 2017 a 2018 vo výške 0,77 Eur za 1 km podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9.

21. Podľa okresného súdu v čl. IV sa strany dohodli, že v rokoch 2017 a 2018 nesmie dôjsť k poklesu výšky regulovaného cestovného, ani k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016 a nie medziročne oproti bezprostredne predchádzajúcemu kalendárnemu roku ako je to pri ust. čl. II. ods. 4. Žalobca bol fixáciu ochotný akceptovať len na dva roky, a to za podmienok v čl. IV ods. 1 písm. b). Žalobca podľa okresného súdu preukázal, že žalovaný svojim nariadením pozastavil spoje č. 5 a č. 54 na linke žalobcu č.

604441, ktoré boli nahradené novou prímestskou autobusovou linkou spoločnosti SAD Lučenec v rovnakých časových polohách. Porovnaním výkonov v roku 2018 a v roku 2016 došlo v roku 2018 k zníženiu objemu odjazdených kilometrov o 30.412 km, z ktorých podľa žalobcu v rozsahu 4.822,55 km došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov na základe nariadenia žalovaného o pozastavení uvedených spojov, čo okresný súd považoval za porušenie čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy.

22. Okresný súd dospel k záveru, že žalobca dôvodne účtoval reálnu stratu ním vykázanú žalovanému v zmysle predložených výkazov o prevádzke prímestskej autobusovej dopravy zo dňa 29.03.2019 v spojitosti s jeho opravou zo dňa 15.04.2019. Žalobca ju vypočítal podľa čl. III. v súlade s výkazmi uvedenými v prílohách Zmluvy. Poukázal na to, že podľa Prílohy č. 3 do ubehnutých km sa započítavajú skutočne ubehnuté km podľa schválených cestovných poriadkov, vrátane prístavných a odstavných km, ktorých podiel na celkových kilometrických výkonoch nesmie presiahnuť 3,5%. Podľa čl. IV. ods. 2 mala byť výška skutočnej preukázanej straty určovaná dopravcom každý mesiac po predložení mesačného výkazu nákladov a výnosov uvedeného v Prílohe č. 4, ktoré žalovaný akceptoval a podľa nich aj žalovaný žalobcovi mesačné zálohové platby v roku 2018 poskytoval, ako to uviedol v odpore proti vydanému platobnému rozkazu. Podľa okresného súdu v zmysle čl. X. bod 5 Zmluvy mal žalovaný pri pozastavení spojov na linke, ktorú vykonával žalobca riešiť prípadne i formou písomného dodatku k zmluve, čo sa nestalo.

23. Okresný súd považoval za dôvodný aj nárok žalobcu na uplatnenie sumy 58.553,19 Eur, ktorý predstavoval náhradu odpisov za december 2015, o ktorú sumu bola žalovaným znížená úhrada straty za rok 2017. Okresný súd uviedol, že žalobca od sumy uhradených platieb žalovaným za rok 2018 vo výške 14.776.339,27 Eur odpočítal sumu 58.553,19 Eur, ktorú žalobca vykazoval ako nedoplatok z ročného vyúčtovania za rok 2017. Žalovaný tvrdil, že uvedenú sumu odpočítal žalobca neoprávnene. Žalobca poukazoval na svoje vyjadrenie zo dňa 08.11.2016 a 16.06.2017 v súvislosti s vykonanou kontrolou Útvorom hlavného kontrolóra žalovaného č. 37/2016. Žalobca odmietol vrátiť žalovanému predmetnú sumu a vzhľadom k tomu, že žalovaný listom zo dňa 02.05.2018 započítal túto sumu s náhradou preukázanej straty za rok 2017, potom žalobca odpočítal sumu 58.553,19 Eur od sumy uhradených platieb žalovaným za rok 2018 vo výške 14.776.339,27 Eur. Podľa okresného súdu žalobca zdokladoval, že v mesiaci december 2015 zakúpil konkrétne vozidlá, kedy aj započítal odpisy týchto vozidiel v celkovej výške 56.903,- Eur do ekonomicky oprávnených nákladov spolu s primeraným ziskom vo výške 1.650,19 Eur.

24. Okresný súd poukázal na námietky žalovaného, že žalobca nedodrжал ust. čl. III. bod 4 Zmluvy, keď uvedené vozidlá nevykonali v decembri 2015 žiaden výkon vo verejnom záujme, pričom nie je sporná oprávnenosť výšky odpisov, ale obdobie, v ktorom boli odpisy zaúčtované. Až po vykonaní a splnení všetkých zákonných, ale aj zmluvných povinností sú vozidlá nasadené priamo do prevádzky a v tomto prípade sa tak stalo podľa žalovaného nie v mesiaci, keď boli zakúpené, ale až v nasledujúcom mesiaci

25. Okresný súd zhrnul argumentáciu žalobcu pri odôvodňovaní oprávnenosti odpisov v decembri 2015, ktorý poukazoval na opatrenie Ministerstva financií SR č. 23054/2002-92 ako aj na zákon č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách. Pred prvým použitím vozidiel pritom prebiehajú na

vozidlách činnosti vyžadované tak zákonom, ako sú napr. zaevidovanie vozidla, pridelenie evidenčného čísla, poistenie vozidla, ale aj zmluvou, ako je vybavenie mýtnych jednotiek, montáž elektronických pokladní, svetelných tabúl, polepy autobusov. Podľa žalobcu už v decembri 2015 ním boli zabezpečované všetky technické funkcie potrebné na ich užívanie a ďalšie splnenie povinnosti podľa osobitných predpisov o čom podľa okresného súdu predložil listinné dôkazy o zakúpení uvedených autobusov a ďalších položiek súvisiacich s uvedením autobusov do užívania (účtovné doklady, leasingové zmluvy, bankové výpisy, ako i výdajky preukazujúce náklady, ktoré nie sú bezprostredne závislé od výkonov, ale slúžia na zabezpečenie technickej základne žalobcu). Podľa žalobcu technické funkcie autobusov spĺňali predmetné autobusy pri pridelení evidenčného čísla dopravným inšpektorátom v zmysle Zákona č. 725/2004 Z.z., ktoré im boli pridelené v mesiaci december 2015 a zároveň boli vydané i osvedčenia o evidencii, ktoré ich oprávňovali používať autobusy v premávke na pozemných komunikáciách. Na základe pridelenia evidenčného čísla k vozidlu mal žalobca autobusy riadne zaevidované vo svojom účtovníctve v období 12/2015. Tým, že boli zaevidované, boli na ne účtované odpisy od tohto mesiaca, v ktorom bol deň pridelenia evidenčných čísiel na vozidlá. Žalobca, ako účtovná jednotka, si určuje výšku odpisov dlhodobého majetku v odpisovom pláne. O účtovných odpisoch je povinná účtovať mesačne a začiatok odpisovania si určí každá účtovná jednotka sama vo svojom internom predpise. Žalobca vo svojej smernici určil zaradenie dopravných prostriedkov v mesiaci pridelenia evidenčného čísla a tento mesiac bol aj prvým mesiacom účtovania odpisov za dopravné prostriedky. Podľa žalobcu aj kontrolná skupina žalovaného vo svojej správe o výsledku kontroly č. 37/2016 na strane 15 skonštatovala, že žalobca neporušil zmluvné ustanovenie o obnove vozidlového parku v roku 2015 a tým, že mal autobusy zaradené do majetku, že boli na vozidlách pridelené evidenčné čísla má nárok na zaplatenie účtovných odpisov na autobusy zaradené v decembri 2015. Aj keď v zmysle čl. VI. bod 10,13 Zmluvy sa dopravca zaviazal prevádzkovať autobusy s funkčným elektronickým vybavovacím zariadením, označiť každý autobus obchodným menom, zabezpečiť vybavenie autobusov predpísaným označením autobusovej linky, zabezpečiť predaj cestovných dokladov v autobuse, prostr. elektronickej pokladne, resp. náhradným spôsobom, žalobca poukazoval, že neporušil ust. čl. III. bod 4 Zmluvy, keďže ním uvádzané náklady sú oprávnené náklady, ktoré nie sú bezprostredne závislé od výkonov, ale s nimi súvisia. Z tohto dôvodu považoval odpisy novozakúpených autobusov, vrátane primeraného zisku za dôvodné počnúc mesiacom december 2015 a nie až januárom 2016.

26. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa aj napriek námietkam žalovaného stotožnil s uvedeným výkladom žalobcu o dôvodnosti uplatnenia odpisov za novozakúpené autobusy za december 2015, a to aj s poukazom na prílohu č. 5 k Zmluve, kde sú uvádzané nákladové položky, ktoré možno započítať do týchto nákladov, ako aj spôsob stanovenia ich výšky, ktoré možno považovať za ekonomicky oprávnené náklady. Keďže podľa okresného súdu nebola spornosť ohľadne výšky týchto odpisov, ale len v období, v ktorom si ich mohol žalobca uplatniť voči žalovanému, potom posúdil celkový nárok žalobcu uplatnený v žalobe za dôvodný. Okresný súd priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania z dlžnej istiny, ako aj paušálne náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 369 ods. 1, 2, § 369c ods. 1 ObZ. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi úspešnému v spore priznal nárok na ich náhradu voči žalovanému vo výške 100%.

27. Proti uvedenému rozhodnutiu podal včas v celom rozsahu odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. K záverom okresného súdu o znížení objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016, k výkladu čl. II. ods. 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) dodatku č. 9 a k oprávnenosti odpisov autobusov žalobcom v decembri 2015 žalovaný citoval časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z bodov 28, 31, 33 a 34.

28. V odvolaní namietal porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, keď podľa žalovaného sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalovaného, ale nekriticky prijal argumentáciu žalobcu, v dôsledku čoho je rozsudok arbitrárny a nepreskúmateľný. Namietal, že okresný súd sa nevysporiadal v napadnutom rozhodnutí so zásadnými tvrdeniami a argumentami žalovaného týkajúcimi sa ekonomického zmyslu, resp. podstaty uzavretia dodatku č. 9, s argumentáciou týkajúcou sa reálneho poklesu ubehnutých km v roku 2018 oproti roku 2016 a jeho skutočnej príčiny a oprávnenosti odpisov autobusov žalobcom v decembri 2015.

29. K ekonomickému zmyslu uzatvorenia dodatku č. 9 žalovaný uviedol, že týmto sa okresný súd v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal a neprihliadol ani dôkaz predložený žalovaným, t.j. na vyjadrenie predsedu finančnej komisie BBSK, poslanca Demiana, ktorý sa k dodatku č. 9 a jeho ekonomickému zmyslu vyjadroval na zasadnutí zastupiteľstva BBSK dňa 14.08.2017. Žalovaný opätovne uviedol, že samotné predĺženie odpisovania autobusov žalobcom dohodnuté v dodatku č. 9 nepredstavuje jeho ekonomickú podstatu, keďže k reálnemu ušetreniu na strane žalovaného malo dôjsť len zastropovaním, resp. fixáciou maximálnej odplaty za ubehnutý km v kombinácii s čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Citoval vyjadrenie p. Demiana vo vzťahu k odpisom, ako aj k zastropovaniu výšky náhrady preukázanej straty v sume 0,77 Eur. Žalovaný namietal, že okresný súd na tento dôkaz vôbec neprihliadol napriek tomu, že sa jedná o predsedu finančnej komisie BBSK a ani neuviedol, prečo ho vyhodnotil ako nepodstatný. Okresný súd naopak svoje závery postavil výhradne na výsluchu štatutárneho zástupcu žalobcu, t.j. strany sporu a svedkyne, jeho právnej zástupkyne. Podľa žalovaného odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neposkytuje odpovede na základné argumenty žalovaného a nie je zrejmé, prečo okresný súd nebral do úvahy ním predložené dôkazy. Rozsudok je preto nepreskúmateľný a nie je z neho zrejmá úvaha, ktorou sa okresný súd riadil pri hodnotení dôkazov a preto nedáva záruky práva na spravodlivý proces.

30. Žalovaný vytýkal napadnutému rozhodnutiu aj to, že sa žiadnym spôsobom nezaoberal jeho argumentáciou k poklesu ubehnutých km v roku 2018 a jeho príčine. Zopakoval, že k poklesu ubehnutých km došlo v dôsledku mimoriadnej udalosti, a to schválenia mimoriadneho štátneho sviatku v roku 2018 Národnou radou SR - 30.10.2018. Tento štátny sviatok pripadol na inak pracovný deň, t.j. utorok a bez neho by napriek nariadeniu zmeny dopravy žalovaným v roku 2018 na spojoch č. 5 a 54 linky č. 604441 k zníženiu objemu ubehnutých km nedošlo, keďže rozdiel medzi pracovným dňom a dňom pracovného pokoja na spojoch, resp. linkách, na ktorých vykonával dopravu žalobca predstavoval 40, resp. viac ako 40 tisíc km. Ak by nedošlo k tejto mimoriadnej udalosti, nedošlo by ani k zníženiu celkového objemu ubehnutých km a nárok žalobcu by neexistoval, keďže by neexistoval rozpor s čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Žalovaný namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktorý zmenu cestovných poriadkov ani mimoriadnu udalosť nepovažoval v konaní zo strany žalovaného za preukázanú a takouto

mimoriadnou udalosťou podľa okresného súdu nie je ani zavedenie nového štátneho sviatku. Otázka zavedenia nového štátneho sviatku a jeho vplyvu na objem prepravných výkonov je pritom kľúčovou otázkou pre uplatnenie fixácie podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Žalovaný namietal, že okresný súd nijakým spôsobom nevysvetlil, prečo schválenie nového štátneho sviatku Národnou radou nie je možné považovať za mimoriadnu udalosť. Napadnuté rozhodnutie je preto v časti odôvodnenia pri tejto kľúčovej otázke nepreskúmateľným.

31. V odvolaní ďalej namietal, že okresný súd nezobral vôbec do úvahy argumentáciu žalovaného vo vzťahu k oprávnenosti odpisov uplatnených žalobcom za december 2015. Namietal záver okresného súdu, ktorý poukázal na to, že nebola sporná výška týchto odpisov, ale len obdobie, v ktorom bolo možné ho uplatniť zo strany žalobcu. Žalovaný namietal, že okresný súd sa s kľúčovou otázkou časového aspektu odpisov vôbec nezaoberal. Spornou otázkou pritom nebolo či, ale kedy si žalobca odpisy autobusov mohol uplatniť. Keďže sa okresný súd touto otázkou nezaberal, nevysporiadal sa so všetkými relevantnými skutočnosťami. Žalovaný namietal aj to, že okresný súd nezobral žiaden ohľad na závery Úradu hlavného kontrolóra BBSK v Správe o výsledkoch kontroly č. 37/2016 zo dňa 21.11.2016 (ďalej aj „Správa z kontroly“), z ktorých vyplýva, že autobusy zakúpené žalobcom sa zaviazal podľa čl. VI. bod 13 písm. e) Zmluvy prevádzkovať s funkčným elektronickým vybavovacím zariadením, čo uvedené vozidlá nespĺňali, čím došlo k zisteniu nedodržania ust. čl. III. bod 4 Zmluvy, ktoré je možné vyčíslieť v sume 58.553,19 Eur v neprospech žalovaného. Žalovaný namietal, že z napadnutého rozhodnutia sa nie je možné dozvedieť, prečo tento argument žalovaného nebol relevantný a prečo sa súd priklonil na stranu žalobcu.

32. Žalovaný ďalej vytýkal napadnutému rozhodnutiu nesprávne zistený skutkový stav na základe vykonaného dokazovania. Poukázal na závery okresného súdu, ktorý dospel k záveru, že k zníženiu objemu prepravných výkonov v roku 2018 v porovnaní s rokom 2016 došlo v dôsledku nariadenia zmeny dopravy na spojoch č. 5 a 54 linky č. 604441, čo bolo v rozpore s čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy, avšak na druhej strane okresný súd konštatuje, že v dôsledku tejto skutočnosti došlo k poklesu ubehnutých km len o 4822,55 km. Žalovaný zdôraznil, že ak jediným dôvodom zníženia celkového objemu km malo byť uvedené nariadenie zmeny dopravy žalovaným, k poklesu prepravných výkonov v roku 2018 s rokom 2016 by nikdy nebolo došlo, ak by nenastala mimoriadna udalosť, ktorou bolo schválenie jednorazového štátneho sviatku 30.10.2018. Zavedenie tohto sviatku predstavuje rozdiel cez 40.000 km, čo vyplýva z porovnaní vykonaných oddelením dopravy BBSK. Ak by k zníženiu objemu ubehnutých km v roku 2018 došlo vo výške 30412 km a k tomuto by sa pripočítalo čo i len 40.000 km predstavujúcich rozdiel medzi ubehnutými km v pracovný deň a v štátny sviatok a následne by došlo k odrátaniu 4822,55 km predstavujúcich zníženie v dôsledku nariadenia zmeny dopravy na linke 604441, k zníženiu ubehnutých km by v roku 2018 oproti roku 2016 nebolo došlo. Ak by k poklesu km v roku 2018 nedošlo, musela by sa uplatniť fixácia maximálnej odplaty vo výške 0,77 za ubehnutý km podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Žalovaný tvrdil, že žalobca nepreukázal, že by bolo bežnou praxou dopravcov, že do zníženia objemu ubehnutých km sa nezahrňovalo zníženie alebo zvýšenie km za soboty, nedele, sviatky, prázdniny, ktoré v tomto roku pripadli na rôzne dni v týždni, kedy dochádza k poklesu, resp. zvýšeniu objemu ubehnutých km na jednotlivých linkách, hoci okresný súd tento záver v bode 18. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatuje. Podľa žalovaného však takýto záver nemôže obstáť, keďže okresný súd konštatuje na str. 18 napadnutého

rozhodnutia, že podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy nemohlo dôjsť v roku 2017 a 2018 oproti roku 2016 k poklesu ubehnutých km ani o jediný km, t.j. nemala sa uplatniť žiadna odchýlka. Znamená to, že ak by bolo pravdivé tvrdenie žalobcu, že sa uvedené zníženia a zvýšenia za sviatky atď. do objemu ubehnutých km nezahrňovali, bolo by nevyhnutné sa s touto skutočnosťou v rámci ročných vyúčtovaní ubehnutých km vysporiadať, pretože každý jeden štátny sviatok pracovného pokoja môže byť pre uplatnenie fixácie kľúčový. Žalovaný opätovne zdôraznil, že došlo v roku 2018 k navýšeniu počtu štátnych sviatkov a nielen k preskúpeniu existujúcich štátnych sviatkov medzi pracovnými dňami a dňami pracovného voľna oproti roku 2016, a to o sviatok 30.10.2018, čím došlo k navýšeniu štátnych sviatkov pripadajúcich inak na pracovné dni. Podľa žalovaného preto okresný súd v napadnutom rozhodnutí na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že v dôsledku nariadenia zmeny dopravy na spojoch č. 5 a 54 linky 604441 došlo k poklesu celkového objemu ubehnutých km za rok 2018, čo nezodpovedá vykonanému dokazovaniu.

33. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď okresný súd nesprávne posúdil ust. čl. II. ods. 4 a čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy, ktoré podľa žalovaného nie je možné vykladať samostatne, ako to uviedol okresný súd, ale vo vzájomnej prepojenosti, nakoľko spoločne kreujú ekonomický zmysel dodatku č. 9. Okresný súd nesprávne posúdil aj odpisy autobusov za december 2015, ktoré nepredstavovali ekonomicky oprávnené náklady žalobcu, ktoré si mohol v danom mesiaci zarátať do odpisov, ako to uviedol okresný súd v napadnutom rozhodnutí, keďže v tomto období nespĺňali podmienky pre ekonomicky oprávnené náklady dohodnuté medzi stranami.

34. K prepojenosti čl. II. ods. 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9 podľa žalovaného okresný súd nesprávne posúdil otázku ich výkladu keď konštatoval, že tieto spolu nesúvisia a je ich potrebné vykladať samostatne. Naopak podľa žalovaného je ich potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti, pretože svojim spoločným výkladom dávajú ekonomický zmysel dodatku č. 9, ktorým boli do zmluvy začlenené. Takýto záver okresného súdu podľa žalovaného je v rozpore s ďalšou časťou jeho odôvodnenia, konkrétne v bode 33. v spodnej časti str. 19 napadnutého rozhodnutia. Zopakoval, že k rovnakému záveru o ekonomickom účele a zmysle Zmluvy z dôvodu dohody o fixácii výšky náhrady straty dospel aj predseda finančnej komisie BBSK p. Demian. Žalovaný zopakoval, že účelom uzavretia dodatku č. 9 bolo znížiť výdavky žalovaného na zabezpečenie prímestskej autobusovej dopravy, pričom predĺženie odpisov autobusov a zastropovanie maximálnej výšky náhrady preukázanej straty na 1 km vo výške 0,77 Eur predstavovali prostriedky na dosiahnutie tohto ekonomického cieľa. Bez zastropovania maximálnej výšky náhrady preukázanej straty by predĺženie doby odpisovania autobusov pre žalovaného z ekonomického hľadiska nepredstavovalo žiadnu úsporu, ale riešila by sa výlučne otázka cash-flowu, t.j. rozloženia peňažných tokov v čase na roky 2017 a 2018. Žalovaný zdôraznil, že ust. čl. II. ods. 4 bez kontextuálneho výkladu v spojení s čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy nemalo pre žalobcu ekonomický význam, nakoľko je to práve zastropovanie maximálnej výšky náhrady preukázanej straty podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy, ktoré kreuje ekonomický zmysel Zmluvy. Dohoda, že prepravné výkony vykonávané žalobcom nenarastú, resp. neklesnú o viac ako 2% osamotene bez zastropovania nemá žiaden význam, pretože žalobca by si mohol v tom ktorom roku účtovať sumu náhrady preukázanej straty v ním určenej výške v závislosti od objemu ubehnutých km tak, ako tomu bolo v predchádzajúcich rokoch pred uzavretím dodatku č. 9. Záver okresného súdu, že v zmysle čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy nemôže dôjsť

k zníženiu ubehnutých km ani o jeden jediný km považoval žalovaný za absurdný, ktorý by žalobcovi umožnil jednostranne zmarit' účel dodatku č. 9 a predísť aplikácii dohodnutého zastropovania neodjazdením čo i len jedného, resp. pár km a dostať sa tým do ekonomicky výhodnejšej situácie. Interpretácia dotknutých ustanovení zmluvy okresným súdom v napadnutom rozhodnutí podľa žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd preto nesprávne vyhodnotil, že došlo k porušeniu ust. čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy, keďže pokles ubehnutých km v roku 2018 o 0,02% nezakladá porušenie zmluvy a žalobca bol povinný dodržať dohodnutú fixáciu maximálnej výšky náhrady preukázanej straty za ubehnutý km vo výške 0,77 Eur/km.

35. Žalovaný ďalej namietal nesprávne právne posúdenie okresným súdom v napadnutom rozhodnutí o oprávnenosti odpisov uplatnených žalobcom v decembri 2015 vo výške 58.553,19 Eur. Zdôraznil, že kľúčovou otázkou je to, či si žalobca mohol odpisy uplatniť v mesiaci december 2015 alebo až v roku 2016, kedy už autobusy spĺňali všetky zákonom a zmluvou predpísané požiadavky a slúžili na uskutočňovanie výkonov vo verejnom záujme. Okresný súd sa však s časovým aspektom odpisov autobusov nevysporiadal a tiež dospel k nesprávnym právnym záverom vo vzťahu k ich oprávnenosti za december 2015. Žalovaný poukázal na ust. § 33 ods. 1 opatrenia MF SR č. 23054/2002-92 (ďalej aj „opatrenie“). Poukázal na to, že v zmysle ust. § 20 ods. 4 písm. c) tohto opatrenia žalobca v konaní tvrdil, že z dôvodu morálneho opotrebenia autobusov v decembri 2015 mal právo ich odpisovať už v tomto mesiaci, keďže jeho odpisový plán to pripúšťa. Takýto výklad je podľa žalovaného v rozpore s § 33 ods. 1 opatrenia MF SR. Citované ust. § 20 ods. 4 písm. c) opatrenia nehovorí o tom, že hmotný majetok je možné odpisovať od momentu, kedy začne podliehať morálnemu opotrebeniu, ale vymedzuje len, aké faktúry sa primárne majú zohľadniť pri tvorbe odpisového plánu. Obdobie, od ktorého je možné majetok začať odpisovať upravuje § 33 ods. 1 opatrenia a ak odpisový plán žalobcu pripúšťal odpisy predtým, ako bol dlhodobý hmotný majetok uvedený do užívania, bol v rozpore s príslušným opatrením MF SR. Pretože žalobca nepreukázal, že by dotknuté autobusy boli uvedené do užívania v decembri 2015, teda že spĺňali všetky technické funkcie, ktoré na ne kládol zákon, ako aj Zmluva, napr. čl. VI. ods. 10 a nasl., neboli odpisy uplatnené žalobcom oprávnené. K tomu istému záveru došiel aj Úrad hlavného kontrolóra BBSK s správou o kontrole na str. 25 a 26, z ktorej žalovaný v odvolaní citoval. Záver okresného súdu o oprávnenosti odpisov autobusov v decembri 2015 preto vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, alternatívne aby zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

36. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 12.09.2022, ktorý odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval za preskúmateľné, presvedčivé, spĺňajúce náležitosti Civilného sporového poriadku. Poukázal na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania a odkázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR, ako aj na rozhodnutie ESLP vo veci Georgidas v. Grécko z 29.05.1997.

37. Podľa žalobcu v konaní nebolo sporné, že žalovaný bez dohody so žalobcom

svojvoľne nariadil žalobcovi listom zo dňa 18.06.2018 nevykonávať s platnosťou od 25.06.2018 dopravu vo verejnom záujme na linke č. 604441, a to konkrétne pozastaviť spoje 5 a 54, resp. oznámením zo dňa 28.06.2018 mu oznámil, že mu nebudú uhradené výkony vo verejnom záujme na tejto linke. V dôsledku uvedeného nariadenia žalovaného došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 v rozsahu 4 822,55 km a žalobca preto nebol povinný účtovať maximálnu fixovanú výšku náhrady preukázanej straty a uplatnil si reálne náklady za výkon dopravy vo verejnom záujme za rok 2018 súdnou cestou.

38. K tvrdeniam žalovaného, že súd neskúmal v napadnutom rozhodnutí ekonomickú podstatu dodatku č. 9 a neprihliadol na vyjadrenie predsedu finančnej komisie žalovaného Jaroslava Demiana uviedol, že práve žalovaný na podporu svojich tvrdení nenavrhol dôkazy vôbec alebo navrhoval dôkazy, ktoré boli bez významu. Žalobca poukázal na dôvodovú správu samotného žalovaného č. 7662/2017/4 zo dňa 28.07.2017, ktorá odôvodňovala návrh predsedu BBSK súhlasiť s uzavretím dodatku č. 9 a ktorá bola predložená na 43. zasadnutie zastupiteľstva žalovaného. Poukázal na vyjadrenie vtedajšieho predsedu žalovaného Mgr. Mariána Kotlebu, riaditeľa úradu žalovaného Ing. Milana Uhríka na tomto zasadnutí, pričom ekonomický zmysel dodatku č. 9 je zrejmý aj z výpovede Ing. Vojtecha Kupku, z výpovede Dr. Polónyho, ako aj z výpovede Dr. Matuškovéj, t. j. osôb zúčastňujúcich sa rokovaní o obsahu dodatku č. 9, resp. ktoré tento dodatok podpisovali. Podľa žalovaného názor poslanca Demiana nemá pre vec podstatný význam ani neobjasňuje skutkový a právny základ pre rozhodnutie súdu a je v poriadku, že okresný súd sa jeho vyjadreniam špeciálne nevenuje. Podstatné je, že s týmto vyjadrením sa súd oboznámil, pričom jednotliví poslanci do obsahu dodatku č. 9 nezasahovali, ale sa k nemu len vyjadrovali, prednášali svoje názory a všetci ho napokon schválili. Podstatné však je, že riaditeľ Milan Uhrík spolu s vtedajším županom Mariánom Kotlebom rokovali s dopravcami o obsahu dodatku a predseda kraja bol predkladateľ návrhu na schválenie už vyrokovaného znenia dodatku č. 9 do zastupiteľstva žalovaného, ktorý prítomní poslanci schválili. Žalobca sa ďalej vyjadroval k obsahu inej časti príspevku Jaroslava Demiana na strane 11 zápisnice zo 43. zasadnutia zastupiteľstva žalovaného zo dňa 14.08.2017, na ktoré žalovaný nepoukázal. Žalobca ďalej poukázal na vyjadrenie riaditeľa úradu žalovaného Milana Uhríka pri schvaľovaní dodatku č. 9 so zdôraznením tej jeho časti, kde sa vyjadroval k skráteniu odpisov z 10 na 6 rokov s tým, že nie je pravda, že raz odpisy budú zaplatené pri ich skrátení z 10 na 6 rokov, pretože dopravca autobusy, investície, ktoré nakupuje teraz už nestihne odpísať do roku 2023, čo podľa žalobcu zodpovedá skutočnosti.

39. Tvrdenia žalovaného v odvolaní, že okresný súd sa nezaoberal príčinou poklesu objemu prepravných km a dôsledkami schválenia mimoriadneho štátneho sviatku v roku 2018, žalobca považoval za nepodstatné, pretože žalobca od začiatku tvrdil, že množstvo štátnych sviatkov v danom roku nemá vplyv na úbytok ubehnutých km a na úbytok nemá vplyv ani to, či v roku 2016 bolo 11 alebo v roku 2018 - 12 štátnych sviatkov. Ani preskupenie štátnych sviatkov v roku 2018 oproti roku 2016 nie je mimoriadnou udalosťou a odkázal na výpoveď štatutárneho zástupcu žalobcu, čo zmluvné strany považovali za mimoriadnu udalosť. Poukázal aj na vysvetlenie z wikipédie.sk pri označení pojmu mimoriadna udalosť. Zaradenie štátneho sviatku 30.10.2018 nie je z týchto hľadísk mimoriadnou udalosťou. Žalobca poukázal na to, že aj v roku 2017 došlo k poklesu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016, avšak žalobca neuplatnil práva vyplývajúce z porušenia fixácie náhrady preukázanej straty podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy, pretože

išlo o prirodzený úbytok prepravných výkonov spôsobených množstvom štátnych sviatkov a rozložením prázdnin. V roku 2017 žalovaný konal podľa zmluvy a nenastal prípad ako v roku 2018, keď nariadil žalobcovi dňa 18.06.2018 nevykonávať s platnosťou od 25.06.2018 dopravu vo verejnom záujme na linke č. 604441, konkrétne pozastaviť spoje 5 a 54 na tejto linke. Podľa žalobcu je to práve žalovaný, ktorý nepreukázal, že zavedenie nového štátneho sviatku v roku 2018 strany sporu vnímali ako mimoriadnu udalosť. Na preukázanie tohto svojho tvrdenia žalovaný nenavrhol žiadne dôkazy. Záver okresného súdu je preto správny, keď dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal, že mimoriadnou udalosťou je aj zavedenie nového štátneho sviatku. Na druhej strane žalobca preukázal prostredníctvom výpovede Dr. Polónyho a Dr. Matuškovéj, že rozloženie štátnych sviatkov, prázdnin nemá vplyv na množstvo ubehnutých km v danom roku. Naopak žalovaný nepreukázal, že prax dopravcov alebo dohoda účastníkov sporu pri uzatváraní dodatku č. 9 čo do zníženia objemu ubehnutých km bola iná a rozloženie voľných dní, štátnych sviatkov, prázdnin má vplyv na množstvo ubehnutých km v danom roku pre účely fixácie. Poukázal na to, že sám žalovaný úbytok km uznáva a to dvakrát. Prvýkrát, keď počet ubehnutých km za rok 2016 žalobcovi uhradil a uhradil aj za rok 2018 bez toho, aby objem ubehnutých km namietal. Poukázal ďalej na to, že v zmysle čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy objem prepravných výkonov v roku 2016 nie je na mieste spochybňovať aj z dôvodu, že zmluvné strany pri uzatváraní dodatku č. 9 z objemu prepravných výkonov v roku 2016 vychádzali. Druhýkrát žalovaný uznal úbytok ubehnutých km v sume 4 822,55 km v roku 2018 oproti roku 2016 aj na pojednávaní dňa 19.05.2022, keď žalovaný navrhol súdny zmier, kde mal v úmysle uhradiť žalobcovi neodjazdené km vo výške 4 822,55 km. Definovať zvyšný rozdiel uvedený vo výkazoch, ktoré doručil žalobca žalovanému nemá podľa žalobcu pre súdne konanie žiaden význam, aj keď bol spôsobený rozložením voľných dní a štátnych sviatkov.

40. Podľa žalobcu okresný súd správne posúdil aj otázku výkladu čl. II. bod 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy, keď dospel k záveru, že tieto články spolu nesúvisia a je potrebné ich vykladať samostatne. Zdôraznil, že vôľu za žalovaného prejavoval jeho štatutárny zástupca Marián Kotleba pri uzatváraní dodatku č. 9. Objektívne spôsobilým dôkazom vyložiť prejav vôle za žalovaného bol výsluch uvedeného Mariána Kotlebu, resp. relevantným spôsobom sa za žalovaného mal vyjadriť aj vtedajší riaditeľ úradu Milan Uhrík, ktorý z poverenia župana viedol za žalovaného niekoľko mesačné rokovania so žalobcom. Na preukázanie tvrdení o spôsobe výkladu článkov II. bod 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku žalobca navrhol vykonať dokazovanie, ktoré aj realizované bolo výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu Adriána Polónyho, svedka Vojtecha Kupku, predsedu predstavenstva SAD Lučenec a JUDr. Gabriely Matuškovéj, ktoré korešpondujú s dôvodovou správou žalovaného zo dňa 28.07.2017 a so zápisnicou zo 43. zasadnutia zastupiteľstva žalovaného zo dňa 14.08.2017, a to s vyjadrením Mariána Kotlebu alebo Milana Uhríka. Podľa žalobcu na výklad prejavu vôle za žalovaného bol vypočutý Stanislav Horník, ktorý však za žalovaného vôľu neprejavoval, pretože sa jednalo o jedného zo 41 poslancov zastupiteľstva žalovaného, ktorí dodatok schválili.

41. Žalobca zdôraznil, že ustanovenia čl. II. ods. 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy je treba vnímať izolovane, pričom ustanovenie čl. II. ods. 4 garantovalo objem prepravovaných výkonov pre obidve zmluvné strany a bolo ustanovené s platnosťou na obdobie 7 rokov počnúc rokom 2017 do skončenia platnosti dodatku č. 9, t. j. do 31.12.2003. Toto ustanovenie systematicky patrí do čl. II. s názvom Predmet zmluvy a zmluvné strany si

do predmetu zafinovali, že sa objem dopravy počnúc rokom 2017 môže medziročne zvýšiť alebo znížiť maximálne o 2% oproti bezprostredne predchádzajúcemu roku, avšak len ako dôsledok zmeny cestovných poriadkov alebo mimoriadnych udalostí. Takéto ustanovenie dodatku č. 9 je súčasťou ekonomického kompromisu zmluvných strán, pretože ak žalovaný dodatkom získal ekonomické výhody najmä predĺženie odpisov, ale aj fixáciu náhrady preukázanej straty pre rok 2017 a 2018 je logické, že aj žalobca si vyrokoval ekonomické výhody, a to predĺženie platnosti zmluvy o ďalších 5 rokov a garanciu objemu prepravy pre celé obdobie platnosti dodatku práve podľa čl. II. ods. 4. Ustanovenie článku II. ods. 4 malo teda slúžiť ako garancia objemu prepravy na 7 rokov pre žalobcu ako dopravcu a oproti tomu žalobca súhlasil s predĺžením odpisov, ale aj fixoval náhradu preukázanej straty pre rok 2017 a 2018, avšak ustanovenie malo slúžiť aj na prospech žalovaného, keď objem prepravy od roku 2017 sa môže medziročne zvýšiť maximálne o 2% oproti bezprostredne predchádzajúcemu roku, avšak len ako dôsledok zmeny cestovných poriadkov alebo mimoriadnych udalostí. V zmysle uvedeného ustanovenia teda objem dopravy od roku 2017 sa môže medziročne zvýšiť alebo znížiť maximálne o 2% oproti bezprostredne predchádzajúcemu roku, avšak len ako dôsledok zmeny cestovných poriadkov alebo mimoriadnych udalostí. Jedná sa teda o dohodu o tolerovateľnej odchýlke, avšak ako dôsledok zmeny cestovných poriadkov alebo mimoriadnych udalostí. Poukázal na to, že pri výklade ustanovenia článku II. ods. 4 Zmluvy je dôležité dojednanie zmluvných strán, že počnúc rokom 2017 má dochádzať k medziročnému porovnaniu zvýšenia alebo zníženia objemu prepravných výkonov oproti bezprostredne predchádzajúcemu kalendárnemu roku a nie ako je to uvedené v článku IV. ods. 1 písm. b), kde sa má porovnávať objem prepravných výkonov v roku 2017 a 2018 s objemom prepravných výkonov oproti roku 2016. Jedná sa o ďalší dôvod, že uvedené ustanovenie spoločne logicky nesúvisia a výklad o ich súvislosti podávaný žalovaným neobstojí. Ustanovenie článku II. ods. 4 platilo pre celé obdobie platnosti dodatku, teda od 01.01.2017 do 31.12.2013, avšak ustanovenie čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy len pre roky 2017 a 2018. Ustanovenie čl. II. ods. 4 a vo vzťahu k objemu prepravných výkonov v ňom dojednaná tolerancia $\pm 2\%$ nijako nesúvisí s dojednaním fixácie náhrady preukázanej straty pre roky 2017 a 2018 vo výške 0,77 Eur/km podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9.

42. Podľa žalobcu ust. čl. IV. ods. 1 písm. b) garantovalo cenu prepravných výkonov za roky 2017 a 2018 pre obidve zmluvné strany, ktoré sa dohodli, že náhrada preukázanej straty bude maximálne vo výške 0,77 Eur/km za predpokladu, že nedôjde k poklesu výšky regulovaného cestovného oproti roku 2016 ani k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016. Podstatné v tomto dojednaní je, že nesmie dôjsť k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016 a nie medziročne oproti predchádzajúcemu kalendárnemu obdobiu tak, ako je to pri ust. čl. II. ods. 4. Cena vo výške 0,77 Eur/km podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) bola pre žalovaného výhodná a pre žalobcu akceptovateľná, avšak maximálne na 2 roky, a to rok 2017 a 2018 za podmienok, že počas týchto dvoch rokov nedôjde k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016. Žalobca odkázal na dôvodovú správu žalovaného č. 7662/2017/4 zo dňa 28.07.2017, str. 4 prvý a druhý odsek z ktorej okrem iného vyplýva „Za očakávaného predpokladu, že objem prepravných výkonov a výška cestovného za roky 2017 - 2018 zostane zachovaná na úrovni roku 2016, tak celková cena ekonomicky oprávnených nákladov bude pre roky 2017 a 2018 na úrovni 1,24 Eur/km vrátane odpisov, resp. 1,10 Eur/km bez účtovných odpisov.“ Odkázal aj na citáciu vyjadrenia vtedajšieho riaditeľa úradu žalovaného Ing. Milana Uhríka v zápisnici zo 43. zasadnutia

zastupiteľstva BBSK zo dňa 14.08.2017. V zmysle uvedenej dôvodovej správy nevyplýva žiadny súvis s toleranciou do 2% podľa čl. II. ods. 4. Žalobca zdôraznil, že k zmene cestovného poriadku u žalobcu nedošlo a ak k nej došlo na strane SAD Lučenec, tak je to pre predmet sporu bezvýznamné vzhľadom na to, že žalobca mal so žalovaným uzavretú samostatnú zmluvu a v nej definované podmienky.

43. Žalobca poukázal na to, že aj keby hypoteticky pripustil súvis pri výklade čl. II. bod 4 s čl. IV. ods. 1 písm. b), t. j. aplikáciu tolerancie + - 2% na objem prepravných výkonov, aj v tom prípade bol ním uplatnený nárok dôvodný, pretože v zmysle podmienok čl. II. bod 4 na zmenu objemu prepravných výkonov sa vyžadovala zmena cestovných poriadkov alebo mimoriadna udalosť. Keďže nariadením žalovaného listom zo dňa 18.06.2018 nedošlo ani k zmene cestovných poriadkov u žalobcu, ani k mimoriadnej udalosti, preto sa tolerancia podľa čl. II. ods. 4 Zmluvy uplatniť nemôže.

44. K tvrdeniam žalovaného o nepreskúmateľnosti a nesprávnom právnom posúdení oprávnenosti účtovania odpisov autobusov za december 2015 žalobca zdôraznil, že kľúčovou otázkou pri spore o odpisy je samotným žalovaným uvedená okolnosť, či si žalobca tieto odpisy mohol uplatniť za december 2015 alebo až v roku 2016, kedy už autobusy spĺňali všetky zákonom a zmluvou predpísané požiadavky a slúžili aj na uskutočňovanie výkonov vo verejnom záujme. Žalobca zopakoval oprávnenosť nákladov odpisov za december 2015 a odkázal na svoju argumentáciu vo vyjadrení zo dňa 16.03.2021. Poukázal na čl. I. písm. m) Zmluvy s tým, že ním uplatnené odpisy za mesiac december 2015 sú nákladmi v primeranej výške, ktoré nie sú bezprostredne závislé od výkonov, ale s týmito výkonmi súvisia, nakoľko sa jedná o náklady na obsluhu technickej základne dopravy. Znova poukázal na čl. III. bod 4 Zmluvy odkazujúci na § 3 ods. 1 vyhlášky MF SR č. 87/1996 a na prílohu č. 5 k Zmluve upravujúcu odpisy autobusov, ktoré zahrňujú účtovné odpisy autobusov, účtovné odpisy hmotného investičného majetku, ktorý je spojený s vykonávaním autobusovej dopravy (odbavovacie strojčky, a i.) a účtovné odpisy investičného majetku súvisiace s informačným systémom predpredaja cestovných lístkov a pokladničnou činnosťou. Žalobca tvrdil, že preukázal oprávnenosť nákladov z titulu odpisov za december 2015 na základe predloženia účtovných dokladov, leasingových zmlúv, bankových výpisov, ktoré preukazujú platby za zakúpené autobusy zahrnuté v majetku žalobcu, ale aj výdajkami preukazujúcimi náklady, ktoré nie sú bezprostredne závislé od výkonu, ale slúžia na zabezpečenie technickej základne žalobcu. Týmito listinami podľa žalobcu preukázal oprávnenosť nákladov za odpisy za december 2015, nakoľko predmetné autobusy žalobca už mal zaradené vo svojom majetku, uhrádzal platby podľa splátkového kalendára a vykonával na nich úkony potrebné na dodržanie zmluvných podmienok. Zdôraznil, že výška odpisov sporná nebola, sporným bolo obdobie ich uplatnenia. Zopakoval, že technické funkcie autobusy spĺňali po pridelení evidenčného čísla dopravným inšpektorátom podľa zákona č. 725/2004 Z.z., ktoré im boli pridelené v decembri 2015 a boli k nim vydané aj osvedčenia o evidencii, ktoré ich oprávňovali používať v premávke na pozemných komunikáciách. Na základe týchto skutočností mal žalobca autobusy riadne zaevidované vo svojom účtovníctve za december 2015 a od tohto mesiaca boli účtované odpisy, t. j. odo dňa pridelenia evidenčných čísiel. Výška odpisov je u žalobcu určená v odpisovom pláne, v ktorom je určený začiatok odpisovania tak, ako to vyplýva aj z organizačnej smernice žalobcu OS 16 Dodatok č. 4 zo dňa 02.02.2009, ktorá bola doručená súdu. Žalobca určil zaradenie dopravných prostriedkov v mesiaci pridelenia evidenčného čísla a tento mesiac bol prvým

mesiacom účtovania odpisov za dopravné prostriedky.

45. Napriek námietke žalovaného o nepreskúmateľnosti tejto časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia považoval žalobca napadnuté rozhodnutie za dostatočne odôvodnené. Súd uviedol, že napriek námietkam žalovaného sa stotožnil s výkladom žalobcu o dôvodnosti uplatnenia odpisov za december 2015 aj s odkazom na prílohu č. 5 Zmluvy. Žalobcom predložené doklady sú v súlade s prílohou č. 5 Zmluvy a preukazujú oprávnenosť vynaloženia týchto nákladov v decembri 2015, tieto súvisia so zmluvnými výkonmi dopravcu, ako to odôvodnil okresný súd, ktorý sa stotožnil s výkladom žalobcu. Podľa žalobcu na základe samotného tvrdenia žalovaného nie je sporné, že už od januára roku 2016 autobusy spĺňali všetky základné predpoklady na zaradenie odpisov do ekonomicky oprávnených nákladov, čo v zmysle § 217 ods. 1 CSP zakladá dôvodnosť žalobcovho nároku v tejto časti uplatneného nároku v čase vyhlásenia prvostupňového rozhodnutia. Žalobca poukázal aj na to, že v tejto časti uplatneného nároku žalovaný na pojednávaní 19.05.2022 navrhol súdny zmier, kde mal v úmysle túto časť žalovanej sumy uhradiť. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správne.

46. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 12.10.2022. V ňom zopakoval, že v odvolaní uplatnil ako odvolací dôvod porušenie práva na spravodlivý proces. Uviedol, že rozsudok vyhlásený dňa 20.06.2022 bol pre žalovaného prekvapivý, keďže pred týmto pojednávaním, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok, sa uskutočnilo pojednávanie dňa 19.05.2022, na ktorom okresný súd uviedol, že nemá zdokladované zníženie objemu prepravných výkonov, že zmluvu uzavretú medzi stranami sporu treba vykladať ako celok, t.j. ustanovenie o zastropovaní v súvislosti s ustanovením o tolerancii + - 2%. Hneď na ďalšom pojednávaní bez predloženia ďalších dôkazov zo strany žalobcu však súd vyhlásil rozsudok, ktorý odôvodnil tým, že došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov a že ustanovenia zmluvy o zastropovaní vo výške 0,77 Eur a tolerancia + - 2% nesúvisia. Podľa žalovaného sa jedná o arbitrárny, nepreskúmateľný a prekvapivý rozsudok, pretože odporuje predbežnému právnomu názoru, ktorý súd vyjadril na pojednávaní 19.05.2022. Ak by žalovaný poznal predbežný právny názor súdu, mohol navrhnúť ďalšie dokazovanie a uvádzať skutkové tvrdenia. Takýmto postupom súdu bolo žalovanému znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

47. Žalovaný ďalej namietal vyjadrenie žalobcu k odvolaniu, že dňa 18.06.2018 svojvoľne nariadil žalobcovi nevykonávať prepravu od 25.06.2018 na konkrétnej linke a spojoch. Zopakoval okolnosti zrušenia uvedených spojov v dôsledku pozastavenia prevádzky na diaľkovej autobusovej linke 606506 spoločnosti SAD Lučenec. Žalovaný z dôvodu hospodárnosti riešil zrušenie tejto diaľkovej linky predĺžením linky SAD Lučenec o trasu Detva - Zvolen. Tieto skutočnosti preto nie sú a nemôžu byť porušením zmluvy ani dôvodom, pre ktorý by nemala platiť fixácia 0,77/km podľa dodatku č. 9.

48. Žalovaný zopakoval, že žalobca podľa neho nepreukázal pokles objemu prepravných výkonov, keďže nepredložil žiadne listinné doklady, z ktorých by vyplývalo, koľko km odjazdil v roku 2016 a koľko v roku 2018. Toto preukazoval len tabuľkami vypracovanými samotným žalobcom. Žalobca nepredložil dôkazy, koľko km, ktorý autobus odjazdil, v akom období, na akej trase a koľko z toho bolo prístavných a odstavných km a

preto nebolo možné overiť údaje v žalobcom vypracovanej tabuľke. Ak žalobca tvrdí, že žalovaný počet odjazdených km potvrdil tým, že zaplatil stratu za rok 2016 a 2018 a navrhol zmier v predmetnom konaní, ani jedna z týchto skutočností neznamená, že žalovaný potvrdil počet odjazdených km. Počet odjazdených km, a to pokles objemu v roku 2018 oproti roku 2016, žalovaný rozporoval počas celého konania. Úhrada straty zo strany žalovaného za roky 2016 a 2018 vo výške zastropovania 0,77 Eur/km podľa žalovaného neznamená v súdnom konaní odsúhlasenie odjazdených km. Podľa žalovaného však súd tieto námietky neskúmal, ani ich nezohľadnil. Vo vzťahu k výsluchu svedkov Kupku a Matuškovvej žalovaný poukázal na to, že výsluch štatutárneho zástupcu žalobcu p. Polónyho je v zmysle § 195 ods. 1 CSP výsluchom strany, pričom počet odjazdených km mal žalobca preukázať listinnými dôkazmi, ktoré však v konaní nepredložil. Súd sa námietkami žalovaného o zaujatosti svedka Kupku nezaoberal a jeho výpoveď považoval za dôveryhodnú. Odkázal aj na tú časť výpovede svedkyne Matuškovvej, ktorá uviedla, že požiadavka na zákaz zníženia poklesu výšky cestovného a zníženia objemu prepravných výkonov oproti roku 2016 bola uplatnená zo strany žalobcu. V tejto súvislosti odkázal na ust. § 266 ods. 4 ObZ a na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4MOBdo/6/2021 a preto ustanovenie o poklese objemu prepravných výkonov sa má vykladať na ťarchu žalobcu a teda tolerancia + - 2% sa musí uplatniť a v roku 2018 teda nedošlo k poklesu prepravných výkonov oproti roku 2016 tak, aby došlo k zrušeniu fixácie 0,77 Eur/km.

49. Žalovaný zopakoval význam ekonomického zmyslu dodatku č. 9, ktorý je pre konanie relevantný v súvislosti s názorom poslanca Jaroslava Demiana. Ekonomickým zmyslom a dôvodom uzavretia Dodatku bolo práve zastropovanie výšky náhrady straty v sume 0,77 Eur/km a nie predĺženie odpisov, ako to uviedol poslanec Demian v zápisnici z rokovania zastupiteľstva BBSK. Zopakoval, že napriek tomu, že sa jednalo o predsedu finančnej komisie BBSK, súd na tento dôkaz vôbec neprihliadol a ani neuviedol, prečo ho vyhodnotil ako nepodstatný. Vzhľadom na zmysel a význam dodatku č. 9 pre strany sporu preto nie je možné vykladať ust. čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy tak, že v prípade zníženia objemu prepravných výkonov čo i len o 1 km sa neuplatní zastropovanie, t.j. maximálna cena 0,77 Eur/km.

50. Vo vzťahu k predĺženiu odpisov autobusov zopakoval žalovaný odkaz na ust. § 20 opatrenia MF SR č. 23054/2002-92 s tým, že žalobca si ako účtovná jednotka v súlade s účtovnými predpismi určí dobu, počas ktorej predpokladá, že bude dotknutý dlhodobý hnutelný majetok, t.j. autobusy využívať a tento bude postupne na mesačnej báze odpisovať ako súčasť ekonomických nákladov súvisiacich s prepravnými nákladmi. Poukázal na to, že k skutočnému ušetreniu na strane žalovaného len z dôvodu predĺženia odpisov nedôjde, keďže hodnotu autobusov žalovaný tak či tak zaplatí, čo je v súlade s názorom p. Demiana na rokovaní BBSK. S týmito skutočnosťami sa okresný súd nevysporiadal.

51. Žalovaný ďalej nesúhlasil s tvrdením žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu, že ani preskupenie štátnych sviatkov nie je mimoriadnou udalosťou, keďže podľa žalovaného sa nejednalo iba o preskupenie existujúcich štátnych sviatkov, ale v roku 2018 oproti roku 2016 došlo k zavedeniu nového štátneho sviatku, ktorý pripadol na pracovný deň. Tým došlo k navýšeniu štátnych sviatkov pripadajúcich inak na pracovné dni, čo predstavuje zníženie objemu prepravných výkonov na základe tejto skutočnosti približne o 40.000 km. Zopakoval svoje výpočty pri zohľadnení tejto skutočnosti na zistený počet km za rok 2018. Podľa

žalovaného preto skutkové zistenie súdu, že v dôsledku nariadenia zmeny dopravy na spojoch č. 5 a 54 linky č. 604441 malo dôjsť k poklesu celkového objemu ubehnutých km za rok 2018 nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a je nesprávne. Zopakoval, že okresný súd sa vôbec nevysporiadal s výkladom pojmu mimoriadna udalosť, len konštatoval, že zavedenie nového štátneho sviatku v nadväznosti na zmenu objemu prepravných výkonov takouto mimoriadnou udalosťou nie je, nevysvetlil však prečo a čo ho viedlo k tomuto záveru.

52. Žalovaný sa ďalej vyjadril k tvorbe prejavu vôle žalovaného a jeho zastupiteľstva s odkazom na rozhodnutia NS SR. V tejto súvislosti namietal tvrdenie žalobcu, že vôľu za žalovaného prejavoval výlučne štatutárny zástupca žalovaného.

53. Žalovaný zotrval aj na svojom názore o nutnosti výkladu vzájomného prepojenia čl. II ods. 4 a čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy, ako to uviedol v odvolaní. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že izolované vykladanie uvedených článkov dodatku č. 9 vyplýva z dôvodovej správy žalovaného k dodatku č. 9 a dospel k opačnému záveru. Zopakoval aj svoje tvrdenie, že žalobca pri oprávnenosti odpisov za december 2015 nepreukázal uvedenie autobusov do užívania v decembri 2015, t.j. že by spĺňali všetky technické funkcie podľa zákona a zmluvy a preto odpisy neboli oprávnené a opätovne odkázal na závery Správy o kontrole Úradu hlavného kontrolóra BBSK.

54. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 10.11.2022. Uviedol, že ak žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu poukazoval na prekvapivosť napadnutého rozhodnutia, mohol tieto dôvody uplatniť už v podanom odvolaní, čo však neuviedol a odvolacia replika už nemôže obsahovať nové prostriedky procesnej obrany a procesného útoku. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného v odvolacej replike o prekvapivom rozhodnutí a rozpore napadnutého rozhodnutia a jeho odôvodnenia s predbežným právnym záverom žalobca odkázal na ust. § 181 CSP, pričom aj na pojednávaní dňa 19.05.2022 boli vykonané dôkazy, bol vypočutý svedok Horník, svedkyňa Matušková, zástupca žalobcu Dr. Polóny a pred posledným pojednávaním, na ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, žalovaný doručil písomné vyjadrenie zo dňa 03.06.2022.

55. Žalobca poukázal aj na to, že pokiaľ podľa žalovaného zrušenie spojov č. 5 a 54 na základe jeho listov zo dňa 18.06.2018 a 28.06.2018 nebolo svojvoľným rozhodnutím, dôvod zrušenia týchto spojov je pre uplatnený nárok irelevantný. Poukázal na skutočnosť, že pre žalobcu nebolo potrebné vydávať novú licenciu na trase Zvolen - Lučenec.

56. K výhradám žalovaného o tom, že žalobca nepreukázal pokles objemu prepravných výkonov za rok 2018 oproti roku 2016 žalobca uviedol, že tento pokles vyplýva priamo z výkazov, ktoré boli v súlade so zmluvou v rámci vyúčtovania za rok 2016 a 2018 doručené žalovanému. Jedná sa o výkazy na čl. 243, 245, a to riadok 14 tohto výkazu. Objem prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 bol nižší, čo vyplýva aj z cestovných poriadkov žalobcu schválených žalovaným za tieto roky, ktoré v prílohe vyjadrenia zo dňa 16.03.2022 žalobca doručil súdu. Cestovné poriadky pritom na návrh žalobcu schvaľuje žalovaný. Pokles objemu prepravných výkonov podľa žalobcu bol preukázaný aj vyjadrením Dr. Polónyho, štatutárneho zástupcu žalobcu, ako aj zo správy SAD Lučenec zo dňa 30.11.2021, v zmysle ktorej dopravu vo verejnom záujme namiesto žalobcu za obdobie od 25.06.2018 do 08.12.2018 vykonávala SAD Lučenec a náhrada preukázanej straty bola tejto

spoločnosti aj uhradená. Zopakoval, že žalovaný dvakrát uznal úbytok km, ako to už uviedol vo svojom vyjadrení k odvolaniu.

57. K výhrade žalovaného k výsluchu Dr. Polónyho a svedka Kupku žalobca odkázal na svoje vyjadrenie zo dňa 16.03.2022 a 10.06.2022. K námietke žalovaného k výpovedi svedkyne Matuškovovej poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia, pričom prejav vôle pri uzatvorení Dodatku je objasnený výsluchom svedkov, ale aj strany sporu, ktorých žalobca v konaní navrhol vypočuť, ako aj dôvodovou správou samotného žalovaného a vyjadreniami Milana Uhríka a Mariána Kotlebu na 43. zastupiteľstve žalovaného dňa 14.08.2017. Z takto vykonaného dokazovania je zrejmé, že zmluvné strany mali pri uzatváraní dodatku č. 9 zhodný prejav vôle, v dodatku č. 9 nie je žiadne ustanovenie, ktoré by pripustilo rôzny výklad, nakoľko jeho obsahu obe zmluvné strany rozumeli rovnako. K tvrdeniam žalovaného o ekonomickom zmysle dodatku č. 9 v súvislosti s názorom poslanca Jaroslava Demiana zopakoval žalobca, že toto vyjadrenie nemá pre vec podstatný význam a neobjasňuje ani skutkový a právny základ pre rozhodnutie súdu a je v poriadku, ak sa ním napadnuté rozhodnutie špeciálne nevenuje. Zopakoval obsah dôvodovej správy žalovaného č. 7662/2017/4 zo dňa 28.07.2017, poukázal opätovne na vyjadrenia Mgr. Mariána Kotlebu, Ing. Milana Uhríka na 43. zastupiteľstve BBSK, ako to už uviedol vo vyjadrení k odvolaniu.

58. K ďalšiemu tvrdeniu žalovaného ohľadne zavedenia nového štátneho sviatku a jeho vplyvu na objem vykonaných km za rok 2018 a v tej súvislosti výkladu mimoriadnej udalosti žalobca zopakoval, že táto skutočnosť, t.j. množstvo štátnych sviatkov v danom roku nemá vplyv na úbytok ubehnutých km. Žalobca zopakoval svoj názor o nevyhnutnosti izolovaného výkladu čl. II ods. 4 a čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy, ktoré navzájom nesúvisia a odkázal pritom opätovne na časť dôvodovej správy žalovaného č. 7662/2017/4 zo dňa 28.07.2017 na str. 4, 1. a 2. odsek, ako aj na to nadväzujúce vyjadrenie Ing. Milana Uhríka. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného ohľadne neoprávnenosti odpisov zopakoval žalobca svoje predchádzajúce tvrdenia.

59. V tomto vyjadrení žalobca zdôraznil, že celý spor sa vedie z dôvodu, že žalovaný úmyselne a svojvoľne nariadil žalobcovi listom zo dňa 18.06.2018 nevykonávať s platnosťou od 25.06.2018 dopravu vo verejnom záujme na linke č. 604441, konkrétne pozastaviť spoj č. 5 a 54, čím došlo k porušeniu zmluvy, konkrétne čl. IV ods. 1 písm. b) v znení dodatku č. 9. Ak by žalovaný k takémuto úkonu nepristúpil, žalobca by bol zmluvu dodržal a žalovaný by mal v roku 2017 a 2018 najlacnejšiu dopravu na Slovensku. Žalobca poukázal na priebeh správania sa žalovaného v konaní, keď najprv pred otvorením pojednávania bol ochotný uhradiť časť žalovanej sumy vo výške 1.552.178,51 Eur za predpokladu, že budú ukončené všetky súdne spory medzi stranami sporu. Túto časť navrhovanej sumy neuhradil žalobcovi, ale ju zložil bez solučného účinku do notárskej úschovy, ako to vyplýva z pojednávania zo dňa 14.10.2021. Následne žalovaný navrhol uzavretie súdneho zmieru, v ktorom mal v úmysle uhradiť žalobcovi sumu za neodjazdené km v roku 2018 v celkovom počte 4822,55 km a uhradiť mu aj sumu 58.553,19 Eur ako ekonomicky oprávnené náklady za mesiac december 2015.

60. K tomuto vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 03.01.2023. V ňom poukázal na to, že tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaný argumentáciu týkajúcu sa prekvapivosti napadnutého rozhodnutia, ktorú uviedol vo svojej odvolacej replike, mal uviesť

priamo v odvolaní, nie je súladné so zákonom a poukázal na ust. § 149 a § 153 ods. 1 CSP. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že argumentácia žalovaného o prekvapivosti napadnutého rozhodnutia predstavuje skutkové tvrdenie, ktoré žalovaný neuplatnil včas. Podľa žalovaného žalobca nesprávne stotožňuje skutkové tvrdenia s právnymi tvrdeniami, resp. s právnym hodnotením rozsudku, na ktoré sa sudcovská koncentrácia nevzťahuje. Argumentácia žalovaného o prekvapivosti napadnutého rozhodnutia neuvádza skutkové tvrdenie, ale právne argumenty, ktoré môže žalovaný uplatniť kedykoľvek. V danom prípade preto nie je možné uplatňovať postup podľa § 153 ods. 1 CSP, keďže ide o právnú argumentáciu, na ktorú sa sudcovská koncentrácia nevzťahuje. Žalovaný tvrdil, že neporušil ani ust. § 365 ods. 3 CSP, t.j. o zmene a doplnení odvolacích dôvodov len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, keďže argumentáciou o tom, že rozsudok bol vzhľadom na vyslovený predbežný právny názor prekvapivý, len doplnil už existujúcu argumentáciu v odvolaní k uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Žalovaný preto tvrdil, že nezmenil odvolacie dôvody ani nedoplnil nový odvolací dôvod a nepredložil ani nové dôkazy. Poukázal na to, že okresný súd mal v čase pojednávania dňa 19.05.2022, keď uviedol svoj predbežný právny názor, k dispozícii všetky dôkazy, na ktoré sa v rozsudku odvoláva. K dispozícii nemal výpovede svedkov, ktoré boli vykonané práve na pojednávaní 19.05.2022. Svedeckú výpoveď svedka Horníka však súd do úvahy nezobral, pričom svedeckú výpoveď svedkyne Matuškovéj a výpoveď konateľa žalobcu okresný súd zobral do úvahy len pri interpretácii dodatku č. 9 k Zmluve. K prekvapivosti napadnutého rozhodnutia odkázal žalovaný na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/162/2019 v súvislosti so zmenou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k predtým vyslovenému predbežnému právnemu posúdeniu veci. Vo vzťahu k ostatným tvrdeniam žalobcu odkázal na svoje predchádzajúce vyjadrenie.

61. K tomuto podaniu sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 06.02.2023. V ňom uviedol, že v zmysle záverov Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. III. ÚS 52/2019 je jednoznačné, že napadnuté rozhodnutie nie je prekvapivé, pretože nie je založené na aplikácii právnych noriem iných ako boli interpretované stranami sporu a súdom v priebehu konania a napadnuté rozhodnutie bolo vyhlásené potom, ako mali strany sporu možnosť sa vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Zotrval na svojom vyjadrení, že námietka prekvapivosti napadnutého rozhodnutia v podaní žalovaného zo dňa 12.10.2022 je neprípustným rozšírením odvolacieho dôvodu a odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 291/2018. Poukázal aj na to, že nie každé porušenie práva na spravodlivý proces môže zakladať odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ale len porušenia práva zo strany súdu, ktoré dosiahne takú intenzitu, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Uviedol, že okresný súd prezentoval svoj predbežný právny názor na pojednávaní dňa 14.10.2021 a nie dňa 19.05.2022. Aj keby okresný súd vyjadril svoj predbežný právny názor dňa 19.05.2022, z ust. § 181 CSP vyplýva, že nie je vylúčené aby súd rozhodol inak, ako vec predbežne posúdi. Žalovaný mal dostatok priestoru aby navrhoval dôkazy na podporu svojich tvrdení a za daného stavu nemohlo byť konanie pre žalovaného nespravodlivé s dôsledkom porušenia jeho práva na spravodlivý proces pre prekvapivosť napadnutého rozhodnutia.

62. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379 a § 380 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378

ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

63. Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že medzi stranami sporu bola uzavretá dňa 29.12.2008 Zmluva o výkone vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave na území Banskobystrického samosprávneho kraja (ďalej aj „BBSK“) evidovaná u žalovaného ako u správneho orgánu pod č. 1335/2008/ODDDS (ďalej len „Zmluva“). Uvedená skutočnosť sporná medzi stranami sporu nebola. Zmluva bola menená dodatkami č. 1 - 9, pričom dodatok č. 9 bol uzavretý dňa 11.09.2017. Podľa čl. II. ods. 1 predmetom Zmluvy je prevzatie záväzku dopravcom poskytovať samosprávnemu kraju prepravné výkony v pravidelnej prímestskej autobusovej doprave na uspokojovanie prepravných potrieb obyvateľov žijúcich na území samosprávneho kraja plneného za úhradu preukázanej straty správnym orgánom podľa zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o cestnej doprave“). Záväzkom dopravcu sa rozumie záväzok prevádzkový, prepravný a tarifný v pravidelnej prímestskej autobusovej doprave vykonávanej na základe platných dopravných licencií udelených na linky uvedené v prílohe č. 1 a schválených cestovných poriadkov. Podľa čl. II. bod 2 Zmluvy žalobca ako dopravca touto zmluvou prebral záväzok výkonu vo verejnom záujme špecifikovanom v čl. II. ods. 1 tejto Zmluvy a zaviazal sa tento záväzok plniť podľa tejto zmluvy. Podľa čl. II. bod 3 správny orgán, t. j. žalovaný sa zaviazal hradiť dopravcovi preukázanú stratu, ktorá dopravcovi vznikne plnením záväzku dopravcu poskytovať výkony vo verejnom záujme podľa tejto zmluvy za podmienok stanovených touto zmluvou. Podľa čl. III. bod 1 Zmluvy preukázanou stratou sa rozumie rozdiel medzi skutočnými ekonomickými oprávnenými nákladmi vynaloženými dopravcom pri plnení záväzku v zmysle čl. II. ods. 1, vrátane premeraného zisku, a tržbami z regulovaného cestovného a ďalšími výnosmi dosiahnutými plnením povinnosti poskytovať výkony, ktoré sú predmetom tejto zmluvy. Podľa čl. III. bod 2 Zmluvy pri výpočte mesačnej preukázanej straty dopravca postupuje podľa mesačného výkazu nákladov a výnosov, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 2 a bude vychádzať zo skutočných cien, nákladov a tržieb príslušného mesiaca, za ktorý je strata preukazovaná. Podľa čl. III. bod 4 Zmluvy do ekonomicky oprávnených nákladov v prílohe č. 4 sa započítavajú náklady bezprostredne závislé od výkonov ako aj tie, ktoré nie sú bezprostredne závislé od výkonov, ale s nimi súvisia za podmienky dodržania ust. § 3 ods. 1 vyhl. MF SR č. 87/1996 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon č. 18/1996 Z.z. o cenách v znení neskorších predpisov. Nákladové položky, ktoré možno započítať do týchto nákladov, ako aj spôsob stanovenia ich výšky, sú uvedené v prílohe č. 5.

64. Podľa čl. IV. bod 1 písm. a) Zmluvy sa zmluvné strany dohodli na náhrade preukázanej straty zo zabezpečenia výkonu vo verejnom záujme formou priebežných mesačných platieb, ktoré budú dopravcovi poskytnuté do 25. dňa príslušného kalendárneho mesiaca pre obdobie od 01.01.2009 do 31.12.2009 v sume 6.524.400,- Eur, pričom výška náhrady straty sa určí podľa vzorca výpočtu uvedeného v tomto ustanovení. V pôvodnom znení Zmluvy v zmysle čl. IV. bod 1 písm. b) bolo dohodnuté, že v ďalších rokoch bude zo strany žalovaného uhrádzaná suma náhrady preukázanej straty minimálne vo výške podľa predchádzajúceho roka podľa rovnakého princípu, ako je uvedené v čl. IV. ods. 1 písm. a). Podľa čl. IV. bod 2 Zmluvy, výška skutočne preukázanej straty bude určovaná dopravcom každý mesiac po predložení mesačného výkazu nákladov a výnosov, ktorý je uvedený v prílohe č. 4. Podľa čl. IV. ods. 5 Zmluvy, záverečné vyúčtovanie preukázanej straty za

príslušný rok obdobia platnosti zmluvy bude vykonané najneskôr do 31. marca nasledujúceho roka, pri ktorom bude predložený výkaz o výkonoch, nákladoch a tržbách v pravidelnej autobusovej doprave, súhrnný ročný výkaz preukázanej straty z poskytovania zliav za obdobie platnosti zmluvy podľa prílohy č. 6 a ročný výkaz nákladov a výnosov vrátane prístavných a odstavných km za súbor liniek za obdobie platnosti zmluvy podľa prílohy č. 4. Podľa čl. V. bod 7 Zmluvy v prípade, že správny orgán poskytne dopravcovi na úhradu preukázanej straty plnú dohodnutú výšku náhrady preukázanej straty podľa čl. IV. ods. 1, čo však bude menej finančných prostriedkov ako predstavuje skutočná preukázaná strata zistená za príslušný kalendárny rok podľa čl. IV. ods. 5, je správny orgán povinný doplatiť dopravcovi rozdiel medzi výškou finančných prostriedkov poskytnutých podľa čl. IV. ods. 1 a výškou skutočne preukázanej straty vypočítanej podľa čl. IV. ods. 5 (ďalej „doplatok“) do 30 dní po doručení výkazov podľa ods. 5 tohto článku. Podľa čl. V. bod 10 Zmluvy pre potreby výkazníctva môže dopravca použiť účtovné odpisy v rovnakej dĺžke ako budú uzavreté úverové zmluvy, resp. leasingové zmluvy, najmenej však v trvaní 6 rokov, ak taká zmluva bude uzavretá. Podľa čl. VI. bod 1 Zmluvy dopravca sa zaväzuje mesačne odovzdávať správnomu orgánu mesačný výkaz nasadzovaných autobusov, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 8 k tejto zmluve, mesačný výkaz o vynechaných spojoch a dôvodoch vynechania, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 9. Podľa čl. VI. bod 10 Zmluvy, dopravca sa zaväzuje na linkách podľa prílohy č. 1 prevádzkovať autobusy s funkčným elektronickým vybavovacím zariadením. V čl. X. bod 1 Zmluvy bola dohodnutá doba plnenia záväzkov vo výkone vo verejnom záujme podľa čl. II. bod 1 v období od 01.01.2009 do 31.12.2018. Podľa čl. X. bod 5 Zmluvy, ak sa zrušuje autobusová linka uvedená v prílohe č. 1, na ktorú bola udelená dopravná licencia z dôvodu zániku verejného záujmu alebo zlúčenia jej spojov do inej linky, zmluvné strany upravujú formou písomného dodatku k tejto zmluve ukončenie platnosti zmluvy vo vzťahu k zrušenej autobusovej linke.

65. Prílohu č. 1 k uvedenej Zmluve tvoril register prímestských liniek na zabezpečenie výkonu vo verejnom záujme v zmysle čl. II. bod 1, kde pod por. č. 48 bol dohodnutý záväzok žalobcu vykonávať prepravné výkony vo verejnom záujme na linke č. 604441 Detva - Zvolen. Prílohu č. 2 Zmluvy tvoril mesačný/ročný výkaz o výkonoch, nákladoch a tržbách, prílohu č. 3 tvoril prehľad o ubehnutých km, prílohu č. 4 - mesačný/ročný výkaz nákladov a výnosov, prílohu č. 5 - nákladové položky, prílohu č. 6 - mesačný/ročný výkaz o výške poskytnutých zliav a obslužnosti územia, prílohu č. 7 - prehľad investícií dopravcu zrealizovaných do 31.12.2008, prílohu č. 8 - mesačný/ročný výkaz nasadzovaných autobusov, prílohu č. 9 - mesačný/ročný výkaz o vynechaných spojoch, prílohu č. 10 - cenový výmer Banskobystrického samosprávneho kraja a prílohu č. 11 - Sadzobník zmluvných pokút.

66. Dňa 11.09.2017 bol medzi stranami sporu podpísaný dodatok č. 9 k Zmluve, ktorý okrem iného doplnil čl. II. Zmluvy o bod 4, v zmysle ktorého sa zmluvné strany dohodli, že počnúc rokom 2017 môže medziročne dôjsť k zvýšeniu alebo zníženiu objemov prepravných výkonov maximálne o 2% oproti bezprostredne predchádzajúcemu kalendárnemu roku, avšak len ako dôsledok zmeny cestovných poriadkov alebo mimoriadnych udalostí. Dopravca sa zaväzuje predložiť správnomu orgánu vyčíslenie odhadovaného finančného dopadu zmeny cestovných poriadkov v lehote do 30 dní od schválenia zmeny cestovných poriadkov správnym orgánom.

67. Dodatkom č. 9 došlo aj k zmene znenia čl. IV. ods. 1 písm. b) upravujúceho úhradu preukázanej straty. Podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) v znení dodatku č. 9 v ďalších rokoch bola dohodnutá náhrada preukázanej straty zo zabezpečenia výkonu vo verejnom záujme formou priebežných mesačných platieb, ktoré budú dopravcovi poskytnuté do 25. dňa príslušného kalendárneho roka, a to suma minimálne vo výške predchádzajúceho roka podľa rovnakého princípu, ako je uvedená v čl. IV. ods. 1 písm. a). V rokoch 2017 a 2018 sa postupuje podľa rovnakého princípu výpočtu, ako je uvedené v predchádzajúcej vete, pričom sa zmluvné strany dohodli, že náhrada preukázanej straty bude maximálne vo výške 0,77 Eur/km za predpokladu, že nedôjde k poklesu výšky regulovaného cestovného oproti roku 2016, ani k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016. Pre odstránenie pochybností zmluvné strany uviedli, že takto dohodnutá maximálna výška náhrady preukázanej straty pre roky 2017 a 2018 nezahŕňa prípadné nedoplatky v zmysle čl. IV. ods. 7 za obdobie roku 2016 a predchádzajúcich rokov.

68. Ďalej došlo k zmene dohodnutej dĺžky odpisov tak, že v zmysle zmeneného znenia čl. V. bod 10 Zmluvy v znení dodatku č. 9 sa zmluvné strany dohodli, že u investícii dopravcu do vozového parku bude dopravca počnúc rokom 2017 uplatňovať účtovné odpisy v trvaní 10 rokov. Zároveň došlo aj k predĺženiu doby platnosti zmluvy podľa X. ods. 1 na obdobie od 01.01.2009 do 31.12.2023.

69. Pri predložení dodatku č. 9 k Zmluve na jeho prerokovanie na 43. zasadnutie zastupiteľstva Banskobystrického samosprávneho kraja na deň 14.08.2017 bola vypracovaná dôvodová správa č. 7662/2017/4 zo dňa 28.07.2017 v spise na č. 1. 240 a 241 odôvodňujúca zmenu pôvodne dohodnutej zmluvy, a to z dôvodu predĺženia odpisov zakupovaných autobusov zo 6 na 10 rokov, ako aj z dôvodu zastropovania maximálnej výšky náhrady skutočne preukázanej straty na obdobie rokov 2017 a 2018 v sume 0,77 Eur/km za očakávaného predpokladu, že objem prepravných výkonov a výška cestovného na roky 2017 - 2018 zostane zachovaná na úrovni roku 2016.

70. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že na základe dohodnutých zmluvných podmienok za rok 2016 na základe výkazu o výkonoch, nákladoch a tržbách v prímestskej autobusovej doprave bola vyúčtovaná žalovanému náhrada straty vo výške 6.363.402,- Eur, ktorá bola žalovaným aj uhradená. Na základe prehľadu o nákladoch a výkonoch v prímestskej autobusovej doprave za obdobie január - december 2016 predstavoval počet ubehnutých km v roku 2016 objem 19.218.786 km.

71. Za rok 2017 vyúčtoval žalobca žalovanému náhradu preukázanej straty vo výške 934.727,93 Eur z ktorej uhradil žalovaný žalobcovi jej časť vo výške 876.174,74 Eur. Neuhradená ostala suma 58.553,19 Eur, čo sporné medzi stranami sporu nebolo, pričom sa jedná sa o hodnotu odpisov autobusov obstaraných žalobcom v decembri 2015 v celkovej výške 56.903,- Eur zvýšenú o hodnotu primeraného zisku vo výške 1.650,19 Eur, spolu 58.553,19 Eur. Sporné nebolo ani to, že sa jedná o vozidlá zakúpené žalobcom pod ev. č. ZV 118 DD, ZV 120 DC, ZV 123 DC, ZV 210 DD, ZV 224 DD, ZV 239 DD, ZV 268 DD, ZV 353 DD, ZV 360 DD, ZV 596 DD, ZV 600 DD, ZV 637 DD, ZV 658 DD, ZV 676 DD, ZV 679 DD, ZV 688 DD, ZV 690 DD, ZV 693 DD, ZV 694 DD, ZV 698 DD, ZV 705 DD, ZV 824 DD, ZV 831 DD, ZV 839 DD a ZV 945 DD. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že tieto odpisy, ktoré zahrnul žalobca do náhrady preukázanej straty za rok 2015, žalovaný v

roku 2016 aj uhradil. Na základe Správy o výsledku kontroly Útvaru hlavného kontrolóra BBSK č. 37/2016 (ďalej aj „správa o kontrole“) žalovaný žiadal uvedenú sumu odpisov uhradenú v roku 2016 vrátiť od žalobcu späť. Svoj nárok žalovaný odôvodňoval tým, že v zmysle záverov správy o kontrole (str. 25-26) nevykonali uvedené vozidlá žiaden výkon vo verejnom záujme v decembri 2015 a v roku 2015 neuskutočnili žiadnu jazdu, neboli uvedené ani ako záložné vozidlá, tieto vozidlá teda nemohli poskytovať výkony vo verejnom záujme, keďže v zmysle čl. VI. bod 10 Zmluvy a čl. VI. bod 13 písm. e) Zmluvy sa žalobca zaviazal prevádzkovať autobusy s funkčným elektronickým vybavovacím zariadením a zaviazal sa zabezpečiť predaj cestovných dokladov v autobuse prostredníctvom elektronickej pokladne a v prípade jej nefunkčnosti náhradným spôsobom, čo uvedené vozidlá nespĺňali. Kontrolou teda bolo zistené nedodržanie ustanovenia čl. III. bod 4 Zmluvy a žalovaný vyčíslil v jeho neprospech žalobcom uplatnené odpisy vo výške 58.553,19 Eur ako preukázanej straty. Keďže na viaceré výzvy žalobca žalovanému uvedenú sumu nevrátil, žalovaný listom zo dňa 02.05.2018 započítal uvedenú sumu s náhradou preukázanej straty za rok 2017, t. j. namiesto vyčíslenej preukázanej straty 934.727,93 Eur uhradil žalobcovi sumu 876.174,74 Eur a neuhradená ostala suma 58.553,19 Eur.

72. Na základe schváleného cestovného poriadku žalovaným zo dňa 30.11.2017 na rok 2018 bola okrem iného schválená aj linka spoja č. 604441 na trase Zvolen - Detva a späť, konkrétne aj spoj č. 5 a 54. V schválenom cestovnom poriadku na rok 2018, ktorý je prílohou súdneho spisu, je uvedený aj presný počet km pri jednotlivých autobusových spojov na konkrétnych linkách.

73. Žalovaný listom zo dňa 18.06.2018 pod č. 22655/2018 nazvaným „Žiadosť o pozastavenie spoja č. 5 a č. 54 na linke č. 604441“ požiadal žalobcu o prípravu a zaslanie nového cestovného poriadku linky č. 604441, kde budú pozastavené spoje č. 5 a č. 54 v záujme zachovania dopravnej obslužnosti na tejto trase v Banskobystrickom kraji z dôvodu pozastavenia prevádzky na pravidelnej diaľkovej autobusovej linke č. 605506 spoločnosti Slovenská autobusová doprava Lučenec a.s. na trase Lučenec - Žilina a späť. V uvedenom liste žalobcovi oznámil, že tieto spoje budú nahradené a zachované novou prímestskou autobusovou linkou spoločnosti Slovenská autobusová doprava Lučenec v rovnakých časových polohách, čo znamená, že dopravné spojenie bude pre cestujúcu verejnosť zachované. Žalovaný zároveň požiadal o pozastavenie týchto spojov s platnosťou od 25.06.2018. Uvedený list bol zasielaný žalobcovi e-mailom dňa 18.06.2018, ako to vyplýva v spise na č. 1. 246 p.v. Následným oznámením zo dňa 28.06.2018 pod č. 24221/2018, ktorý bol žalobcovi doručený 04.07.2018, oznámil žalovaný žalobcovi, že na základe požiadavky Oddelenia verejnej dopravy o pozastavenie spoja č. 5 a č. 54 na linke č. 604441 s platnosťou od 25.06.2018, ktorá bola žalobcovi doručená dňa 21.06.2018 v súvislosti s jeho neodôvodnením nepozastavením týchto spojov nebudú žalobcovi uhradené vzniknuté náklady za tieto výkony, nakoľko BBSK ich vyššie uvedeným listom zo dňa 18.06.2018 pozastavil a tieto výkony budú považované za neoprávnený ekonomický náklad.

74. Na základe písomnej výzvy právneho zástupcu žalobcu spoločnosť Slovenská autobusová doprava Lučenec vo svojom vyjadrení zo dňa 30.11.2021 uviedla, že táto v období od 25.06.2018 do 08.12.2018 vykonávala dopravu vo verejnom záujme s právom na náhradu preukázanej straty na trase Lučenec - Detva - Zvolen a späť (podľa priloženej mapy trasy) na základe novovytvorených spojov 17 a 24 na linke č. 606428, a to spoja č. 17 s časom

odchodu 6.00 h zo zastávky Detva, autobusová stanica (AS) a príchodu 6.31 h, resp. 6.25 h alebo 6.23 h do zastávky Zvolen, AS a spoja č. 24 s časom odchodu 16.25 h zo Zvolena, AS a príchodu 16.53 h do zastávky Detva, AS. Za prepravné výkony spojov č. 17 a 24 na linke č. 606428 a v období od 25.06.2018 do 08.12.2018 bola náhrada preukázanej straty spoločnosti SAD, a.s., Lučenec zo strany žalovaného uhradená.

75. Z cestovného poriadku linky žalobcu č. 604441 Detva - Zvolen, schváleného žalovaným dňa 30.11.2017, z cestovného poriadku linky spoločnosti SAD Lučenec, a.s. č. 606428 na trase Lučenec - Detva - Zvolen a späť schváleného žalovaným dňa 21.06.2018, dňa 06.08.2018, dňa 07.09.2018 a dňa 16.10.2018 (tvoriace prílohy žiadosti právneho zástupcu žalobcu a prílohy odpovede spoločnosti SAD Lučenec, a.s.), ako aj z aj z priloženej mapy trasy vyplýva, že ide o identickú trasu oboch dopravcov vykonávanú v rovnakom čase (č. l. 372 až 381).

76. Žalobca listom zo dňa 27.03.2019 nazvaným „Predloženie výkazov o prevádzke prímestskej autobusovej dopravy“ zaslal žalovanému záverečné vyúčtovanie preukázanej straty za rok 2018, ktoré žalovaný prevzal dňa 29.03.2019. Žalovaný reagoval listom zo dňa 03.04.2019 a v súvislosti so záverečným vyúčtovaním preukázanej straty za rok 2018 žiadal o vysvetlenie položky č. 25 vo Výkaze o výkonoch, nákladoch a tržbách v prímestskej autobusovej doprave (náhrada predpokladanej straty), nakoľko za kalendárny rok 2018 bola žalobcovi zo strany žalovaného uhradená suma vo výške 14.776.339,27 Eur, pričom v predloženom výkaze žalobca uviedol sumu 14.717.788,08 Eur (príloha č. 1) avšak v dokumente doručenom elektronicky je suma uvedená vo výške 14.776.341,27 Eur (príloha č. 2), čo tiež nie je správna suma. Žalovaný preto žiadal predložiť správne výkazy s vyčíslením správnych hodnôt a odôvodnenia týchto údajov. Žalobca listom zo dňa 15.04.2019, doručeným žalovanému dňa 17.04.2019, nazvaným „Predloženie výkazov o prevádzke v prímestskej autobusovej doprave za rok 2018“ uviedol, že na základe výzvy žalovaného zo dňa 03.04.2019 v položke č. 25 vo Výkaze o výkonoch, nákladoch a tržbách v prímestskej autobusovej doprave v záverečnom vyúčtovaní preukázanej straty za rok 2018 bola od žalovaným uhradenými zálohovými platbami vo výške 14.776.339,27 Eur odpočítaná suma 58.553,19 Eur, ktorú žalobca vykazuje ako nedoplatok z ročného vyúčtovania za rok 2017 (uvedené v poznámke pod výkazom). Žalobca ďalej uviedol, že výkazy v písomnej a elektronickej forme boli opravené o 2,- Eurá v položke č. 25, ktoré boli opätovne týmto podaním zaslané. Spolu s týmto listom doručil žalobca žalovanému aj opravený Výkaz o výkonoch, nákladoch a tržbách v prímestskej autobusovej doprave za január - december 2018, kde je vyčíslená náhrada predpokladanej straty vo výške 14.717.786,08 Eur a strata vo výške 1.610.731,70 Eur (položka č. 25 a položka č. 27). V priloženom Prehľade o nákladoch a výkonoch v prímestskej autobusovej doprave za obdobie január a december 2018 v spise na č. l. 58 je uvedený počet ubehnutých km v roku 2018 v rozsahu 19 188 374 km (položka č. 14).

77. Z uvedených predložených dokladov, a to z Prehľadu o nákladoch a výkonoch v prímestskej autobusovej doprave za obdobie roku 2016 a 2018 vyplýva rozdiel v počte ubehnutých km, a to zníženie objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 v rozsahu 30 412 km. Podľa žalobcu v dôsledku žalovaným požadovaného zrušenia spoja č. 5 a 54 na linke č. 604441 na trase Zvolen - Detva a späť došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov v roku 2018 od obdobia požadovaného žalovaným, t. j. od 25.06.2018 v rozsahu 4 822,55 km.

78. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že žalovaný uhradil žalobcovi jednotlivými platbami náhradu preukázanej straty za rok 2018 vo výške 14.776.339,27 Eur, od ktorej žalobca odpočítal sumu 58.553,19 Eur, ktorú vykazoval ako nedoplatok z ročného vyúčtovania za rok 2017 z dôvodu započítania tejto čiastky žalovaným, ktorú túto čiastku nepovažoval za oprávnené odpisy autobusov zakúpených žalobcom za december 2015.

79. V priebehu konania bol vypočutý štatutárny zástupca žalobcu, t. j. jedná sa o výsluch strany, ktorý na pojednávaní dňa 11.11.2021 okrem iného uviedol, že čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy bol dodatkom č. 9 prijatý do zmluvy len na 2 roky, počas ktorého obdobia mala platiť maximálna sadzba za kilometer 0,77 Eur. Uvedená maximálna cena preukázanej straty mala byť zo strany žalovaného uhradená v prípade, že nedôjde okrem iného k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016. Uviedol, že nariadením žalovaného v roku 2018, aby žalobca prestal vykonávať na spojoch ním špecifikovaných dopravné výkony od júna do decembra roku 2018, žalovaný svojvoľne znížil objem prepravných výkonov, ktoré možno zistiť z výkazov vykazovaných podľa Zákona o cestnej doprave. Takto došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov v roku 2018 zhruba o 4.000 až 5.000 km, pričom pokles objemu prepravných výkonov mohli ovplyvniť aj sviatky schválené v SR. Prepravné výkony, ktoré mal žalobca vykonávať sú presne uvedené v prílohe č. 1, kde je uvedený zoznam liniek spojov, ktoré má žalobca realizovať podľa uzatvorenej zmluvy so žalovaným. Žalobca, ako dopravca, vykryva svoje náklady zo zdrojov ako je tržba, cestovné, príspevok od žalovaného, pričom neodjazdené kilometre musí žalobca vždy ako dopravca žalovanému riadne zdôvodniť (napr. v prípade pokazenia sa autobusu sa musí zabezpečiť náhradný spoj a pod.). Objem neodjazdených kilometrov a teda prepravných výkonov však bol znížený priamym rozhodnutím a nariadením žalovaného, aby na spojoch, ktoré vykonával žalobca v zmysle zmluvy, prestal ich vykonávať a tieto boli na základe rozhodnutia žalovaného nahradené výkonom inej dopravnej spoločnosti, a to SAD Lučenec, a.s.

80. Z výpovede svedka, a to štatutárneho zástupcu SAD Lučenec Ing. Vojtecha Kupku vyplýva okrem iného jeho vyjadrenie k uzavretému dodatku č. 9 k zmluve o výkone vo verejnom záujme, ktorú mal tiež podpísanú so žalovaným a ku ktorému rovnako uzavreli Dodatok č. 9 obdobného obsahu. Uviedol, že aj oni v čl. IV bod 1 písm. b) na roky 2017 a 2018 dohodli maximálnu cenu za 1 km vo výške 0,75 Eur, avšak za podmienok, že sa nebude meniť cestovné, ani objem kilometrov. Potvrdil aj zrušenie diaľkovej autobusovej linky na trase Lučenec - Žilina a späť, ktoré bolo kompenzované novou prímestskou autobusovou linkou, ktorú dovtedy vykonávala Slovenská autobusová doprava a.s., Zvolen na linke č. 604441.

81. Svedok Mgr. Stanislav Horník, ako poslanec zastupiteľstva žalovaného, k otázke výkladu Zmluvy uviedol, že o spojitosti čl. II. bod 4 a čl. IV bod 1 písm. b) Zmluvy a ani o konkrétnom pozastavení spojov nemá vedomosť. Uviedol, že podľa neho odpisy nových autobusov mal žalobca vykonávať až v čase, keď autobus bol v prevádzke a nie odstavený v depe. K výkonom, ktoré nie sú bezprostredne závislé na výkonoch vo verejnom záujme sa nevedel vyjadriť. Nebol účastný rokovanií strán o dodatku č. 9 a v tom čase nebol ani členom dopravnej, ani finančnej komisie. Do obsahu navrhovaného dodatku neskôr schváleného zastupiteľstvom nezasahoval, mal k dispozícii však dôvodovú správu k uvedenému dodatku, táto bola aj prečítaná na zastupiteľstve a osobne ju akceptoval.

82. Z výpovede svedkyne JUDr. Gabriely Matuškovovej okrem iného vyplýva, že táto bola právnu zástupkyňou žalobcu aj v roku 2017 a zúčastňovala sa rokovaní medzi žalobcom a žalovaným ohľadne uzavretia dodatku č. 9 k Zmluve. Uviedla, že žalovaný mal predovšetkým záujem o zníženie nákladov a preto požadoval od dopravcov, aby sa novozakúpené autobusy odpisovali v 10 ročnej lehote. V čl. II. ods. 4 sa predmetným dodatkom zafixoval objem dopravných výkonov od podpísania tohto dodatku až do ukončenia zmluvy dňom 31.12.2023, kde sa dohodla maximálna možná odchýlka 2%. Čl. IV. ods. 1 písm. b) bolo špeciálne ustanovenie, v ktorom sa vzalo pri tvorbe jeho obsahu na vedomie predĺženie odpisov dopravcami na 10 rokov a dohodla sa maximálna výška úhrady preukázanej straty dopravcom pre roky 2017 a 2018 za podmienok tam presne stanovených. V prípade, ak sa znížil objem prepravných výkonov, čo i len o 1 km, následne mal prestať platiť fix, t.j. maximálne dohodnutá cena z 1 km. Podľa svedkyne bežnou praxou medzi dopravcami je, že pri posudzovaní zvýšenia alebo zníženia objemu prepravných výkonov sa neberú do úvahy zmeny objemu kilometrov za soboty, nedele, sviatky a prázdniny, keďže tieto sa počas viacerých rokov môžu zmeniť z pracovných dní na dni pracovného pokoja a pod. Táto skutočnosť však nie je zadefinovaná zákonom, iba praxou. Podľa svedkyne došlo nariadením žalovaného v súvislosti s pozastavením spojov k úbytku ubehnutých kilometrov, t.j. zúžil sa objem prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016, došlo k porušeniu zmluvy žalovaným a preto ako dôsledok musí žalovaný znášať všetky náklady, ktoré mu tým vznikli súvisiace s tým, že prestala platiť dohodnutá fixácia ceny za 1 km. K dôvodovej správe k dodatku č. 9 schválenej zastupiteľstvom uviedla, že ide o materiál žalovaného, keďže ju písal. Podľa svedkyne neexistuje súvislosť medzi článkom II. ods. 4 a čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy, ktorý sa mal aplikovať len v rokoch 2017 a 2018.

83. Podľa § 14a ods. 6 zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej preprave (ďalej „zákon o cestnej doprave“) samosprávny kraj vo vnútroštátnej autobusovej doprave alebo obec v mestskej autobusovej doprave môže uzatvoriť s dopravcom zmluvu o službách na účely zabezpečenia dopravnej obslužnosti územia vrátane zohľadnenia sociálnych a environmentálnych faktorov a faktorov regionálneho rozvoja, ako aj na účely poskytovania osobitných tarifných podmienok pre vybrané kategórie cestujúcich, najmä pre deti do šiestich rokov, žiakov, študentov, dôchodcov a pre osoby s ťažkým zdravotným postihnutím.

84. Podľa § 15 ods. 1 zákona o cestnej doprave zmluvu o službách uzatvára samosprávny kraj vo vnútroštátnej autobusovej doprave alebo obec v mestskej autobusovej doprave s dopravcom vybraným verejnou súťažou alebo priamym zadaním podľa osobitného predpisu. Na postup zadávania zákazky na poskytnutie služieb vo verejnom záujme verejnou súťažou a na preskúmavanie týchto postupov sa vzťahujú postupy zadávania zákaziek a revízne postupy podľa osobitného predpisu.

85. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu a vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v tejto veci dostatočne zistil skutkový stav a zistené skutočnosti správne posúdil, keď vydal napadnutý rozsudok, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Okresný súd sa dostatočne vysporiadal s tvrdeniami žalobcu a námietkami žalovaného a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa stanovené podmienky na odôvodnenie rozsudku ako rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie neodňal žalovanému možnosť konať pred súdom a stotožňuje sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré v

zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie o dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie náhrady straty podľa článku IV. 4 ods. 1 písm. b) v znení dodatku č. 9 Zmluvy o výkone dopravy vo verejnom záujme uzavretej medzi stranami sporu dňa 29.12.2008 bez splnenia predpokladov fixácie výšky náhrady preukázanej straty v sume 0,77 Eur za 1km výkonov dopravy z dôvodu zníženia objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom okresného súdu, ktorý považoval žalobcom uplatnené odpisy vozidiel za december 2015 v sume 58.553,19 Eur za oprávnené.

86. Odvolací súd posúdil správnosť napadnutého rozhodnutia výhradne z dôvodov uvedených žalovaným v odvolaní podanom v zákonom určenej lehote.

87. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že sporným bol v konaní výklad čl. II. bod 4 v spojení s čl. IV. bod 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9, t. j., či je možné vykladať povinnosť žalobcu účtovať dohodnutú limitovanú výšku náhrady straty za prepravné výkony v roku 2018 najviac vo výške 0,77 Eur za 1 km, keďže podľa tvrdenia žalovaného zníženie objemu prepravných výkonov v roku 2018 v porovnaní s rokom 2016 nepresiahlo odchýlku 2% podľa čl. II. bod 4 Zmluvy. Žalobca tvrdil, že uvedená tolerovateľná odchýlka 2% sa netýka objemu prepravných výkonov v roku 2018 v súvislosti s dohodnutou maximálnou výškou náhrady straty 0,77 Eur za 1 km jazdy, pričom len v prípade, ak nedôjde k zníženiu objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 vznikol nárok žalovanému na náhradu straty v zastropovanej výške 0,77 Eur/km. Keďže podľa žalobcu došlo zo strany žalovaného k jednostrannému pozastaveniu spojov č. 5 a 54 na linke č. 604441, došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 a teda žalovaný nemal nárok na úhradu preukázanej straty v zastropovanej výške 0,77 Eur za 1 km. Sporná ostala aj otázka vplyvu a príčiny zníženia objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016, keď žalovaný tvrdil, že k tomuto zníženiu došlo na základe nielen presunu sviatkov, dní pracovného pokoja a voľna a prázdnin, ale aj zavedením nového štátneho sviatku dňa 30.10.2018, ktorý pripadol na pracovný deň, čím došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti bežnému pracovnému dňu v rozsahu viac ako 40.000 km. Preto podľa žalovaného bez ohľadu na pozastavenie spojov č. 5 a 54 na linke č. 604441 došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov, avšak z dôvodu zavedenia nového štátneho sviatku, ktorý žalovaný považoval za mimoriadnu udalosť odôvodňujúcu zníženie objemu prepravných výkonov podľa čl. II. bod 4 Zmluvy. Spornou ostala medzi stranami aj oprávnenosť náhrady odpisov za zakúpené autobusy za obdobie december 2015.

88. V konaní nebolo sporné, že žalovaným uhradená náhrada straty za rok 2018 vo výške 14.776.339,27 Eur vychádzala z počtu ubehnutých kilometrov v roku 2018 v rozsahu 19 188 374 km podľa Prehľadu o nákladoch a výkonoch v prímestskej autobusovej doprave za obdobie január až december 2018 (č. 1. 58) vypracovaného žalobcom a zaslaným žalovanému spolu s listom zo dňa 15.04.2019.

89. Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.610.731,70 Eur s príslušenstvom. Žalobca uplatnil uvedený nárok z dôvodu zmluvného vzťahu existujúceho medzi stranami sporu na základe Zmluvy o výkone vo verejnom záujme uzavretej dňa 29.12.2008 v znení dodatkov č. 1 až 9, ktorý bol uzavretý dňa 11.09.2017. Podľa žalobcu vyššie uvedená suma predstavuje nárok na zaplatenie náhrady skutočne preukázanej straty

podľa článku IV. ods. 1, 5 a 7 Zmluvy, nakoľko suma uhradená žalovaným za výkon dopravy vo verejnom záujme v roku 2018 vo výške 14.776.339,27 Eur vychádzala z limitácie vo výške 0,77 Eur za 1 km podľa článku IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy, ktorú nie je možné aplikovať z dôvodu zníženia objemu vykonaných prepravných výkonov za rok 2018 oproti roku 2016.

90. Okresný súd správne konštatoval, že medzi stranami bola sporná odlišná interpretácia dodatku č. 9 k Zmluve. Podľa žalobcu sa uvedený článok IV. ods. 1 písm. b) dodatkom č. 9 zmenil výhradne pre obdobie rokov 2017 a 2018 tak, že malo dôjsť k dohode o zastropovaní, t. j. k určeniu maximálnej výšky náhrady preukázanej straty v sume 0,77 Eur za 1 km za predpokladu, že nedôjde k poklesu výšky regulovaného cestovného oproti roku 2016 a ani k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016. Žalobca tvrdil, že ak v rokoch 2017 a 2018 dôjde k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016, nie sú splnené podmienky na zastropovanie náhrady preukázanej straty pri výkone dopravy vo verejnom záujme vo výške 0,77 Eur za 1 km a v takom prípade sa má postupovať v zmysle článku IV. ods. 1 s použitím článku IV. ods. 5 a 7 Zmluvy, t. j. žalobcovi vzniká nárok na zaplatenie skutočne preukázanej náhrady straty vypočítanej podľa článku III. a čl. IV ods. 1 písm. a) a čl. IV. ods. 1 písm. b) prvá veta Zmluvy. Žalobca tvrdil, že pokiaľ dodatkom č. 9 došlo k doplneniu Zmluvy o článok II. bod 4 tak, že od roku 2017 môže medziročne dôjsť k zvýšeniu alebo zníženiu objemu prepravných výkonov maximálne o 2% oproti bezprostredne predchádzajúcemu kalendárnemu roku, avšak len ako dôsledok zmeny cestovných poriadkov alebo mimoriadnych udalostí, toto ustanovenie sa netýka spôsobu určenia výšky náhrady straty za roky 2017 a 2018 podľa článku IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy, t. j. zastropovania náhrady vo výške 0,77 Eur za 1 km.

91. Žalovaný tvrdil, že takýto izolovaný výklad uvedenej zmluvy nezodpovedá ekonomickému účelu prijatia dodatku č. 9 a je v rozpore so zmyslom a dôvodmi jeho prijatia. Namietal aj, že nedošlo k preukázaniu poklesu objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 v dôsledku nariadenia žalovaného o pozastavení spojov č. 5 a č. 54 na linke č. 604441. Tvrdil, že pokles objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 je spôsobený zavedením nového štátneho sviatku výhradne v roku 2018 na deň 30.10.2018, ktorý pripadol na pracovný deň, pričom tento štátny sviatok v roku 2016 štátnym sviatkom nebol, v dôsledku čoho došlo k zníženiu prepravných výkonov o cca 40.000 km.

92. Okresný súd dospel k záveru, že článok II. bod 4 a článok IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy je potrebné vykladať samostatne a náhrada straty v roku 2018 bude maximálne vo výške 0,77 Eur za 1 km len za predpokladu, ak nedôjde k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016 bez ohľadu na stranami dohodnutú odchýlku podľa čl. II. ods. 4 Zmluvy. Okresný súd poukázal na to, že čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9 je samostatný a určený výhradne pre určenie výšky náhrady straty za obdobie rokov 2017 a 2018 a má sa vykladať v tom zmysle, že v prípade zníženia objemu prepravných výkonov o akékoľvek množstvo v roku 2018 oproti roku 2016 nie sú splnené podmienky zastropovania náhrady straty v sume 0,77 Eur za 1 km výkonu a je potrebné aplikovať reálnu náhradu straty v zmysle čl. IV. ods. 1 písm. b) prvá veta a čl. IV. ods. 1 písm. a) Zmluvy, pričom do zníženia objemu ubehnutých kilometrov sa nezahrňovalo podľa bežnej praxe dopravcov zníženie alebo zvýšenie objemu prepravných výkonov za soboty, nedele, sviatky a prázdniny, ktoré v konkrétnom roku pripadali na rôzne dni v týždni, kedy dochádza k automatickému poklesu

alebo zvýšeniu objemu ubehnutých kilometrov. S takýmto záverom sa odvolací súd stotožnil.

93. Podľa odvolacieho súdu uvedený záver okresného súdu o samostatnej aplikácii čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy pri uplatnení náhrady skutočne preukázanej straty za rok 2018 bez ohľadu na odchýlku objemu prepravných výkonov podľa čl. II. ods. 4 Zmluvy v roku 2018 o 2% oproti roku 2016 je v súlade so znením, celkovým charakterom a s podstatou Zmluvy o výkone správy v znení dodatku č. 9.

94. Podľa odvolacieho súdu záver okresného súdu v bode 31. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že náhrada preukázanej straty bude maximálne vo výške 0,77 Eur/1 km, avšak iba za predpokladu, ak nedôjde k poklesu výšky regulovaného cestovného oproti roku 2016, ani k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016, a to bez ohľadu na odchýlku uvedenú v čl. II. bod 4 Zmluvy, vyplýva zo znenia čl. II. bod 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy zavedených dodatkom č. 9 a je aj v súlade s účelom, charakterom a zmyslom tohto dodatku vo vzťahu k dohodnutým vzájomným právam a povinnostiam obidvoch zmluvných strán. Odvolací súd odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie a poukazuje na nasledovné.

95. Článok IV. ods. 1 písm. b) je súčasťou Zmluvy systematicky zaradený do znenia čl. IV. pod názvom „Úhrada preukázanej straty“. Podľa odvolacieho súdu sa jedná od druhej vety čl. IV. ods. 1 písm. b) o osobitné špeciálne dojednanie súvisiace výhradne s dohodou o výške náhrady straty za roky 2017 a 2018, keď dodatkom č. 9 došlo k predĺženiu trvania Zmluvy až do roku 2023 a zmenou článku V. bod 10 došlo aj k dohode o predĺžení odpisov na 10 rokov oproti pôvodne dohodnutej dobe 6 rokov. Článok IV. bod 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9 sa viaže výhradne k dohode o výške náhrady straty za roky 2017 a 2018, t. j. počas trvania zmluvného vzťahu v tomto osobitne určenom období s tým, že došlo k určeniu maximálnej výšky preukázanej straty v sume 0,77 Eur/1 km za predpokladu splnenia dvoch podmienok, a to, že nedôjde k zmene výšky regulovaného cestovného oproti roku 2016 a ani k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016. Z jednoznačného znenia tejto časti článku IV. bod 1 písm. b) Zmluvy vyplýva „zastropovanie“ náhrady straty v sume 0,77 Eur za 1km výhradne na roky 2017 a 2018 za splnenia dvoch vyššie uvedených predpokladov. Kritériom a porovnávacím údajom o objeme prepravných výkonov pre obidva roky pre roky 2017 a 2018 je rok 2016. Len za splnenia podmienky nezníženia objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 je aplikovateľné zastropovanie náhrady straty 0,77 Eur za 1km .

96. Na rozdiel od čl. IV. ods. 1 písm. b), čl. II. bod 4 Zmluvy, taktiež zavedený dodatkom č. 9, je systematicky zaradený do čl. II. Zmluvy upravujúceho Predmet zmluvy. Čl. II. ods. 4 Zmluvy upravuje počnúc rokom 2017 dohodnutú tolerovateľnú odchýlku zvýšenia alebo zníženia objemu prepravovaných o 2% oproti predchádzajúcemu roku. Na rozdiel od čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy teda porovnávacím obdobím vo vzťahu k prípustnej odchýlke objemu výkonov podľa čl. II. bod 4 nie je rok 2016, ale bezprostredne predchádzajúci rok. Podľa čl. II. bod 4 Zmluvy je teda vždy predchádzajúci kalendárny rok porovnávacím kritériom dohodnutej odchýlky zvýšenia alebo zníženia objemu výkonov na rozdiel od čl. IV. bod 1 písm. b) Zmluvy, kde porovnávacím kritériom na úhradu straty pre obidva roky 2017 a 2018 v zastropovanej výške 0,77 Eur/km je rok 2016.

97. Ďalej podľa čl. II. bod 4 Zmluvy dohodnutá odchýlka zvýšenia alebo zníženia objemu prepravných výkonov je viazaná na iné podmienky ako sú predpoklady uplatňovania zastropovania náhrady straty vo výške 0,77 Eur/km podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy. Dôvodom akceptovateľnej odchýlky objemu prepravných výkonov o 2% od roku 2017 oproti predchádzajúcemu roku je zmena cestovných poriadkov alebo mimoriadna udalosť. Na rozdiel od uvedených predpokladov, v čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy sa náhrada straty zastropovaná vo výške 0,77 Eur za 1 km viaže nie na zmenu cestovných poriadkov alebo mimoriadnu udalosť, ale sa viaže na fixáciu, t. j. práve na zachovanie objemu prepravných výkonov oproti roku 2016 bez akéhokoľvek odkazu, t.j. bez ohľadu na čl. II. bod 4 Zmluvy. Žiadne ust. čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy neodkazuje na možnú odchýlku v objeme prepravovaných výkonov za rok 2017 a 2018 v rozsahu 2% oproti roku 2016. Zo znenia, ale ani z obsahu a povahy ust. čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy nevyplýva takéto nadviazanie na čl. II. ods. 4, t.j. zníženie objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 z dôvodu dohodnutej odchýlky pri zachovaní zastropovania náhrady straty vo výške 0,77 Eur/1 km. Naopak čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy rieši predpoklad náhrady zastropovania výkonov v sume 0,77 Eur/1 km v rokoch 2017 a 2018 jednoznačne na fixáciu objemu výkonov v roku 2016, pričom čl. II. bod 4 Zmluvy upravuje za dohodnutých podmienok zmeny cestovných poriadkov alebo mimoriadnej udalosti možnosť zníženia alebo zvýšenia objemu prepravných výkonov o 2%, čo je priamo v rozpore so znením čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom okresného súdu, že čl. II. bod 4 Zmluvy nie je aplikovateľný na uplatnenie náhrady straty v zastropovanej výške podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy, pričom na objem ubehnutých kilometrov nemá vplyv jeho zníženie alebo zvýšenie z dôvodu presunu sobôt, nedeľ, sviatkov, prázdnin v jednotlivých rokoch a ani zavedenie nového sviatku ako správne uviedol aj okresný súd.

98. Podľa odvolacieho súdu správnemu záveru okresného súdu o samostatnej aplikácii čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy pri určení výšky náhrady straty za výkon dopravy vo verejnom záujme v ohraničenej výške 0,77 Eur/1 km svedčí nie len účel, povaha a predmet úpravy čl. II. bod 4 a citovaného čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy, ale aj gramatický výklad týchto ustanovení. Kým čl. II. bod 4 Zmluvy je systematicky zaradený do predmetu zmluvy a upravuje prípustnú odchýlku objemu prepravných výkonov počnúc rokom 2017 o 2% v nasledujúcich obdobiach za tam stanovených predpokladov (zmena cestovného poriadku alebo mimoriadne udalosti, t. j. pripúšťa dohodnutú odchýlku v objeme prepravných výkonov), tak čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy upravuje samostatne náhradu straty v zastropovanej výške za výkon dopravy vo verejnom záujme a to tak, že upravuje nielen maximálnu hornú hranicu tejto náhrady straty v takto zastropovanej výške, ale zároveň upravuje aj objem týchto prepravných výkonov za roky 2017 a 2018, za splnenia ktorého vzniká nárok na náhradu straty v zastropovanej výške, keď hraničným ukazovateľom je objem prepravných výkonov za rok 2016 a to bez toho, aby citované ustanovenie čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy odkazovalo, pripúšťalo alebo iným spôsobom umožňovalo odchýlku od objemu prepravných výkonov oproti roku 2016. Na rozdiel teda od čl. II. bod 4, ktoré pripúšťa prijateľnú odchýlku objemu prepravných výkonov, tak pre účely náhrady straty v zastropovanej výške naopak aj podľa gramatického výkladu žiadna odchýlka prepravných výkonov za roky 2017 a 2018 oproti roku 2016 upravená nie je. Jedná sa systematicky, ale aj podľa gramatického výkladu o samostatnú úpravu na základe splnenia odlišných predpokladov, kedy čl. II. bod 4 Zmluvy pripúšťa odchýlku objemu vykonaných výkonov s referenčným základom predchádzajúceho roka a čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy pre aplikáciu

zastropovanej výšky náhrady straty odchýlku objemu výkonov v roku 2017 a 2018 oproti roku 2016 nepripúšťa. Podľa odvolacieho súdu by žalovaným tvrdené prepojenie článkov II. bod 4 s čl. IV. ods. 1 písm. b) bolo v rozpore so systematickým zaradením ako aj s gramatickým znením čl. IV. ods. 1 písm. b), keďže toto ustanovenie pre účely určenia výšky straty v zastropovanej výške nepripúšťa odchýlku objemu výkonov oproti roku 2016 a ani neodkazuje na čl. II. bod 4. Jedná sa teda o systematicky odlišnú úpravu pre odlišné účely.

99. Ustanovenie čl. IV. ods. 1 písm. b) jednoznačne znie: „...náhrada preukázanej straty bude maximálne vo výške 0,77/km za predpokladu, že nedôjde ... k zníženiu objemu prepravných výkonov oproti roku 2016“. Uvedené znenie podľa odvolacieho súdu nepripúšťa výklad tohto ustanovenia ako to uviedol žalovaný o prípustnom znížení objemu výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 o 2% podľa čl. II. bod 4 Zmluvy pre účely náhrady straty v zastropovanej výške podľa čl. IV. ods. 1 písm. b). K takémuto záveru nie je možné dospieť gramatickým ani logickým výkladom, pretože v prípade umožnenia odchýlky o 2% výkonov v roku 2018 oproti roku 2016, by nemal čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy (v časti zákazu zníženia objemu výkonov v roku 2018 oproti roku 2016) žiaden význam a postupovalo by sa výhradne podľa čl. II. bod 4 Zmluvy aj pri zastropovaní náhrady straty 0,77 Eur/km pri posudzovaní objemu výkonov. Takýto postup však dohodnutý nebol, keďže predpokladom zastropovania náhrady straty v roku 2017 a 2018 bolo zachovanie objemu výkonov podľa roku 2016. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo/1569/1999, podľa ktorého: „Ak sú pojmy použité k jazykovému vyjadreniu obsahu písomnej zmluvy natoľko jednoznačné, že z nich nie je ani s prihliadnutím k tvrdenej vôli účastníkov zmluvy možné usudzovať na iný obsah tohto právneho úkonu, nie je možné obsah zmluvného dojednanja vyložiť v rozpore s jazykovým prejavom.“ Podľa odvolacieho súdu citované znenie čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy na základe dodatku č. 9 vo vzťahu k predpokladom uplatnenia náhrady straty v limitovanej výške do 0,77 Eur/km nepripúšťa uplatnenie čl. II. ods. 4 Zmluvy, keďže v čl. IV. ods. 1 písm. b) je jednoznačne použitý pojem o neznížení objemu výkonov v roku 2018 oproti roku 2016, z čoho vyplýva vôľa strán o neznížení objemu výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 pre účely uplatnenia nároku na náhradu straty v zastropovanej výške.

100. Podľa odvolacieho súdu takýto výklad je v súlade s účelom Zmluvy v znení dodatku č. 9. Dodatkom č. 9 boli zmenené viaceré vzájomné práva a povinnosti, a to predĺženie odpisov na dobu 10 rokov, predĺženie platnosti zmluvy o šesť rokov do 31.12.2023, zastropovanie výšky náhrady straty pre roky 2017 a 2018 podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) za splnenia osobitne dojednaných podmienok nezníženia objemu výkonov v roku 2017 a 2018 oproti roku 2016, dohodnutie odchýlky objemu výkonov v rozsahu 2% podľa čl. II. bod 4. Článok II. bod 4 síce umožnil zvýšenie alebo zníženie objemu výkonov počnúc rokom 2017 o 2%, avšak pokiaľ žalovaný mienil aplikovať a uhrádzať náhradu straty za prepravu vo verejnom záujme v zastropovanej výške 0,77 Eur/km, potom muselo byť dodržané špeciálne ust. čl. IV. ods. 1 písm. b) pre roky 2017 a 2018, t.j. nezníženie objemu prepravných výkonov oproti roku 2016. Z gramatického, ako aj logického a systematického výkladu čl. IV. ods. 1 písm. b) nevyplýva pre účely náhrady straty v paušálnej výške 0,77 Eur za 1 km možnosť zníženia prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 o 2%. Takýto záver nie je podľa odvolacieho súdu v rozpore so žiadnym ekonomickým záujmom ani jednej zo strán sporu ako to uviedol aj okresný súd.

101. Na základe takéhoto výkladu mal žalobca aj žalovaný deklarované počnúc rokom 2017 objem výkonov v rozsahu +/- 2% oproti predchádzajúcemu obdobiu, t.j. výška prepravných výkonov a prípadnej náhrady straty bola predvídateľná za splnenia uvedených dohodnutých predpokladov. Podľa odvolacieho súdu záujem žalovaného na zastropovanie ceny prepravných výkonov výhradne v období roku 2017 a 2018 bol vyvážený záujmom žalobcu neznížiť objem prepravných výkonov v tomto období oproti roku 2016. Zároveň takýto výklad zodpovedá aj záujmom žalovaného, ktorému v čase uzatvárania dodatku č. 9 už bol známy objem výkonov za rok 2016 a pri dohodnutej paušálnej úhrade 0,77 Eur za 1 km bol predvídateľný aj ekonomický dôsledok prepravných výkonov na roky 2017 a 2018. Vyváženiu vzájomných práv a povinností pri dohode o predĺžení odpisov autobusov zo 6 na 10 rokov zodpovedá predĺženie platnosti Zmluvy dodatkom č. 9 až do konca roku 2023. Podľa odvolacieho súdu takýto výklad zodpovedá prejavenej vôli strán ako to uviedol aj súd prvého stupňa, je logický a odôvodniteľný ekonomickým záujmom obidvoch zmluvných strán.

102. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že okresný súd sa nezaoberal jeho zásadnou argumentáciou o ekonomickom zmysle, resp. podstatou uzatvorenia dodatku č. 9 a z tohto dôvodu považoval napadnutý rozsudok za arbitrárny, s takýmto posúdením sa odvolací súd nestotožnil.

103. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že okresný súd sa nevysporiadal s ekonomickým účelom a zmyslom Dodatku č. 9 je v rozpore s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keď v bode 33. odôvodnenia okresný súd uviedol, aký je zmysel a účel dodatku č. 9 zavedením čl. II. bod 4 ako aj čl. IV ods. 1 písm. b). Navyše samotný žalovaný v bode 47. odvolania poukazoval na súdom prvej inštancie uvedený ekonomický zmysel Zmluvy uvedený na str. 19. v bode 33. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd preto nesúhlasil s tvrdením žalovaného o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia z tohto dôvodu, pretože okresný súd v bode 33. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol účel, dôvody aj dôsledky dohodnutých zmien na základe dodatku č. 9 k Zmluve a v tejto časti odvolací súd odkazuje na rozhodnutie okresného súdu. Nezodpovedá teda tvrdeniu žalovaného, že okresný súd sa nevysporiadal s ekonomickým účelom a zmyslom dodatku č. 9, pretože tak urobil v bode 33. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Skutočnosť, že okresným súdom posúdený ekonomický účel dodatku č. 9 sa nezhoduje s názorom žalovaného nezakladá arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia pre absenciu odôvodnenia.

104. Okresný súd dospel k správneému záveru o samostatnej aplikácii čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení dodatku č. 9 vo vzťahu k výpočtu náhrady straty a zaoberal sa aj ekonomickými dôvodmi uzavretia dodatku č. 9 v bode 33. na str. 19 a 21 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom zhrnul zmeny prijaté týmto dodatkom s dôsledkami na postavenie strán sporu. Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k správneému záveru o samostatnej aplikácii čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy na určenie výšky náhrady straty a zhrnul aj dôsledky prijatých zmien na vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán. Podľa odvolacieho súdu preto nie je možné z tohto dôvodu vytýkať napadnutému rozhodnutiu jeho arbitrárnosť pre nedostatok odôvodnenia. Okresný súd jednoznačne formuloval záver o samostatnej aplikácii čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy na určenie výšky náhrady straty v zastropovanej výške 0,77 Eur za 1 km prepravných výkonov. Tento správny záver okresného súdu o samostatnej aplikácii čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy zodpovedá aj zmyslu a účelu

dodatku č. 9 vo vzťahu k zachovaniu ekonomických záujmov obidvoch zmluvných strán, ktoré okresný súd zhrnul v bode 33. na str. 19 až 21 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

105. Vo vzťahu k nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu nevysporiadania sa s ekonomickým zmyslom dodatku č. 9 poukazoval žalovaný v odvolaní na to, že okresný súd sa nezaoberal vyjadrením predsedu finančnej komisie BBSK poslanca Demiana na zastupiteľstve dňa 14.08.2017. Podľa zaužívanej judikatúry súd nemusí odpovedať na všetky argumenty strany, ale len na tie, ktoré sú pre rozhodnutie o nároku podstatné (napr. Nález ústavného súdu SR II. ÚS 78/05 zo 16.03.2005). Podľa odvolacieho súdu pokiaľ sa okresný súd bližšie nevenoval výpovedi poslanca Demiana na zastupiteľstve BBSK, nie je možné to považovať za dôvod arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces. Okresný súd sa zaoberal hodnotením svedeckej výpovede svedka Horníka, taktiež poslanca BBSK v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a uviedol, že tento svedok nebol účastný rokovaní strán pri príprave dodatku č. 9, pričom jeho schválenie zastupiteľstvom BBSK bolo predpokladom riadneho uzatvorenia dodatku č. 9 štatutárnym zástupcom žalovaného, t.j. predsedom BBSK. Podľa odvolacieho súdu takéto správne vyhodnotenie svedeckej výpovede svedka Horníka, taktiež poslanca BBSK, ktorý sa vyjadroval k zneniu dodatku č. 9 je rovnako aplikovateľné aj na vyjadrenia poslanca Demiana na zastupiteľstve BBSK, ktorý bol síce aj vo funkcii predsedu finančnej komisie BBSK, avšak nebol prítomný pri rokovaní o uzavretí dodatku č. 9. Napadnuté rozhodnutie je nevyhnutné vnímať ako celok a okresný súd správne poukázal na to, že pokiaľ poslanec nebol prítomný na rokovaní o uzatváraní Dodatku č. 9 a nezasahoval do pripraveného znenia dodatku č. 9, neosvedčil tvrdenia žalovaného o jeho výklade dodatku č. 9. Okresný súd potom nepochybil, keď sa osobitne nevenoval vyjadreniam poslanca Demiana k dodatku č. 9 na rokovaní zastupiteľstva BBSK, keďže by to bolo nadbytočné vzhľadom k tomu, že rovnaké závery vyhodnotenia svedeckej výpovede p. Horníka sa týkajú aj hodnotenia vyjadrení poslanca Demiana. Výkon funkcie predsedu finančnej komisie BBSK poslancom Demianom na správnom posúdení vyjadrení poslancov okresným súdom pri prejednávaní dodatku č. 9 nič nemení. Okresný súd teda nepochybil, keď na toto vyjadrenie nereagoval, pretože ho nepovažoval za podstatné vo vzťahu k uplatnenému nároku. Navyše podľa odvolacieho súdu účel a zmysel dodatku č. 9 je uvedený v dôvodovej správe vypracovanej žalovaným k schvaľovaniu dodatku č. 9, v ktorej je jednoznačne uvedené, že zastropovanie náhrady straty za prepravu vo verejnom záujme v roku 2017 a 2018 predpokladá zachovanie objemu prepravy na úrovni roku 2016. Znenie dôvodovej správy pripravenej samotným žalovaným a predloženej na rokovanie zastupiteľstva BBSK zodpovedá gramatickému, logickému, ako aj systematickému výkladu čl. II. bod 4 a čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy ako bolo uvedené vyššie. Ani na túto výhradu arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia preto odvolací súd neprihliadol.

106. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že hlavným ekonomickým dôvodom nebolo predĺženie odpisov na 10 rokov, ale práve dohoda o zastropovaní náhrady straty, keďže v konečnom dôsledku sa odpisy tak či tak zaplatia, len sa rozložia na dlhšie obdobie, musí odvolací súd poukázať na vyjadrenie riaditeľa úradu BBSK Uhríka, ktorý v tejto súvislosti konštatoval, že vzhľadom na predĺženie zmluvy dodatkom č. 9 len na obdobie 6 rokov, potom autobusy zakúpené po nadobudnutí účinnosti tejto zmluvy nebudú môcť byť odpísané v celom rozsahu, vzhľadom na dohodu o predĺžení zmluvy len na dobu 6 rokov, pričom odpisy boli dohodnuté na obdobie 10 rokov.

107. Podľa odvolacieho súdu je správny aj záver okresného súdu (bod 31. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), podľa ktorého do zníženia objemu ubehnutých km sa nezahrňovalo podľa bežnej praxe dopravcov zníženie alebo zvýšenie prepravných výkonov za soboty, nedele, sviatky a prázdniny, ktoré pripadli na rôzne dni v týždni v konkrétnom roku, kedy dochádza k automatickému poklesu, resp. zvýšeniu ubehnutých kilometrov na linkách, na ktorých mal žalobca vykonávať výkony vo verejnom záujme podľa zmluvy špecifikované v Prílohe č. 1. Podľa odvolacieho súdu tento záver okresného súdu je správny a zodpovedá vykonanému dokazovaniu, keď z výsluchu žalobcu (jeho štatutárneho orgánu), ako aj svedkyne JUDr. Gabriely Matuškovéj, ktorá sa ako právna zástupkyňa žalobcu zúčastňovala rokovaní o uzavretí dodatku č. 9, vyplynul uvedený záver, že presunutie sviatkov a prázdnin v jednotlivých rokoch sa nezapočítava do zníženia alebo zvýšenia objemu prepravných výkonov. V zmysle § 187 ods. 1 a 2 CSP za dôkaz sa považuje výsluch strany, ako aj svedka. Týmto dôkaznými prostriedkami okresný súd mal preukázané tvrdenie žalobcu o nezapočítavaní zníženia alebo zvýšenia objemu prepravných výkonov z dôvodu presunu sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin v jednotlivom roku oproti predchádzajúcemu roku. S takýmto záverom sa odvolací súd stotožnil.

108. Hoci žalovaný v odvolaní namietal tento záver okresného súdu, na podporu svojich námietok neuviedol žiadne konkrétne skutkové tvrdenia a neoznačil a nepredložil žiadne dôkazy, že takýto postup je nesprávny. Naopak na podporu správnosti záverov okresného súdu, že do zvýšenia alebo zníženia objemu prepravných výkonov, a to ani pre účely čl. II. bod 4, ale ani čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy sa nezahrňuje zmena, či už kladná alebo záporná, prepravných výkonov v dôsledku iného rozloženia sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin v jednotlivých rokoch, poukazuje odvolací súd na skutočnosť, že samotné strany sporu sa týmto princípom riadili, keď za rok 2017 bol objem prepravných výkonov oproti roku 2016 nižší o cca 122.000 km, avšak žalobca si voči žalovanému žiaden doplatok náhrady straty nad rozsah zastropovanej ceny 0,77 Eur za 1 km výkonu neuplatnil. Aj keď teda došlo reálne k zníženiu objemu prepravných výkonov v roku 2017 oproti roku 2016, vzhľadom na takto zavedenú prax žalobca toto zníženie objemu výkonov nepokladal za dôvod uplatnenia skutočnej náhrady straty za prepravu vo verejnom záujme nad zastropovanú výšku 0,77 Eur/km, t.j. aplikoval zastropovanie náhrady straty podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy, keďže takéto zníženie objemu výkonov považoval za obvyklé, automatické a zodpovedajúce presunu sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin v roku 2017 oproti roku 2016.

109. Nad rámec správnosti záverov okresného súdu, ktorý vychádzal z vykonaného dokazovania, odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP pripomína aj povahu predmetu Zmluvy uzavretej medzi stranami sporu. V čl. II. bod 1 je dohodnuté, že predmetom Zmluvy je prevzatie záväzku dopravcu poskytovať žalovanému prepravné výkony v pravidelnej prímestskej autobusovej doprave na uspokojenie prepravných potrieb obyvateľov žijúcich na území samosprávneho kraja, a to za úhradu preukázanej straty správnym orgánom podľa Zákona o cestnej doprave, pričom záväzkom dopravcu sa rozumie záväzok prevádzkový, prepravný, tarifný v pravidelnej prímestskej autobusovej doprave vykonávanej na základe platných dopravných licencií udelených na linky uvedené v prílohe č. 1 a schválených cestovných poriadkov. Znamená to, že rozsah záväzku žalobcu ako dopravcu je daný vykonávaním prepravných výkonov na linkách uvedených v prílohe č. 1 a na základe schválených cestovných poriadkov.

110. Zmyslom a účelom uvedenej zmluvy bolo zabezpečiť dopravnú obslužnosť obyvateľom Banskobystrického samosprávneho kraja, a to v rozsahu výkonov uvedených v prílohe č. 1, ktorá konkrétne vymedzuje jednotlivé linky, ktoré sú záväzkom žalobcu pri výkone dopravy vo verejnom záujme za úhradu preukázanej straty, pričom je zároveň povinný prepravné výkony vykonávať podľa schválených cestovných poriadkov. K 30.11.2017 bol schválený cestovný poriadok žalobcu na rok 2018, ktorý mal napĺňať rozsah predmetu zmluvy, t.j. prepravné výkony v rozsahu liniek schválených v prílohe č. 1 Zmluvy na základe schválených cestovných poriadkov. Znamená to, že záväzkom žalobcu ako prepravcu bolo zabezpečiť na základe Zmluvy o výkone vo verejnom záujme naplnenie účelu dopravnej obslužnosti, t.j. frekvenciu, rozsah, časové rozloženie prepráv podľa § 14a ods. 1 v spojení s § 15 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej preprave platného v čase uzavretia zmluvy, resp. pravidelnosť spojov a ich počet počas jednotlivých dní v týždni podľa § 18 z. č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave platného v čase uzavretia dodatku č. 9., t.j. pravidelnosť jednotlivých spojov a počet týchto spojov počas jednotlivých dní v týždni. Práve tento rozsah dopravnej obslužnosti podľa čl. II. zmluvy na základe Prílohy č. 1 zabezpečuje žalovaným schválený cestovný poriadok. Jednotlivé linky a spoje na daných linkách v schválenom cestovnom poriadku jednoznačne identifikujú spôsob prepravy na jednotlivých linkách a spojoch s označením, či premáva v pracovný deň, v deň pracovného pokoja, štátneho sviatku, prázdnin atď. Znamená to, že takýmto vymedzením realizácie konkrétneho spoja na danej linke, t.j. či je zabezpečený spoj v pracovný deň, sviatok, sobotu, nedeľu alebo cez prázdniny sa napĺňa rozsah dohodnutej dopravnej obslužnosti pre obyvateľov samosprávneho kraja.

111. Z predložených schválených cestovných poriadkov za rok 2016 a 2018, obsahujúcich aj konkrétne zrušené spoje žalobcu na linke č. 604441 v roku 2018, vyplýva, že tieto obsahujú určenie, či a ako konkrétny spoj na konkrétnej linke premáva v pracovné dni, sviatky, soboty nedele alebo počas prázdnin. Znamená to, že bez ohľadu na konkrétne určenie sviatkov, sobôt, nedeľ, prázdnin na konkrétny deň v roku je už v predchádzajúcom roku na základe schválenia cestovného poriadku žalovaným zabezpečené rešpektovanie prepravných výkonov s odlišením, či sa jedná o prepravné výkony v pracovných dňoch, cez sviatky, prázdniny atď. Pokiaľ preto cestovné poriadky, ako sú napr. založené pri zrušených spojoch žalobcu na čl. 376 a nasl., obsahujú aj presné určenie počtu km pri jednotlivých spojoch na konkrétnych linkách, potom to znamená, že na základe schváleného cestovného poriadku je predpokladaný a odsúhlasený aj samotný objem prepravných výkonov na základe schváleného cestovného poriadku a tento je známy obidvom stranám. Zodpovedá preto svedeckej výpovedi svedkyne Matuškovéj, ako aj výpovedi štatutárneho zástupcu žalobcu, že rôzne rozloženie sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin v jednotlivých rokoch nemôže byť považované za zníženie alebo zvýšenie objemu dohodnutých prepravných výkonov, pretože odlišnému rozloženiu sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin v konkrétnom roku zodpovedajú samotné schválené cestovné poriadky, t.j. rešpektujúce aj rozloženie sviatkov, sobôt, nedeľ, prázdnin atď. v nasledujúcom roku. Podľa odvolacieho súdu, v súlade so záverom okresného súdu, preto rôzny objem prepravných výkonov v dôsledku odlišného rozloženia sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin v konkrétnom roku nie je možné považovať za zníženie alebo zvýšenie objemu oproti predchádzajúcemu roku pre účely čl. II. ods. 4 a čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy, pretože takejto zmene objemu výkonov zodpovedá schválenie cestovných poriadkov, ktoré presne špecifikujú jednotlivé spoje, t.j. či sú realizované cez soboty, nedele, pracovné dni atď. a zároveň tieto obsahujú aj presné určenie počtu km na konkrétnych spojoch, ako je uvedené v schválených cestovných poriadkoch predložených žalobcom za

roky 2016 a 2018 (napr. na čl. 376 a nasl.). Na základe schválenia cestovných poriadkov obsahujúcich aj počet km pri jednotlivých spojoch na konkrétnych linkách je zároveň odsúhlasený aj objem týchto výkonov. Podľa odvolacieho súdu je preto správny záver okresného súdu, že do zníženia alebo zvýšenia objemu ubehnutých kilometrov sa nezahrňuje zníženie alebo zvýšenie v dôsledku presunu štátnych sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin v jednotlivých rokoch, pretože ich rozloženie zodpovedá schváleným cestovným poriadkom na nasledujúci rok. Tento záver platí podľa odvolacieho súdu rovnako aj v prípade zavedenia nového štátneho sviatku, pretože už schválením cestovných poriadkov s označením spôsobu vykonávania jednotlivých spojov podľa povahy pracovných dní alebo sviatkov je rešpektovaný aj stav zavedenia prípadného nového sviatku aj so spôsobom vykonania prepravy v takýto deň na konkrétnych spojoch.

112. Podľa tvrdenia žalovaného v odvolaní napadnuté rozhodnutie je arbitrárne, keďže okresný súd sa nevenoval jeho argumentácii o skutočnej príčine poklesu prepravných výkonov, keď podľa žalovaného zavedením nového štátneho sviatku na deň 30.10.2018, ktorý pripadol na utorok, došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov o cca 40.000 km, čo by aj pri započítaní nevykonaných 4822 km z dôvodu zrušenia spojov č. 5 a č. 54 na linke 604441 nevykrylo zníženie objemu výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 (pokles o 30.412 km). Okresný súd podľa žalovaného ani riadne nezdôvodnil, prečo nepovažuje zavedenie nového štátneho sviatku za mimoriadnu udalosť. Žalovaný teda tvrdil, že skutočným dôvodom zníženia objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 je zavedenie nového štátneho sviatku v roku 2018, ktorý je mimoriadnou udalosťou a nie pozastavenie spojov č. 5 a č. 54 na linke č. 604441, pričom okresný súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Odvolací súd sa s týmito výhradami žalovaného nestotožnil.

113. Ako už odvolací súd uviedol, okresný súd správne posúdil, že zmena a presun voľných dní, prázdnin a sviatkov je vo vzťahu k zníženiu objemu prepravných výkonov pre účely náhrady straty podľa čl. IV ods. 1 písm. b) irelevantná. Ak sa preto správne nezapočítava do zníženia ani zvýšenia objemu prepravných výkonov jeho zmena v dôsledku presunu sobôt, nedeľ, štátnych sviatkov a prázdnin, potom nie je dôvod odlišne posudzovať ani zavedenie nového štátneho sviatku v roku 2018, ktorým je deň 30.10.2018 a ktorý pripadol v tomto roku na pracovný deň. Ako v prípade presunu štátnych sviatkov oproti predchádzajúcemu roku, aj zavedenie nového sviatku, pokiaľ by malo za následok pokles objemu výkonov, nie je dôvodom na neaplikovanie zastropovanej výšky náhrady straty podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Zavedenie nového štátneho sviatku nemá podľa odvolacieho súdu povahu mimoriadnej udalosti, ako správne uviedol aj okresný súd, nakoľko štátne sviatky a spôsob výkonu prepravy počas nich sú už predvídané a upravené v schválených cestovných poriadkoch.

114. Podľa odvolacieho súdu nezodpovedá obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia výhrada žalovaného o jeho arbitrárnosti, keď okresný súd konštatoval, že na presun sobôt, nedeľ, štátnych sviatkov a prázdnin sa neprihliada a zavedenie nového sviatku nepovažuje za mimoriadnu udalosť v zmysle čl. II. bod 4, pretože „táto nie je (v texte rozhodnutia chýba sloveso „je“) v zákone o cestnej prevádzke ani v zmluve zadefinovaná“. Okrem správneho záveru okresného súdu, že pojem mimoriadnej udalosti nie je upravený v zmluve a ani v zákone, je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ okresný súd dospel k správne mu záveru, že na zníženie objemu prepravných výkonov z dôvodu presunu štátnych sviatkov,

sobôt a nedeľ sa neprihliada, potom z povahy veci (ktorej rovnakým dôsledkom je prípadné zníženie objemu výkonov, či už presunom voľných dní alebo zavedením nového sviatku) ani zavedenie nového sviatku nie je podľa odvolacieho súdu dôvod posudzovať inak. Ak preto správne okresný súd dospel k záveru, že zníženie objemu výkonov z dôvodu presunu voľných dní, prázdnin a štátnych sviatkov sa do zníženia objemu prepravných výkonov nazapočítava, z dôvodu rovnakého dôsledku (zníženie objemu výkonov) sa neprihliada ani na zavedenie nového štátneho sviatku, ktorého zavedenie správne okresný súd neposúdil ako mimoriadnu udalosť.

115. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia o dôvode poklesu výkonov a o tom, že zavedenie nového štátneho sviatku nie je mimoriadnou udalosťou je nedostatočné, odvolací súd sa s týmto tvrdením nestotožnil.

116. Okresný súd dospel k záveru, že čl. IV ods. 1 písm. b) sa má aplikovať samostatne bez ohľadu na dohodnutú odchýlku podľa čl. II. bod 4 Zmluvy. Na základe záveru okresného súdu o samostatnej aplikácii čl. IV ods. 1 písm. b) a aj o tom, že na zníženie objemu výkonov z dôvodu presunu sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin na iné dni oproti predchádzajúcemu roku sa neprihliada a pre rovnaké dôsledky (zníženie objemu) sa neprihliada ani na zavedenie nového štátneho sviatku, bolo nadbytočné zo strany okresného súdu sa zaoberať tvrdením žalovaného o hypotetickom výkone prepravných výkonov, pokiaľ by deň 30.10.2018 nebol štátnym sviatkom a nemusel sa zaoberať ani pojmom „mimoriadna udalosť“, pretože čl. II. bod 4 Zmluvy sa v danom prípade na uplatnený nárok žalobcu podľa čl. IV ods. 1 písm. b) neaplikuje. Navyše ako už bolo uvedené, pokiaľ okresný súd správne neprihliadol na pokles objemu výkonov z dôvodu presunu sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin na iné dni oproti predchádzajúcemu roku, správne neposúdil ani zavedenie nového štátneho sviatku za mimoriadnu udalosť, pretože ani zmluva a ani zákon zavedenie nového štátneho sviatku za mimoriadnu udalosť neupravujú a ako doplnil odvolací súd aj z povahy výkonov vyplýva, že zavedenie nového štátneho sviatku nie je mimoriadnou udalosťou pre účely posúdenia objemu výkonov podľa čl. II. ods. 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy, keďže zmena spôsobu výkonu prepravy počas štátneho sviatku (s dôsledkom zníženia objemu výkonov) vyplýva priamo zo schváleného cestovného poriadku, ktorý určuje rôznych spôsob výkonu prepravu počas štátneho sviatku oproti pracovnému dňu. Ani na túto námietku odvolací súd preto neprihliadol.

117. Žalovaný v odvolaní namietal arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia aj z dôvodu, že okresný súd sa nezaoberal jeho argumentáciou k oprávnenosti odpisov za december 2015 a vôbec sa nevysporiadal s jeho obranou o závere Úradu hlavného kontrolóra BBSK v správe o výsledku kontroly zo dňa 21.11.2016. Podľa žalovaného nedáva napadnuté rozhodnutie odpoveď na jeho procesnú obranu. Ani s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil.

118. Oprávnenosti uplatnených odpisov vo výške 58.553,19 Eur, ktoré si uplatnil žalobca voči žalovanému za december 2015 sa venoval okresný súd v bode 34. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. V ňom okresný súd podrobne uviedol argumentáciu žalobcu, ktorá podľa neho odôvodňuje uplatňovanie týchto odpisov za nákup autobusov za december 2015, a to z dôvodu existencie jeho odpisového plánu, zaradenia autobusov do jeho majetku na základe pridelenia evidenčných čísiel v decembri 2015, mesačného odpisovania majetku s

jeho začiatkom odo dňa pridelenia evidenčných čísiel a poukázal na tvrdenia žalobcu o oprávnených nákladoch, ktoré nie sú bezprostredne závislé od výkonov, ale s nimi súvisia. Okresný súd sa stotožnil s touto argumentáciou, na ňu odkázal a uviedol, že nesúhlasil a nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného o tom, že boli splnené podmienky odpisu až v januári 2016, kedy boli autobusy reálne uvedené do prevádzky. Okresný súd odkázal aj na prílohu č. 5 Zmluvy a uviedol, že nebola sporná výška, ale obdobie v ktorom si žalobca tieto odpisy mohol uplatniť. Aj keď je odôvodnenie okresného súdu v tejto časti stručné, avšak tým, že okresný súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorú v bode 34. aj konkrétne a podrobne rozpisal (zakúpenie vozidiel, predloženie dokladov o zaevidovaní a pridelení EČV, posúdenie týchto nákladov ako súvisiace s výkonmi, atď.), uviedol dôvody oprávnenosti tejto časti nároku žalobcu. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti priznaného nároku. Za nepreskúmateľné je možné považovať také nedostatočné odôvodnenie, ktoré neumožňuje odvolateľovi skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov a ktoré neumožňuje uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o opravnom prostriedku odvolacím súdom. V danom prípade tomu tak nie je, keďže žalovaný v odvolaní uviedol dôvody, pre ktoré s napadnutím rozhodnutím v tejto časti nesúhlasí a aj odvolací súd vie posúdiť dôvody na základe ktorých okresný súd posúdil nárok žalobcu v tejto časti za dôvodný.

119. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie a zostali sporné (napr. nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005, žalobcom uvedené rozhodnutia ÚS SR sp. zn. I. ÚS 241/07, obdobne IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). S dôvodmi arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia uvedenými žalovaným v odvolaní, podľa ktorých sa okresný súd nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou ohľadne ekonomického zmyslu dodatku č. 9, reálneho poklesu objemu ubehnutých km, jeho príčinami a oprávnenosti odpisov v decembri 2015 sa odvolací súd nestotožnil. Podľa odvolacieho súdu je odôvodnenie a záver okresného súdu k uvedeným okolnostiam dostatočný, zrejímavý a jasný a pokiaľ došlo k stručnému odôvodneniu zo strany okresného súdu, odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP doplnil odôvodnenie k jednotlivým skutkovým tvrdeniam žalovaného. Podľa odvolacieho súdu však dôvody uvedené žalovaným, ktoré by mali mať za následok arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia a porušovať jeho právo na spravodlivý proces nezodpovedajú obsahu napadnutého rozhodnutia, keď okresný súd sa s uvedenými otázkami dostatočne, jasne, určite a zrozumiteľne vysporiadal a uviedol konkrétny záver ku podstatným namietaným skutočnostiam zo strany žalovaného.

120. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaného dokazovania, keď okresný súd dospel k záveru, že k zníženiu objemu prepravných výkonov za rok 2018 v porovnaní s rokom 2016 došlo v dôsledku zmeny dopravy na spojoch č. 5. a 54. linky 604441, čo bolo v rozpore s čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Žalovaný vytýkal okresnému súdu, že na druhej strane konštatuje z tohto dôvodu pokles ubehnutých km len o 4.822,55 km. To podľa žalovaného však znamená, že v prípade, ak by nenastala mimoriadna udalosť, a to schválenie nového štátneho sviatku 30.10.2018, k žiadnemu zníženiu objemu prepravných výkonov by nedošlo, keďže z dôvodu zavedenia tohto štátneho sviatku došlo k poklesu objemu za jeden deň nového sviatku o cca 40.000 km. Ak teda došlo k poklesu o 40.000 km z dôvodu zavedenia nového sviatku a ak by aj žalobca

vykonal 4.822,50 km, ak by uvedené spoje zrušené neboli, k poklesu výkonov za rok 2018 oproti roku 2016 by došlo, avšak z iných dôvodov, a to z dôvodu zavedenia nového sviatku, ktorý žalovaný považoval za mimoriadnu udalosť.

121. Podľa správneho záveru okresného súdu zníženie a ani zvýšenie objemu ubehnutých km z dôvodu presunu sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin v jednotlivých rokoch sa nezohľadňuje pri posudzovaní objemu ubehnutých km, čo okresný súd považoval za bežnú prax, ktorú mal preukázanú výpoveďou štatutárneho zástupcu žalobcu a svedkyne Matuškovej. Z rovnakého dôvodu, ako už bolo uvedené, sa zníženie alebo zvýšenie objemu ubehnutých km z dôvodu zavedenia nového štátneho sviatku tiež nezohľadňuje pri posudzovaní objemu ubehnutých km. Ako už odvolací súd uviedol tento záver vyplýva z povahy dopravných výkonov, keď schválené cestovné poriadky jednoznačne identifikujú realizáciu konkrétnych spojov, či už v pracovné dni alebo sviatky, pričom rozsah záväzkov žalobcu na vykonanie prepravných výkonov je uvedený v čl. II. Zmluvy s odkazom na Prílohu 1, v ktorej sú uvedené konkrétne linky.

122. Keďže pre účely posúdenia zníženia objemu prepravných výkonov podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy, t.j. kedy sa neaplikuje zastropovaná náhrada straty v sume 0,77 Eur za 1 km, sa zníženie a ani zvýšenie objemu ubehnutých km z dôvodu presunu sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin v jednotlivých rokoch a ani z dôvodu zavedenia nového štátneho sviatku nezohľadňuje z dôvodu, že takéto zníženie vyplýva z povahy výkonu prepravných výkonov, ktoré sú predpokladané už v schválených cestovných poriadkoch (odlišná frekvencia spojov), potom argumentácia žalovaného o znížení objemu výkonov z dôvodu presunu štátnych sviatkov a zavedenia nového štátneho sviatku, a to aj v prípade, ak by nedošlo k zrušeniu spojov, je irelevantná. Podstatné pre posúdenie nároku žalobcu je len to, či z iného dôvodu ako je presun štátnych sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin v jednotlivých rokoch a zavedenie nového štátneho sviatku, došlo k zníženiu objemu prepravných výkonov v roku 2018 oproti roku 2016, čo preukázané bolo ako to správne uviedol okresný súd.

123. Nezodpovedá vykonanému dokazovaniu tvrdenie žalovaného v časti IV. bod 38. jeho odvolania, že žalobca nepreukázal, že by bolo bežnou praxou nezapočítavanie do zníženia objemu ubehnutých km zníženie alebo zvýšenie z dôvodu štátnych sviatkov, prázdnin, sobôt, nedeľ, ktoré pripadali na rôzne dni v týždni. Túto skutočnosť potvrdil vo výpovedi štatutárny zástupca žalobcu, ako aj svedkyňa Matušková, pričom sa jedná o riadne dôkazné prostriedky a žalovaný na svoje tvrdenie o inom posudzovaní týchto skutočností nepredložil a neoznačil žiadne dôkazy. Navyše, ako to už uviedol odvolací súd, tento záver vyplýva aj zo samotného charakteru výkonu prepravy a schválených cestovných poriadkov.

124. Pokiaľ žalovaný v odvolaní tvrdil, že v prípade, ak by sa zvýšenie a zníženie objemu z dôvodu sviatkov atď. do objemu ubehnutých km nezahrňovali, bolo by potrebné sa s touto skutočnosťou v ročnom vyúčtovaní vysporiadať, odvolací súd konštatuje, že už na základe schválenia cestovných poriadkov obsahujúcich konkrétne linky, spoje a počet km s uvedením konkrétnych údajov o tom, v ktoré dni, t.j. pracovné dni, soboty, nedele, resp. sviatky a prázdniny spoj jazdí, je zistiteľný objem predpokladaných výkonov. Práve schválený cestovný poriadok v rozsahu liniek a spojov, ktoré sú súčasťou záväzku žalobcu ako dopravcu podľa Prílohy č. 1 zohľadňuje a akceptuje rozloženie štátnych sviatkov, sobôt, nedeľ a prázdnin na nasledujúci rok, vrátane aj zavedenia nového štátneho sviatku, keďže sa

v tomto dni mení charakter prepravy z pracovného dňa na štátny sviatok, čo schválený cestovný poriadok už obsahuje a predpokladá. Hypotetická konštrukcia žalovaného o tom, že k zníženiu objemu prepravných výkonov by nebolo došlo, pokiaľ by deň 30.10.2018 bol pracovným dňom a nie ad hoc štátnym sviatkom, je irelevantná, pretože pokles objemu vykonaných prepravných výkonov z dôvodu iného rozloženia štátnych sviatkov, sobôt, nediel a prázdnin, vrátane zavedenia nového sviatku nie je započítavaný a zahrňovaný do zníženia objemu výkonov podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy ako dôvod vylúčenia zastropovanej výšky náhrady straty. Odvolací súd preto súhlasí so správnym skutkovým zistením okresného súdu, že v dôsledku nariadenia zmeny dopravy na spojoch č. 5 a 54 na linke žalobcu č. 604441 došlo k poklesu objemu ubehnutých km s dôsledkom vylúčenia náhrady straty podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy v zastropovanej výške 0,77Eur/km.

125. Ako bolo uvedené vyššie, pre účely posúdenia, či došlo alebo nedošlo k zníženiu objemu prepravných výkonov sa správne podľa okresného súdu nezapočítava zníženie objemu z dôvodu presunu sviatkov, sobôt, nediel a prázdnin na iné dni v roku 2018 oproti roku 2016 a ani a zavedenie nového štátneho sviatku. Výkon prepravy cez sviatky, soboty, nedele a prázdniny, pokiaľ dochádza k presunu týchto dní, resp. zavedenie nového sviatku kopíruje a zodpovedá zmluvným podmienkam dohodnutého objemu km z dôvodu schválenia cestovných poriadkov, ktoré práve takéto rôzne rozloženie štátnych sviatkov, sobôt, nediel a prázdnin zohľadňujú. Pre posúdenie nároku žalobcu v danom prípade bolo podstatné len to, či došlo alebo nedošlo k zníženiu objemu dohodnutých prepravných výkonov za rok 2018 oproti roku 2016 z iných dôvodov, ako je tomu z dôvodu presunu štátnych sviatkov, sobôt, nediel a zavedenia nového sviatku v roku 2018 oproti roku 2016. Opätovne na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje predmet podľa čl. II. tejto Zmluvy, ktorým je záväzok žalobcu na prepravné výkony na základe dopravných licencií na linkách uvedených v Prílohe č. 1 podľa schváleného cestovného poriadku. V Prílohe č. 1 sú uvedené konkrétne linky, v danom prípade pod poradovým číslom 48 je to aj linka žalobcu č. 604441. Z porovnania cestovných poriadkov založených v spise za rok 2016 a 2018 vyplýva rovnaký objem prepravy na tejto linke, ako aj počet spojov. Samotný žalovaný poukázal v priebehu konania na to, že v roku 2018 došlo k zrušeniu spojov na tejto linke, ktoré nazýva „nariadenie zmeny dopravy“, pričom vo svojom vyjadrení zo dňa 12.10.2022 v bode 19. sám potvrdil, že žalobca preukázal iba to, že v roku 2018 došlo k zrušeniu dvoch spojov. Pre účely rozhodovania o nároku žalobcu je práve táto otázka kľúčová, ktorá sporná nebola, že žalovaný svojim listom zo dňa 18.06.2018 a následne zo dňa 28.06.2018 žiadal žalobcu pozastaviť vykonávanie spojov č. 5 a 54 na linke Zvolen - Detva a späť. Samotný schválený cestovný poriadok na rok 2018, obsahujúci aj konkrétne zrušené spoje č. 5 a 54 na linke žalobcu 604441 (v spise na čl. 373 až 374 pv.), obsahuje aj počet km na konkrétnom spoji danej linky. Zrušením uvedených spojov na základe pokynu žalovaného je preukázaný aj pokles objemu dohodnutých výkonov, keď uvedené spoje boli nahradené iným dopravcom. Odvolací súd opakuje, že záväzok žalobcu voči žalovanému vyplýva z rozsahu schválených liniek podľa čl. II. bod 1 Zmluvy s odkazom na prílohu č. 1, kde sa žalobca zaviazal na výkon prepravy aj na linke č. 604441 pod por. č. 48, ktorá zároveň obsahovala viacero spojov, t.j. aj spoj č. 5 a 54 podľa schváleného cestovného poriadku. Je nepochybné a logické, že pokiaľ na základe pokynov žalovaného tieto spoje vykonávané neboli, došlo tak k zmene objemu, a to k zníženiu objemu prepravných výkonov, ktoré žalobca vyčíslil na 4822,50 km. Žalovaný neuviedol žiaden iný údaj o inom znížení týchto výkonov, pričom dôsledkom pozastavenia týchto spojov je jednoznačné zníženie objemu výkonov dohodnutého v čl. II. bod 1 s

odkazom na Prílohu č. 1 a schválené cestovné poriadky. Žiaden iný logický záver z uvedeného postupu žalovaného o zrušení spojov č. 5 a 54 na linke č. 604441 nie je možné prijať.

126. Nie iné rozloženie sviatkov, sobôt, nediel' a prázdnin a zavedenie nového štátneho sviatku je dôvodom zníženia objemu výkonov a porušenia dohodnutých záväzkov podľa čl. II. bod 1 Zmluvy s odkazom na Prílohu č. 1 a schválené cestovné poriadky, pretože aj v prípade iného presunu alebo zavedenia nových štátnych sviatkov zostávajú v každom roku dohodnuté konkrétne objemy, t.j. linky a spoje na týchto linkách. Samotný presun štátnych sviatkov, sobôt, nediel' a prázdnin a aj zavedenie nového štátneho sviatku nie je znížením dohodnutého objemu podľa čl. II. bod 1 s odkazom na Prílohu č. 1, ale jeho dôsledkom je zmena spôsobu vykonávania prepravných výkonov podľa schválených cestovných poriadkov v rámci naplňania rozsahu plánu dopravnej obslužnosti.

127. Na druhej strane, pokiaľ dôjde bez dohody zmluvných strán (čl. X. bod 5 vyžaduje na zrušenie linky písomný dodatok) k zrušeniu konkrétneho spoja na schválenej linke, táto skutočnosť nemôže mať iný následok, ako zníženie objemu prepravných výkonov. V danom prípade zníženie objemu ubehnutých kilometrov v roku 2018 oproti roku 2016 podľa príloh predložených žalobcom je 30124 km. Žalobcom uvedený rozdiel z dôvodu zrušenia uvedených dvoch spojov je 4822,50 km. Zostatok tohto rozdielu môže byť spôsobený práve presunom štátnych sviatkov, sobôt, nediel' a prázdnin a zavedením nového sviatku, avšak pokles objemu prepravných výkonov z tohto dôvodu nemá vplyv na prípadné zrušenie zastropovania náhrady straty za prepravu vo verejnom záujme a žalobca sa takejto náhrady ani nedomáhal. Predmetom konania je nárok na úhradu reálnej straty, keď z dôvodu zrušenia dvoch spojov na odsúhlasenej linke žalobcu tvoriacej predmet dohodnutého záväzku došlo k obmedzeniu prepravných výkonov a z tohto dôvodu k zníženiu objemu výkonov v roku 2018 oproti roku 2016 na základe pokynov žalovaného. Čo sa týka spôsobu výpočtu 4.822,55 km, o ktorých žalobca tvrdil, že je rozsahom zníženia objemu z dôvodu zrušenia spojov 5 a 54 na linke č. 604441, žiadne iné údaje žalovaný neuviedol. Naopak, žalovaný vychádzal z týchto údajov, keď podľa vlastného tvrdenia realizoval výpočty, o koľko by došlo k navýšeniu výkonov, pokiaľ by deň 30.10.2018 nebol dňom štátneho sviatku a práve rozsah 4.822,55 km započítaval s predpokladaným výkonom 40.000 km v deň 30.10.2018, pokiaľ by tento deň nebol štátny sviatok.

128. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie, keď podľa žalovaného, na rozdiel od záverov okresného súdu, čl. II. ods. 4 a čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy nie je možné vykladať samostatne. Namietal aj nesprávne právne posúdenie, kedy odpisy autobusov za december 2015 nepredstavovali podľa žalovaného oprávnené náklady žalobcu, ktoré si v danom mesiaci mohol zarátať.

129. Podľa žalovaného okresný súd dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu izolovaného výkladu čl. II. ods. 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy. Poukazoval na rozpor s inou časťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keď v bode 33. napadnutého rozsudku sám okresný súd poukazoval na prepojenosť týchto článkov zmluvy tvoriacich ekonomický zmysel zmluvy. Podľa odvolacieho súdu takúto prepojenosť v bode 33. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresný súd neuviedol. Okresný súd v žalovanom citovanej časti bodu 33. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zhrnul zmeny, ich dôvody a dôsledok na

postavenie zmluvných strán, ktoré nastali prijatím dodatku č. 9 k Zmluve. Podľa odvolacieho súdu prepojenosť výkladu na náhradu straty podľa čl. IV ods. 1 písm. b) s článkom II. ods. 4 Zmluvy pri nároku na zastropovanú výšku náhrady straty z tohto odôvodnenia nevyplýva. V ďalšom texte bodu 33. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa okresný súd čl. II. bod 4 Zmluvy a dôsledkami dohody o tolerancii zmeny objemu výkonov o 2% samostatne venoval a jednoznačne uviedol, že sporné ustanovenia čl. II. ods. 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy spolu nesúvisia.

130. Žalovaný opätovne tvrdil, že bez zastropovania náhrady straty len samostatné predĺženie odpisov by pre žalovaného nepredstavovalo žiadnu úsporu. K prepojeniu čl. II. bod 4 a čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy sa už odvolací súd vyjadril, ako už bolo uvedené a potvrdil správnosť výkladu okresného súdu v tom, že pri uplatňovaní náhrady straty v zastropovanej výške 0,77 Eur/km nie je možné aplikovať čl. II. bod 4 Zmluvy o možnom znížení objemov prepravných výkonov v roku 2018 o 2% oproti roku 2016, keďže žiadna takáto odchýlka zo znenia a ani z povahy čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy nevyplýva. Pokiaľ žalovaný namietal, že takýto výklad izolovaného použitia čl. IV. ods. 1 písm. b) Zmluvy bez toho, aby sa aplikovalo možné zníženie objemu výkonov podľa čl. II. bod 4 o 2% je absurdný, keď žalobcovi by sa jednostranne umožnilo zmariť účel Dodatku č. 9 a predísť zastropovaniu náhrady straty neodjazdením čo i len 1 km, takéto tvrdenie nezodpovedá dohodnutým zmluvným podmienkam. Priamo v čl. VI. bod 1 Zmluvy je dohodnutý záväzok žalobcu odovzdávať žalovanému mesačný výkaz nasadzovaných autobusov podľa Prílohy č. 8 a výkaz o vynechaných spojoch a dôvodoch vynechania, ktorého vzor je uvedený v Prílohe č. 9. Žalobcovi preto nie je umožnené svojvoľne nevykonať čo i len 1 km jazdy za účelom dosiahnutia neaplikácie zastropovania náhrady straty podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Takéto svojvoľné konanie nezodpovedá dohodnutým právam a povinnosťami. Žalovaný v odvolaní uviedol, že okresný súd nesprávne vyhodnotil, že došlo k porušeniu ust. čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy, keďže podľa žalovaného pokles ubehnutých km v roku 2018 o 0,02% nezakladá porušenie zmluvy a teda žalobca bol povinný dodržať dohodnutú fixáciu vo výške 0,77 Eur za obehnutý km. Odvolací súd sa s týmto tvrdením nestotožnil, pretože nezodpovedá obsahu zmluvy a zneniu čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy v znení Dodatku č. 9, ako bolo uvedené vyššie.

131. Podľa odvolacieho súdu aj pokiaľ by mal byť aplikovaný čl. II. bod 4 Zmluvy o možnosti zníženia objemu prepravných výkonov o 2%, neboli na rok 2018 splnené podmienky na takéto zníženie. V konaní nebola preukázaná zmena cestovného poriadku podľa zákona o cestnej doprave, čo je jeden z predpokladov prípustnosti zníženia objemu výkonov podľa čl. II. bod 4 Zmluvy. Nebol preukázaný ani druhý predpoklad prípustnosti zníženia objemu výkonov, a to existencia mimoriadnej udalosti, keďže ako už bolo uvedené, zavedenie nového štátneho sviatku nie je možné považovať za mimoriadnu udalosť. Preto aj v prípade pokiaľ by sa mal aplikovať čl. II. bod 4 Zmluvy neboli splnené predpoklady na zníženie objemu prepravných výkonov podľa tohto ustanovenia, pretože postup žalovaného z júna 2018, ktorým nariadil žalobcovi nevykonávať prepravu na spojoch č. 5 a 54 linky č. 604441 nespĺňa predpoklady podľa čl. II. ods. 4 Zmluvy.

132. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie okresným súdom o ekonomicky oprávnených nákladoch uplatnených žalobcom vo forme odpisov autobusov za december 2015 vo výške 58.553,19 Eur. Podľa žalovaného kľúčovou otázkou

je, či žalobca mohol už za december 2015 tieto odpisy uplatniť alebo až v roku 2016, kedy už autobusy spĺňali všetky predpísané požiadavky a slúžili na uskutočnenie výkonov vo verejnom záujme. Podľa žalovaného sa okresný súd s časovým aspektom vôbec nevysporiadal a dospel aj k nesprávne právnemu záveru o ich oprávnenosti za december 2015.

133. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd sa s časovým aspektom odpisov vysporiadal, keď v bode 34. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia poukázal podrobne na argumentáciu žalobcu, s ktorou sa stotožnil a ktorá bola zo strany okresného súdu vyhodnotená ako správna. Okresný súd vychádzal zo skutočnosti, že žalobca zakúpil predmetné autobusy v decembri 2015, zaviedol ich do svojho účtovníctva podľa svojich interných predpisov a odpisového plánu už v decembri 2015 z dôvodu pridelenia evidenčných čísiel na tieto vozidlá v decembri 2015, teda v súlade s odpisovým plánom žalobcu, v decembri 2015 vykonal úkony nevyhnutné na zabezpečenie technických funkcií potrebných na ich užívanie, v súlade s čl. III. bod 4 Zmluvy sa jedná o náklady, ktoré nie sú bezprostredne závislé od výkonov, ale s nimi súvisia a preto považoval nárok žalobcu za dôvodný a odpisy za oprávnené uplatnené už v decembri 2015. Na výhradu žalovaného, že okresný súd sa časovým aspektom odpisov nevysporiadal preto odvolací súd neprihliadol.

134. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného v odvolaní o nesprávnom právnom posúdení zaradenia odpisov za december 2015, žalovaný v odvolaní poukazoval na čl. 20 ods. 4 písm. c) Opatrenia MF SR č. 230542002-92 a namietal tvrdenie žalobcu, že z dôvodu morálneho opotrebenia autobusov v decembri 2015 mal právo odpisovať ich už v tomto mesiaci, keď to jeho odpisový plán pripúšťal. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia neodôvodnil oprávnenosť uplatnenia odpisov za december 2015 z dôvodu morálneho opotrebenia. Odkazoval na žalobcom vykonané úkony týkajúce sa zabezpečenia technickej pripravenosti zakúpených autobusov v decembri 2015, na pridelenie evidenčných čísiel v tomto období, na realizáciu úkonov nevyhnutných na zabezpečenie technických funkcií potrebných na ich užívanie, ktoré bezprostredne nie sú závislé od výkonov, ale s nimi súvisia, poukazoval na schválený odpisový plán žalobcu, ktorý na základe mesačných odpisov umožňuje zaradiť do majetku žalobcu autobusy v mesiaci pridelenia evidenčných čísiel, čo bol december 2015 a preto dospel k záveru o oprávnenosti týchto nákladov. S takýmto záverom sa odvolací súd stotožnil.

135. Žalovaný v odvolaní odôvodňoval svoje výhrady voči posúdeniu okresného súdu o oprávnenosti odpisov za december 2015 Správou z kontroly Úradu hlavného kontrolóra BBSK. Podľa nej vzhľadom na zavedenie zakúpených autobusov do prevádzky až od januára 2016, keďže sa žalobca zaviazal prevádzkovať autobusy podľa čl. VI. bod 10 a VI. bod 13 písm. e) Zmluvy s funkčným elektronickým vybavením a kontrolou bolo zistené, že tieto vozidlá túto podmienku v decembri 2015 nespĺňali, došlo k porušeniu čl. III. bod 4 Zmluvy. Odvolací súd v súlade so záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že porušenie čl. III. bod 4 Zmluvy, t.j. o neoprávnenosti odpisov preukázané nebolo, nakoľko toto ustanovenie pri započítaní oprávnených nákladov na ťarchu žalovaného rozlišuje náklady závislé od výkonu a tie, ktoré bezprostredne závislé od výkonu nie sú, ale s nimi súvisia za predpokladu dodržania ust. § 3 Vyhlášky MF SR č. 87/1996.

136. Podľa odvolacieho súdu vzhľadom k tomu, že autobusy zaobstarané žalobcom v decembri 2015 boli nesporne zavedené do prevádzky na zabezpečenie výkonu dopravy vo

verejnom záujme, okresný súd postupoval správne, keď odpisy zakúpených autobusov v decembri 2015 považoval za oprávnené náklady, keďže sa jedná o náklady súvisiace s výkonmi v súlade s čl. III. ods. 4 Zmluvy, nakoľko bez obstarania uvedených autobusov nie je možné splnenie predmetu zmluvy. Tento záver zodpovedá aj odpisovému plánu žalobcu, podľa ktorého zakúpené autobusy zaradil do majetku ku dňu pridelenia evidenčných čísel, t.j. v decembri 2015. Pridelením evidenčných čísel a vydaním osvedčení o evidencii uvedených autobusov v decembri 2015 tieto splnili podmienky ich použitia na pozemných komunikáciách podľa z.č. 725/82004 Z.z. v súlade s § 33 ods. 1 opatrenia. Vzhľadom na zabezpečenie technických funkcií vykonaných v decembri 2015 potrebných na užívanie autobusov, vzhľadom na splnenie podmienok podľa osobitných predpisov, vzhľadom na zaradenie autobusov do účtovníctva žalobcu v decembri 2015 pre účely ich odpisov v súlade jeho odpisovým plánom, ako aj ich posúdením ako nákladov súvisiacich s prepravnými výkonmi, okresný súd správne posúdil odpisy ako ekonomicky oprávnené náklady za december 2015. Žalovaný neuviedol dôvody, na základe ktorých by náklady žalobcu vo forme odpisov zakúpených autobusov nemali byť považované za oprávnené náklady súvisiace s výkonmi. Žalovaný poukazoval na reálne zavedenie autobusov do prevádzky až od januára 2016, z čoho vyvodzoval oprávnenosť odpisov ako ekonomicky oprávnených nákladov bezprostredne závislých od výkonov až od tohto obdobia. Podľa odvolacieho súdu však okresný súd správne v súlade s čl. III. ods. 4 Zmluvy posúdil odpisy ako oprávnené náklady súvisiace s výkonmi (nie závislé od výkonov) už od decembra 2015, keďže obstaranie autobusov a všetky činnosti a úkony nevyhnutné na zabezpečenie technickej pripravenosti a funkcií potrebných na ich užívanie boli preukázateľne vykonané v decembri 2015, pričom bez obstarania uvedených autobusov a vykonania uvedených činností nie je možné splnenie predmetu zmluvy. Okresný súd správne poukázal aj na prílohu č. 5 Zmluvy, podľa ktorej do ekonomicky oprávnených nákladov patria účtovné odpisy. Pokiaľ žalobca mal vo svojom odpisovom pláne určené účtovné odpisovanie autobusov odo dňa pridelenia evidenčných čísel, k čomu došlo v decembri 2015, postupoval v súlade s prílohou č. 5 pri uplatnení odpisov (účtovných) za december 2015. Odvolací súd preto záver súdu prvej inštancie o uplatnení odpisov za december 2015 považoval za správny.

137. Odvolací súd preto dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie, ktorým bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené je vecne správne, zodpovedá vykonanému dokazovaniu a okresný súd dospel k správne záveru, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie skutočne preukázanej náhrady straty za prepravné výkony vykonané vo verejnom záujme za rok 2018 bez zastropovania na 1 km vo výške 0,77 Eur a nárok na uplatnenie odpisov zakúpených autobusov za december 2015 je dôvodný. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie v prvej výrokovej vete, ktorou okresný súd zaviazal žalovaného na zaplatenie priznanej sumy 1.610.731,70 Eur s prísl. považoval za vecne správne.

138. Odvolací súd zdôrazňuje, že sa zaoberal preskúmaním napadnutého rozhodnutia výhradne v rozsahu a z dôvodov uplatnených žalovaným vo včas podanom odvolaní. V zmysle § 362 ods. 1 CSP sa odvolanie podáva v lehote 15 dní od doručenia napadnutého rozhodnutia, pričom odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie je možné dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania podľa § 365 ods. 3 CSP. Vo vyjadrení zo dňa 12.10.2022, ako repliky k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného, žalovaný na viacerých miestach poukazoval na ďalšie nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Rozsudok bol žalovanému doručený dňa 15.07.2022 (doručenka na čl. 573) a vyjadrenie zo dňa

12.10.2022 je podané po uplynutí lehoty na doplnenie odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 3 CSP.

139. Vo vyjadrení zo dňa 12.10.2022 žalovaný poukazoval na ďalší dôvod nesprávnosti napadnutého rozhodnutia spočívajúci v jeho prekvapivosti. Poukazoval na predbežný právny záver okresného súdu prezentovaný na pojednávaní dňa 19.05.2022 a napriek ním citovanému predbežnému právneho záveru na ďalšom pojednávaní rozhodol okresný súd v rozpore s týmto záverom, čím sa podľa žalovaného jedná o prekvapivé a arbitrárne rozhodnutie. Podľa odvolacieho súdu sa jedná o odvolací dôvod uplatnený po lehote na podanie odvolania, na ktoré odvolací súd nemohol neprihliadnuť.

140. Podľa odvolacieho súdu je nepostačujúce pokiaľ síce žalovaný vo včas podanom odvolaní poukazoval na porušenie práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), t.j. uviedol tento odvolací dôvod, ktorý však odôvodňoval nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Následne odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t.j. porušenie práva na spravodlivý proces doplnil o prekvapivosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej v rozpore s predchádzajúcim predbežným právnym posúdením okresného súdu. Na včas podané odvolanie nepostačuje uvedenie všeobecného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), ale je potrebné tento dôvod aj obsahovo vymedziť. Pokiaľ preto žalovaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP doplnil o prekvapivosť napadnutého rozhodnutia po uplynutí odvolacej lehoty, urobil tak neskoro a odvolací súd na tento dôvod neprihliadol.

141. Nad rámec uvedeného považuje odvolací súd za vhodné doplniť, že aj v prípade včas takto uplatneného odvolacieho dôvodu by odvolací súd na tento dôvod neprihliadol. Závazný je len právny názor súdu prvej inštancie vyslovený v napadnutom rozhodnutí vo veci samej. Ak predbežné právne posúdenie okresný súd vykonal na pojednávaní dňa 19.05.2022, po vykonaní ktorého obidve strany sporu predložili ďalšie vyjadrenia, konkrétne žalovaný dňa 03.06.2022, potom podľa odvolacieho súdu vyslovením predbežného právneho posúdenia nebola žalovanému odňatá možnosť procesnej obrany, t.j. uplatnenia tvrdení, navrhovania a predkladanie dôkazov, nakoľko bolo realizované ešte ďalšie pojednávanie dňa 20.06.2022. Z rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Obo/56/2020 zo dňa 28.12.2020 okrem iného vyplýva: „Porušenie uvedeného ustanovenia (z obsahu vyplýva ust. § 181 ods. 2 CSP) však nelimituje stranu sporu pri realizácii procesných práv. Z vyššie uvedenej judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV.ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 OSP (v súčasnosti 181 ods. 2 CSP) vyjadří svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22.03.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/2011/2013 z 13.05.2014). Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa týkajúca sa opomenutia postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu prvej inštancie nie je vzhľadom na ďalší priebeh konania (zápisnica z pojednávania, vykonané dokazovanie, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia) relevantná.“ Ak teda absencia predbežného právneho posúdenia v uvedených okolnostiach nie je porušením práva na spravodlivý proces, potom podľa odvolacieho súdu ani odlišné predbežné právne posúdenia oproti konečnému záveru v napadnutom rozhodnutí nemôže mať za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces. Z povahy inštitútu predbežného právneho posúdenia vyplýva jeho predbežnosť, t.j. následná možnosť zmeny právneho posúdenia vyplýva priamo z tohto inštitútu a za daných

okolností iným predbežným právnym posúdením (oproti rozhodnutiu vo veci samej) nebola odňatá žalovanému možnosť konať pred súdom a uplatňovať prostriedky procesnej obrany a ich uplatnenie nemôže byť zmarené len na základe predbežného právneho posúdenia veci, ale ich realizácia má byť reakciou na tvrdenia a dôkazy označené a predkladané protistranou.

142. Žalovaný v podaní zo dňa 12.10.2022 tiež tvrdil, že dôvodom zrušenia dvoch spojov žalobcu bolo zrušenie diaľkovej linky iným dopravcom a teda, že na základe dôvodnosti zrušenia dvoch spojov (žalovaný teda nespochybňoval zrušenie spojov č. 5 a 54) tento postup nie je porušením zmluvy ani dôvodom, prečo by nemala byť uplatnená fixácia náhrady straty podľa dodatku č. 9. Na toto tvrdenie žalovaného odvolací súd neprihliadol opätovne z dôvodu, že sa nejednalo o odvolací dôvod uplatnený včas.

143. Žalovaný v podaní zo dňa 12.10.2022 tiež tvrdil, že žalobca nepreukázal, že došlo k poklesu objemu výkonov, keď nepredložil žiadne listinné doklady, z ktorých by vyplývalo, koľko kilometrov odjazdil v roku 2016 a koľko v roku 2018, keď žalobca nepredložil ani žiaden dôkaz o tom, koľko km, ktorý autobus, v ktorom období, na akej trase odjazdil a koľko z toho bolo prístavných a odstavných km. Odvolací súd neprihliadol ani na tieto skutkové tvrdenia a výhrady žalovaného, pretože tieto výhrady o nedostatočnom preukazovaní neboli uplatnené vo včas podanom odvolaní.

144. Nad rámec uvedeného však odvolací súd aj v tejto súvislosti považuje za vhodné uviesť, že žalobca predkladal dlhodobo v priebehu rokov 2016 až 2018 žalovanému Prehľad o nákladoch a výkonoch v prímestskej autobusovej doprave, a to mesačne, ako aj za celý rok. Priamo údaje o počte km za rok 2016 podľa Prehľadu o nákladoch a výdavkoch boli kritériom uplatnenia náhrady straty v zastropovanej výške 0,77 Eur za 1 km podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Zmluvy. Vzhľadom na čas uzatvorenia dodatku č. 9, a to 11.09.2017, k tomuto dátumu v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok v čl. IV. bod 5 bola už žalovanému v rámci záverečného ročného vyúčtovania doručená uvedená príloha aj s presným počtom km za rok 2016, ktorý sa stal referenčným údajom pri aplikácii zastropovania výšky náhrady straty sumou 0,77 Eur za 1 km. Na základe takto žalobcom predložených výkazov za roky 2016 až 2018 žalovaný náhradu straty žalobcovi aj uhrádzal, t.j. podľa počtu tých km, ktoré vychádzali z týchto výkazov doručovaných žalovanému a tieto sporné neboli. Nad rámec už uvedeného preto odvolací súd pripomína, že v prípade platby náhrady straty pri výkonoch vo verejnom záujme pri limitovanej sume 0,77 Eur za 1 km žalovaný považoval uvedené počty km za správne, keďže tieto aj uhrádzal. Na druhej strane pokiaľ žalobca uplatnil náhradu skutočnej straty na základe reálnych výkonov bez zastropovania náhrady straty, žalovaný tieto objemy prepravných km už namietal. Žalobca preto oprávnene poukazoval na rozpornosť takéhoto konania žalovaného. Odvolací súd však zdôrazňuje, že sa jedná o výhrady žalovaného, ktoré boli uplatnené po uplynutí odvolacej lehoty, t.j. jedná sa o dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia uplatnené po lehote na podanie odvolania a na tieto skutkové výhrady nemohol preto odvolací súd pri posudzovaní správnosti napadnutého rozhodnutia prihliadnuť.

145. Pokiaľ ďalej v podaní zo dňa 12.10.2022 žalovaný namietal zaujatosť svedka Kupku, s ktorou výhradou sa okresný súd nevysporiadal, opätovne nemohol vzhľadom na túto oneskorene uplatnenú výhradu po uplynutí odvolacej lehoty odvolací súd prihliadnuť. Pokiaľ v tomto podaní žalovaný poukazoval na ust. § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka v súvislosti

s výpoveďou svedkyne Matuškovej, že to bol žalobca, ktorý si vymienil zastropovanie náhrady straty na zákaz zníženia objemu prepravných výkonov a preto tento sporný článok zmluvy bol použitý prvýkrát žalobcom a má sa teda vykladať na jeho ťarchu, ani na tento dôvod odvolací súd prihliadnuť nemohol, vzhľadom na jeho oneskorené uplatnenie po uplynutí odvolacej lehoty.

146. Na základe vyššie uvedeného preto považoval odvolací súd napadnuté rozhodnutie v prvom výroku za vecne správne.

147. Žalovaný podal odvolanie voči napadnutému rozhodnutiu v celom rozsahu, t.j. aj voči jeho druhej výrokovej vete o náhrade trov konania. Pretože okresný súd žalobe vyhovel, správne v súlade so zásadou úspechu strany sporu zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi v celom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP.

148. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil v celom rozsahu.

149. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd postupoval podľa § 396 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi ako úspešnej strane v odvolacom konaní nárok na ich náhradu voči žalovanému v celom rozsahu.

150. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V Banskej Bystrici dňa 9. marca 2023

JUDr. Marián Blaha
predseda senátu - sudca spravodajca

JUDr. Mária Kubincová, PhD.
členka senátu

Mgr. Miriam Kamenská
členka senátu